

Mục lục

- [Chương 1: Nạn Nhân Đầu Tiên](#)
- [Chương 2: Bước Đầu Trò Chơi Giết Người](#)
- [Chương 3: Diễn Biến Cuộc Chơi](#)
- [Chương 4: Đêm Ấy](#)
- [Chương 5: Thế Giới Không Tên Trong Gương](#)
- [Chương 6: Không Ai Tin](#)
- [Chương 7: Người Sống Sót Duy Nhất](#)
- [Chương 8: Nỗi Sợ Của Tiểu Phàm](#)
- [Chương 9: “Chúng Tôi Không Giết Người!”](#)
- [Chương 10: Mà Là Hung Thủ!](#)
- [Chương 11: Mùi Quỷ Dị](#)
- [Chương 12: Cậu Kế Tiếp](#)
- [Chương 13: Giọng Sáu Người Trong Chiêm Bao](#)
- [Chương 14: Theo Dõi](#)
- [Chương 15: Hơi Formalin](#)
- [Chương 16: Một Người Cũng Không Thể Thoát?](#)
- [Chương 17: Cái Ôm Trong Bóng Tối](#)
- [Chương 18: Lão Tứ Khó Hiểu](#)
- [Chương 19: Cáo Phó Đã Đăng](#)
- [Chương 20: Cái Giá Của Sinh Mạng Và Tuổi Trẻ](#)
- [Chương 21: Tiếng Khóc Dưới Sấm Vang](#)
- [Chương 22: Trốn Không Thoát Thì Bên Nhau Vây](#)
- [Chương 23: Không Hiểu Được Tình Cảm Của Cha Mẹ](#)
- [Chương 24: Những Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi](#)
- [Chương 25: Những Người Bạn Đã Mất Đi](#)
- [Chương 26: Lòng Kiên Cường Trong Sự Nhu Nhược](#)
- [Chương 27: Sinh Hoạt Bình Thản](#)
- [Chương 28: Nạn Nhân Thứ Tư](#)
- [Chương 29: Già Thuyết Hoang Đường Cắt Ngang](#)

Chương 30: Tôi Và Cậu Sẽ Không Cô Đơn Đâu

Chương 31: Hình Bóng Bị Lãng Quên

Chương 32: Trò Chơi Trước Đó Đã Bắt Đầu

Chương 33: Chúng Tôi Sẽ Trở Lại!

Chương 34: Lời Cuối Sách

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nạn Nhân Đầu Tiên

“Rầm” một tiếng, ghế gỗ dựng sau tôi ngã xuống, dư âm trong ký túc xá yên tĩnh vang vọng khó nghe.

“Cậu sao thế?” Cửa nhẹ nhàng mở ra, Ninh Phàm Kỳ bưng chậu nước xuất hiện, nhú mày hỏi.

Tôi đỡ đầu quay đầu nhìn về phía gã, cố gắng nhếch môi mới không bật ra tiếng hô to. Tôi nghĩ hiện tại sắc mặt mình có thể đem so sánh với giấy trắng.

Ninh Phàm Kỳ nhìn thấy tôi khác thường, liền đặt ngay chậu nước xuống.

Tôi ngập ngừng, lại chỉ có thể phát ra mấy chữ đứt rời, thậm chí còn mang theo âm thanh run rẩy:

“Lão... Lão Tam... Cậu... Cậu ta...” Nói xong, ngón tay rõ còn run lẩy bẩy chỉ hướng người còn ngồi trên ghế, mặt đang dè trên bàn phím máy tính.

Ninh Phàm Kỳ kỳ quái liếc nhìn tôi, đi tới, thuận tay đẩy cậu ta.

“Bụp”. Thoáng chốc mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên, lão Tam ngồi trên ghế bỗng dựng ngã lăn ra, mặt hướng lên trên. Làn da nhìn đã cháy đen, hai mắt trắng dã, cảm giác lạnh ngán ngắt vừa rồi khi tôi chạm tay dò thử, tất cả đều nói cho chúng tôi biết một sự thật —

Ninh Phàm Kỳ kinh ngạc nhìn về phía tôi, vẻ mặt hoàn toàn không thể tưởng nổi, sắc mặt so với khuôn mặt luôn tái nhợt của tôi còn hơn thế. Gã mở miệng, có điều cũng như tôi, nhất thời không thốt được thành lời mà gã muốn nói:

“Cậu ta... Cậu ta –”

“Chết rồi.” Tôi mặt không cảm xúc tiếp lời.

Đúng lúc này, mơ mơ màng màng tỉnh lại còn hai người khác, lão đại và lão Tứ, sớm đã bị tiếng động vừa rồi đánh thức, đương nhiên cũng thấy động tác của Ninh Phàm Kỳ, cũng đã nghe thấy câu trả lời của tôi.

Buổi sớm yên ắng, trong tiếng kêu la hoảng sợ của lão Tứ cứ thế bắt đầu.

Mà tôi, lại trong tiếng kêu ấy nằm liệt trên đất, run rẩy như lá trong gió thu.

Trò chơi, mở màn như thế...

* * * * *

“Chào các cậu, tôi họ Triệu, các cậu có thể gọi tôi cảnh sát Triệu.” Một người đàn ông mặt mũi râu ria vừa đưa ra giấy chứng nhận cho chúng tôi xem, vừa khẽ cười chào hỏi, lộ ra hai hàm răng trắng, thoạt nhìn rất thân thiết. Đáng tiếc, hiện tại chúng tôi không ai có tâm trạng tiếp nhận vẻ thân thiện này.

Ánh mắt của tôi dán lấy bóng thi thể lão Tam được người ta khiêng ra đến khi biến mất hoàn toàn mới thu lại, ảm đạm cúi đầu. Mà trong tất cả chúng tôi, Ninh Phàm Kỳ có thể xem là tỉnh táo nhất, nên gã mở miệng hỏi: “Hiện tại đi lấy lời khai sao?”

“Đúng vậy.” Chắc hẳn cảnh sát đã thấy qua cảnh tượng sống chết thế này nhiều rồi, nên cũng hiểu được thời điểm đúng lúc để an ủi, mở miệng nói chuyện thật đúng quá khác so với ngoại hình, “Các cậu cũng đừng quá mức đau buồn, nhân sinh vô thường mà... chúng ta đi thôi.”

Có điều, hiệu quả không bao nhiêu.

Tôi khinh thường bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: có phải bạn tốt của ông đâu, ông đương nhiên có thể nói nó nhỏ rồi!

Lúc này, tôi bỗng cảm thấy bả vai ảm lại, có một bàn tay đặt trên đó, là lão Đại đứng đằng sau tôi, Trần Hải.

Tôi quay đầu nhìn hẳn, gật gật đầu, rồi chuyển đường nhìn về, lúc đấy chợt cùng ánh mắt Ninh Phàm Kỳ chạm nhau. Thấy được vẻ lo lắng trong mắt gã, tôi chỉ có thể cười khổ đáp lại.

Trên đường ra khỏi ký túc xá, tôi đã thấy không ít bạn học vây xem. Tuy chẳng một ai dám lại gần đám người chúng tôi ở ký túc xá. Tôi thậm chí mơ hồ nghe được bọn họ xì xào bàn tán. Cho dù nghe không rõ toàn bộ nội dung, có điều chỉ nghe vài chữ cũng đoán được đại khái.

“Chẳng lẽ sự kiện kia có thật...”

“Làm sao có thể...”

“Nhưng bây giờ chẳng phải là...”

“Trùng hợp thôi...”

“Như vậy cả khu ký túc đều tham gia à...”

“Không rõ ràng lắm...”

“Thứ hai rồi...”

...

Tôi cúi đầu bước chân nhanh hơn, hy vọng rời xa những lời nói khiến lòng tôi thật bất an này.

Bởi vì tôi là người đầu tiên phát hiện, cho nên lấy lời khai chủ yếu từ lời trần thuật của tôi. Có điều, sự bất an không sao hiểu nổi lại khiến tôi không tài nào trả lời hay kể lại lưu loát, lúc nào cũng phải Ninh Phàm Kỳ bên cạnh mình nhắc nhở bổ sung. Tôi đôi khi phân tâm nghĩ thầm, cái gã Ninh Phàm Kỳ này cũng đúng lúc không khiến người chán ghét. Đương nhiên, song song trong bụng tôi cũng oán, gã ra vẻ thế thôi, có lẽ lúc này giờ chỉ giả vờ, giả vờ tốt đẹp là vậy.

Trải qua một buổi sáng giày vò tới tận trưa, biên bản rốt cuộc cũng lập xong, mấy người chúng tôi đã đói tới mức bụng dán lưng, bao tử kêu ồn ột. Điểm nhẹ nhõm duy nhất có lẽ là sự bất an trong thời gian dài như thế đã biến mất sạch sẽ.

Đến lúc cả mấy người chúng tôi, thêm cả cảnh sát Triệu đều đứng lên chuẩn bị ra ngoài, lại phát hiện lão Tứ vẫn như cũ cúi đầu tại chỗ.

“Lão Tứ, nhanh đi thôi!” Lão Đại không kiên nhẫn gọi. Cho dù người đầu tiên có thể không là lão Đại, nhưng không biết vì sao, lão Đại từ trước đến nay làm việc gì cũng táo bạo hơn người, bộ dạng ứ đọng ngày hôm nay sao mà khác biệt so với ngày thường sáng sủa quá.

Lão Tứ Lý Thành, nghe vậy toàn thân rõ ràng run lên, sau đó mặt không cảm xúc ngẩng lên.

Cảm giác bất an quen thuộc một lần nữa đánh úp lại, tôi bỗng hoảng hốt không lý do.

Ninh Phàm Kỳ nhú mày.

Phản ứng của lão Đại còn lớn hơn, dường như bị ánh mắt cứng ngắc của lão Tứ làm giật mình, mở miệng cũng có chút lắp bắp:

“Sao...làm sao vậy?”

Tôi kinh ngạc phát hiện bàn tay nắm chặt của lão Đại gân xanh đã hiện rõ từ lúc nào.

Tôi biết rõ sự sợ hãi và lo lắng trong lòng hắn, tuy nhiên tôi cũng nghĩ đến điều đó rồi, hết thảy đều không có chứng cứ, hết thảy cũng chỉ là ngoài ý muốn thôi mà. Mặc dù việc vì sao bên chân bị mớ dây điện dính lấy của lão Tam lại có bãi nước không cách nào giải thích được, có lẽ chỉ cần tường thuật cho cảnh sát cẩn thận, sớm muộn sự thật cũng sẽ được phơi bày thôi.

Lý Thành không để ý tới ánh mắt không đồng ý của chúng tôi, quay đầu nhìn về phía cảnh sát Triệu, nói khẽ:

“Cảnh sát Triệu, có chuyện tôi không thể không nói, có lẽ ông không tin, thế nhưng... tối thiểu trong lòng ông cũng có thể có cơ sở.”

“A?” Cảnh sát Triệu cảm thấy hứng thú mà nheo mắt lại, liếc mắt quét qua mấy người chúng tôi.

Trong lòng tôi lập tức trầm xuống, dạ dày trống rỗng bắt đầu lên cơn quặn đau quen thuộc.

Tôi chờ đợi về lại chỗ ngồi. Ninh Phàm Kỳ nhìn tôi một cái rồi cũng ngồi lại, lão Đại vẫn giữ nguyên tư thế đứng như cũ.

Hít sâu một lần, suy nghĩ của tôi miên man theo tự thuật của Lý Thành trở lại đêm hôm đó...

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bước Đầu Trò Chơi Giết Người

“...Tại Italy đã từng phát sinh sự kiện tàu hỏa mất tích bí ẩn như vậy. Theo ghi nhận, một hàng toa xe hơn sáu trăm hành khách và phục vụ viên, sau khi chạy qua đường hầm khoảng 11 dặm rưỡi, không hề có dấu hiệu xuất hiện trở ra, một chuyến xe cứ thế biến mất không dấu vết. Chuyến xe này liệu cũng sẽ như thế? Đây là phóng viên Đông Sơn đưa tin...”

“Đang xem gì vậy?” Tôi vừa dùng khăn lau tóc vừa đi đến sau ghế sofa, liếc nhìn màn hình máy tính đang phát tin TV trực tuyến, hơi trêu Lý Thành đang ngồi trên ghế ăn đồ vặt, “Từ lúc nào quan tâm đến tin thời sự vậy ba? Tàu hỏa Italy mất tích bí ẩn? À, còn là tin thế giới nữa chứ!”

Lão Tứ Lý Thành ở ký túc xá chúng tôi, tính cách đặc biệt hướng nội, im im nhỏ nhỏ yếu tim, cho nên toàn bộ ký túc xá đều thích chọc ghẹo hằm. Chẳng qua, lão Tứ cũng chỉ như thế trong sinh hoạt đời thường mà thôi. Chứ chỉ cần nói đến chuyên ngành của hằm – y học, hằm sẽ trở nên cực kỳ nhiều chuyện, thậm chí trưng vẻ mặt cuồng nhiệt. Vẫn còn nhớ đã từng hỏi hằm lý tưởng lớn nhất là gì, hằm tự nhiên đáp “Đem toàn bộ tính mạng cống hiến cho y học”, lúc ấy miệng của chúng tôi há hốc đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà.

“Hở? Không phải, là tin tức trong nước đó, chỉ là nói qua một chút việc liên quan ở nước ngoài thôi.” Lý Thành nói xong, giờ lên miếng khô mực, đưa tôi.

“Trong nước cũng có xe lửa mất tích?” Tôi phóng qua lưng ghế sofa, làm ồ bên trong, vừa bốc lên sợi khô mực vừa hỏi.

Thời điểm hiện tại, màn hình “TV” đang chiếu cận cảnh khu vực đưa tin, là hình ảnh một dãy núi non tươi đẹp.

Chẳng biết tại sao, có cảm giác, cảm thấy hình ảnh này có chút quen thuộc.

“Đúng rồi! Thì ra là Sùng sơn đây nè!” Lão Tứ gật gù.

“Í, hèn chi... tôi nãy giờ còn tự hỏi tại sao cảnh này lại quen như vậy, hóa ra là Sùng sơn.” Tôi giật mình gật đầu. Nếu là bình thường, tôi thật đúng không thể vừa nhìn là có thể phân biệt được cảnh núi kia núi nọ có gì khác nhau – đương nhiên, hiện tại vẫn không có khả năng, có điều, Sùng sơn này không giống vậy. Sáu người ký túc xá chúng tôi mới hôm qua còn ngồi xe lửa đi qua Sùng sơn mà.

Năm nay cũng xem như trùng hợp, toàn bộ thành viên trong phòng chúng tôi vì nhiều loại nguyên do khác nhau mà đều không về nhà trong kỳ nghỉ hè dài dằng này. Nhưng mà, bận bịu mấy thì cũng có mức độ cả, mười ngày trước khi vào học, mọi người hiếm được rảnh rỗi, nên lão Đại cùng chúng tôi họp bàn nhau, quyết định tất cả cùng nhau đi chơi một lần. Thậm chí tiểu Lục luôn bám nhà cũng thỏa thuận rằng sau khi đi chơi rồi mới lại về nhà bám tiếp mấy ngày.

Chúng tôi trước tiên ở Cửu Thiên ngồi xe lửa xuất phát, một hơi chạy tới cao nguyên Thanh Tàng, rồi từ Thanh Tàng theo hướng đông nam tiếp tục đi, cuối cùng ngồi xe lửa dọc đường núi trở lại trường học. Vốn chúng tôi còn muốn đi leo núi chơi một hai ngày, nhưng thứ nhất là không đủ thời gian, sắp vào học, thứ hai là tiền đem theo còn lại không nhiều lắm, đi chơi nữa thì sợ ngay cả vé xe lửa cũng không trả nổi.

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng mở cửa, tiếp đó là tiếng lão Đại hớn hở la lớn:

“Này! Tụi bây tới đây, lẹ lên!” Sau đó không đợi tôi quay người, một khối thịt bự chẳng đã từ bên hông tôi vọt tới. Trong họng tôi phát ra một tiếng rú cực kì bi thảm, một tiếng nữa tiếp theo – có điều không phải của tôi, mà là của lão Tứ bên cạnh tôi. Cái sô pha miễn cưỡng chứa nổi hai người, hiện tại nhồi nhét ba mạng, mà một mạng trong đó lại là tên lão Đại kiện tướng thể thao mới khổ.

Trần Hải, một tên trong mắt chỉ chứa nổi tiền.

Tôi xung phong leo ra khỏi bị kẹp thịt, chưa kịp mở miệng chửi đã có người lên tiếng trước:

“Mọi, mấy người lại ồn ào vụ gì?”

Tôi ngẩng đầu, trông thấy lão Tam ngủ giường trên, Đông Ngôn Huy nhô đầu ra lộ nguyên cặp mắt gấu mèo.

“He he, Ngôn Huy cậu cũng xuống đây luôn đi!” Lão Đại vẫn chưa hết hớn hở, ngược lại càng ngày càng dữ. Hắn trưng ra máy móc này giờ vẫn ôm trong ngực, xoay người nhắm thẳng tới lão Tam. Thứ đồ vật kia nhìn cái đã biết là chiếc DV mắc mớ rồi.

DV: digital video, máy quay phim kỹ thuật số

Có điều lão Tứ lại tiếp tục phải bị đè thảm thương, mới vừa chống tay lên định ngồi thẳng lại, liền phải kêu thảm thiết một hồi á ứ ối liên tục.

“Lão Tam, cậu tối qua lại chơi máy tính không ngủ?” Tôi nhìn mắt hắn trên DV lộ ra quần thâm đen, kinh ngạc hỏi.

Vốn lão Tam thức đêm ngồi máy tôi cũng chẳng lạ gì, dù sao toàn bộ ký túc xá, thậm chí ký túc xá lân cận còn biết lão Tam là sâu mạng tiêu chuẩn. Ngày hôm qua chúng tôi mới xuống xe lửa, theo lý mà nói thì người sắt cũng phải đi nghỉ ngơi thôi. Nhưng rõ ràng, lão Tam đúng là làm bằng

sắt, nhưng cũng chỉ vào buổi tối mới đạt cấp độ người sắt, ban ngày vẫn là nhân loại bình thường. Nhìn đôi mắt chỉ có trên loài quốc bảo thì biết.

Lão Tam ư hử gật đầu, sau đó nhắm mắt lại chôn đầu trên giường, đuổi sức mà la:

“Có gì thì nói đại đi, tôi nghe.”

“Ơ ơ, cậu không xuống thì làm sao nói rõ, cậu không nghe rõ thì tới lúc chia tiền không có phần nhớ!” Lão Đại như trước lớn tiếng hăm he.

Lão Tam không đáp, chỉ giơ tay lên, duỗi ra hai đầu ngón tay, làm hình chữ V, sau đó đồng thời cong hai ngón lại, ý nói nghe được. Loại ngôn ngữ kỳ quái của người câm này là tiểu Lục tuổi nhỏ nhất ký túc xá chúng tôi, Chung Tân Duy phát minh, hơn nửa đã nhanh chóng lan truyền toàn bộ ký túc xá.

“Chia tiền gì?” Tôi hào hứng hỏi.

“He he...” Câu hỏi của tôi khiến lão Đại cười quái dị một hồi, làm một bộ thần thần bí bí.

“Được rồi, được rồi, đừng cười nữa! Nói mau, nói mau!” Tôi run rẩy rút hết một đám da gà da vịt, thúc giục.

“Ừ, hiện tại có cơ hội này kiếm tiền, thành công thì tất cả có thể có thêm một khoản thu nhập!” Lão Đại xoay người, cầm DV, nhắm ngay tôi, vừa quay vừa nói.

Đương nhiên, lão Tứ lại kêu thêm một tiếng thảm thiết.

Tôi đối với tình trạng làm đẽm thịt của lão Tứ vô cùng mặc niệm, có điều vẫn hào hứng như cũ nghe lão Đại nói:

“Tôi lúc trước đi thu phí một trang web siêu nhiên, hình ảnh siêu nhiên đăng trên trang web đó thôi, chỉ cần được bầu chọn đứng nhất, sẽ được 1500 đồng!”

Tôi nghe vậy đơ mặt ra, mất hết cả hứng thú.

Lão Tam giơ tay phải lên, nắm tay, duỗi một ngón tay chìa xuống đất.

“Gì chứ? Mỗi người có 250, đủ hơn nửa tháng tiền cơm rồi!” Lão Đại không hài lòng la lối.

Tôi mặt nghiêm túc nói:

“Lão Đại, muốn có tiền thì trước hết phải được người ta bầu chọn đã, chuyện này không đáng để huy động toàn bộ ký túc xá. Mà danh hiệu thứ nhất này, cũng chưa chắc chúng ta sẽ được! Một mình cậu làm một đoạn quay giả có gì khó? Cho dù cậu không được, để lão Tam hỗ trợ cũng được rồi? Chỉ cần sau đó cậu cầm tiền đi khoe chúng tôi là được rồi!” Cuối cùng, tôi vỗ vai hân, trên mặt không che giấu thỏa mãn.

Thật không nghĩ tới lão Đại chẳng những không bị tôi đả kích, còn tỏ vẻ “mọi người say chỉ ta tỉnh”, ngồi thẳng người, tắt DV, lắc đầu, nói lời thấm thía:

“Tiểu Viễn, cậu tiếp xúc những mặt của xã hội quá ít.” Dừng một chút, giọng nói hơi có vẻ khinh thường, “Cậu cho rằng tôi không nghĩ tới? Từ lúc trước khi chúng ta đi du lịch tôi đã làm thế rồi, mời cả dân chuyên bên hệ sân khấu giúp tôi cắt ghép đây này! Cậu tưởng tôi hào phóng chia tiền chắc?”

“Không lẽ không làm được?” Tôi nắm tay kỳ quái hỏi lại.

“Nhưng mà tôi đánh giá thấp đám người ở trang web kia rồi.” Lão Đại trở mình trợn mắt, “Bọn họ không biết làm thế nào mà có thể phân tích

được đoạn nào đã cắt, đoạn nào làm giả, thậm chí có vài người đi ăn cắp từ video khác, bọn họ còn có thể lần ra bản gốc, đưa ra một đồng chứng cứ, bàn một đồng lý luận, làm đầu tôi muốn choáng váng luôn.” Dừng một hồi, lại tiếp tục bảo, “Lần này tôi rút kinh nghiệm, quyết định thu lại cảnh siêu nhiên thật! Cái DV này là tôi lết theo lớp trưởng một thời gian dài mới mượn được đấy!”

“Cái máy của cậu đâu?” Lão Tứ rút cuộc cũng leo được từ trong ghế ra thoát khỏi màn tra tấn này giờ, ngồi vào ghế bên máy tính, trên mặt sầu khổ xoa hai má sưng đỏ, hỏi.

“Rút hư rồi.” Lão Đại nghe hỏi, mặt trầm xuống, gần như tro tàn, nhìn qua như già đi mười năm, giọng trả lời đầy đau đớn.

Cũng khó trách, loại người như lão Đại, cho dù nhiều tiền có mua được n cái DV, cũng sẽ vì một cái DV bị hư mà đau lòng cả tháng thôi.

“Nhưng cảnh siêu nhiên không phải nói quay là quay được mà!” Tôi khoanh tay trước ngực, không cho là đúng. “Hay là nói, cậu đã tìm được cái nơi quý quái nào rồi? Ngày mai là đi học rồi, con mẹ nó chứ không rảnh như cậu có thể đi dạo xung quanh đâu.”

Lão Tứ một bên gật gù. Học viện y luôn là cái hệ bận rộn nhất. Có điều vị bác sĩ tương lai nào đấy mà giờ còn thông thả thì, trong tương lai nếu chúng ta đi khám phải, hẳn là lo lắng rồi.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Diễn Biến Cuộc Chơi

“He he...” Lão Đại lại cười quái dị nữa, ngoắc ngón tay với chúng tôi, ra hiệu mỗi người chạy qua. Có điều tôi và lão Tứ cùng chung chí hướng lùi về sau một bước, đổi lấy thêm một lần trợn trắng mắt của lão Đại. Sau đó lão Đại lại thần thần bí bí nói, “Tôi nghĩ qua rồi, thay vì đi địa điểm có vấn đề nào đó, xa lại khó tìm, không bằng chúng ta chơi trò chơi gì đi!”

Tôi nghe vậy cũng chỉ hơi nhướn lông mày, ngoại trừ bĩu môi khinh thường cũng không có phản ứng gì quá lớn. Mấy trò chơi gọi hồn với tôi mà nói cũng chẳng xa lạ gì, thực tế, bút tiên, điệp tiên gì tôi đã chơi qua không ít lần rồi. Chỉ tiếc, mỗi lần nghĩ là có động tịnh gì, cuối cùng vẫn phát hiện là do một đứa chơi giở trò quỷ. Cho nên lần này, tôi chả có ý kiến gì hết, dù sao cũng chỉ là chơi, không được thì thôi, hơn nữa hôm nay còn rảnh.

Bút tiên, điệp tiên đều là 2 trò kiểu cầu cơ ở Trung, Malay với Sing. Về cơ bản thì có tờ giấy, trên đó có chữ số này nọ giống bàn cầu cơ, bút tiên thì những người chơi cùng cầm cây bút rồi hỏi để bút nó chạy, điệp tiên thì người chơi để tay lên một cái chén nhỏ hay cái chung.

Ngược lại, lão Tứ bên cạnh nghe xong lập tức bị hù mặt mày trắng bệch, lui thêm về sau một bước nữa. Nói cũng lạ, dù mỗi ngày đem thi thể cắt tới cắt lui, vậy mà lão Tứ vẫn sợ mấy loại quỷ quái linh tinh này nọ.

“Trò chơi kiểu gì?” Tôi vỗ vai lão Tứ, ra hiệu hấn bình tĩnh lại.

“Trò này cần 6 người, một căn phòng có tấm gương lớn. Lúc mới bắt đầu, 6 người đều đứng ngoài phòng, sau đó từng bước mở cửa vào, khi vào

phải nói “Tôi muốn đi vào”. Những người đi vào lần lượt làm thành vòng tròn, người thứ năm sẽ đứng đúng ngay trước gương, hình thành vòng tròn. Bốn người không đứng ngay gương sẽ lần lượt đổi mặt, nhớ rõ, không được nhìn lên vào gương. Nghe nói chỉ có người thứ năm mới có thể nhìn thấy trong gương phản chiếu cái gì. Sau đó năm người cùng lúc đi ra cửa, mở cửa. Khi đó sau lưng người thứ sáu đứng bên ngoài đợi sẽ xuất hiện một cái gì đó đen như sương mù. Lúc đó tất cả mọi người không được lớn tiếng ồn ào, không được kêu la sợ hãi. Khi đó phải cùng hện nhau rõ ràng, cùng kêu to “Đi!”” Lão Đại cười tùm tùm một hơi nói xong.

“Mọi, người thứ 5 với 6 như vậy không phải lỗ chết rồi sao?” Tôi bất mãn hỏi. Tuy nhiên, nói thật chứ, tôi muốn mình là một trong hai người mẫu chốt đó, nhưng cũng sợ gặp phải cái gì. Trò chơi này cần nhiều người như vậy, trước đây tôi cũng chưa chơi, những trò kia cần ba người là đủ rồi.

Lão Đại đáp lại bằng cái nhún vai, nhột nhạt trả lại một câu: “Cậu cũng có thể nghĩ là bọn họ mới may mắn nhất ấy, bọn họ có thể chứng kiến giây phút lịch sử đây này!”

“Những người chơi qua trò này nói sao?” Tôi lại hỏi, “Trong gương thấy gì chưa?”

“Ha ha... Trước mắt thì chưa thấy ai nói chơi qua trò này, nhưng mà, không có mới là tin tốt đó.”

“Có phòng sẵn rồi à?” Cái tên này giờ vẫn im lặng rồi cuộc cũng mở miệng. Người khác nghe có thể bảo âm thanh này êm ái dễ nghe, chứ vô tai tôi chỉ thấy một kiểu làm màu. Tôi giương mắt về cái tên ngồi đọc sách trên giường này giờ, lông mày nhện không được hơi nhíu lại.

Vốn muốn lờ đi tên này, thế nhưng sự hiện diện của gã mạnh đến nỗi tôi nhiều lần không thể không để ý tới.

Ninh Phàm Kỳ, ở phòng chúng tôi xếp thứ hai. Đã từng bị tôi đùa giỡn gọi lão Nhị (Nhị = ngốc). Có điều cái biệt danh buồn cười này lại bởi vì chủ nhân nó không thèm để ý thành ra không có nghĩa gì cả, ngược lại khiến người gọi nó – là tôi, trở thành vô duyên. Cho nên dần dà, tất cả mọi người chỉ kêu tên gã. Hơn nữa, bởi vì tên này bề ngoài lớn lên tương đối dễ nhìn, khí chất tương đối tầm tạm, cho dù ở trong đàn nam sinh hay đám nữ sinh đều đặc biệt được chào đón. Thật khiến phòng chúng tôi chướng đến ngứa răng mà.

Đương nhiên, lão Đại bọn họ thì chỉ nói miệng vậy thôi, nhiều khi họ còn khen gã tính tốt, làm người biết suy nghĩ. Có điều tôi thì vẫn không ưa gã thôi, nguyên nhân ấy hả, nhiều lắm... Ví dụ này, ờ thì, tự nhiên kêu kể không nhớ được, dù sao tôi ngứa mắt gã đấy, cũng sẽ thường rửa thầm gã là một tên nịnh bợ, hay bịp bợm. Bọn lão Đại cũng biết chúng tôi không hợp nhau – nhưng bọn họ nghĩ tôi chỉ là ngứa gã thôi, còn gã thì chả có ý kiến gì với tôi cả. Đương nhiên, tôi đểch tin.

Ý, cũng quên nói, phòng ký túc chúng tôi mỗi người hình như đều khác ngành học. Lão đại là ngành báo chí, lão Tam là kỹ thuật máy tính, lão Tứ là y, tiểu Lục ngốc là nam sinh hiếm hoi học văn, còn tôi thì học tài chính. Vì theo thầy hiệu trưởng nói thì, ký túc xá sắp xếp như vậy có thể giúp học sinh giao tiếp quan hệ nhiều hơn. Thế nhưng trên thực tế, kết quả vẫn là một đồng người học đại học bốn năm mà vẫn chẳng quen biết nhau. Về phần tên kia... như tôi vừa mới nói, mỗi người trong ký túc “hình như” đều khác ngành học, còn tôi với hắn lại học chung ngành. Cái vụ này chính xác là oan gia ngõ hẹp rồi.

“Tôi đã bám đuôi Na Na xin được chìa khóa phòng tập võ đạo ở tầng trên cùng khu E rồi. Hớ hớ... đừng nói là tấm gương lớn, nguyên một mặt tường là gương luôn nhá.” Lão Đại rút trong túi ra một chùm chìa khóa, rung leng keng sáng chói, quay mặt qua nhìn Ninh Phàm Kỳ khoe khoang.

“Tiểu Lục về nhà, không đủ 6 người.” Ninh Phàm Kỳ lại đưa ra một vấn đề khác.

Tuy mặt ngoài của gã nhìn bình tĩnh như thường, tôi lại hơi hứng thú mà nhướn mày. Theo lý mà nói, tên Ninh đại công tử này mặc dù không phải là người nhiệt tình, nhưng hẳn là hoạt động của phòng, gã chưa bao giờ dẫn đo từ chối. Hiện tại gã suốt buổi tìm lý do, hơn nữa là có ý cản chơi trò này, suy nghĩ tới lui, chẳng lẽ... gã sợ?

Chắc chắn, tôi chưa bao giờ nghĩ hóa ra gã lại sợ thứ này, bình thường kể chuyện ma gã lúc nào cũng mặt lạnh mà ta.

“Đúng rồi, tối nay là tết trung thu, mọi người không phải về nhà thì cũng đều tham gia sinh hoạt đồng hương, nói chung là không tìm được người tới thế đâu.” Lão Tứ ngược lại tích cực đi theo gã.

“Tôi tới qua thấy tiểu Phàm phòng kể về rồi.” Tươi cười một cách ác ý, tôi lạnh nhạt trả lời. Có điều khiến tôi thất vọng rồi, mặt gã Ninh Phàm Kỳ vẫn là thông dong vạn năm không đổi, ngược lại lão Tứ bên cạnh chiếu qua ánh mắt ai oán khiến tôi thật chột dạ.

“Được, tôi ngay lập tức tìm nó!” Lão Đại búng tay một cái, người bật dậy, la hét phóng ra ngoài.

Tiểu Phàm, tên đầy đủ là Ninh Nhất Phàm, sinh viên đại học năm nhất. Vốn dĩ, sinh viên năm ba như chúng tôi thì không thể quen biết nhiều với năm nhất, dù sao còn chưa khai giảng. Nhưng thằng nhóc này dường như rất thích trường này, vừa nhận được thư thông báo đã cuốn tới đây rồi.

Bởi vì trường học còn chưa kịp sắp xếp ký túc xá cho sinh viên mới, nên cậu ta tạm thời được xếp tới phòng kể chúng tôi còn trống chưa có giường, chúng tôi đã bị bắt phải bảo mẫu đàn em này.

Ninh Nhất Phàm vừa vào cửa, đã trưng ra chiêu cười như hoàng tử, cuối cùng tôi cũng thấy sắc mặt Ninh Phàm Kỳ trên giường bỗng đổi. Có điều vì mắt nhìn quá phức tạp, tôi cũng không hiểu được, cho nên tôi coi như là hai người khác quẽ nhìn nhau thôi.

Người đầu tiên tránh mắt đi là Ninh Phàm Kỳ, nhưng lại thoáng chuyển hướng nhìn về phía này, khiến tôi trở tay không kịp, chột dạ mà quay đầu né đi. Nhưng tôi trong lòng vẫn nói thầm không biết có phải gã phát hiện tôi nhìn hai người họ.

Theo như tôi biết, Ninh Phàm Kỳ và Ninh Nhất Phàm, tên cho dù có hơi giống nhưng cũng chẳng liên quan gì. Cái loại nhìn nhau kiểu này trước đây cũng đâu có, hôm nay... ờm.. không khỏi quý dị quá đi.

Tôi vỗ vỗ đầu, tự nói chắc mình nghĩ quá thôi.

Kế đó, lão Đại nói rõ với tiểu Phàm, cũng dặn luôn quy tắc trò chơi, tôi nghe thấy nhàm chán nên quay đầu tiếp tục xem “TV”, không rảnh nghe lại lần hai.

Trái với dự đoán của chúng tôi, tiểu Phàm trước nay điềm đạm vậy mà nghe xong rất hưng phấn. Tôi đoán trước kia có khả năng cậu ta không có chơi mấy trò gọi hồn thể này.

“Vậy tốt rồi, hiện tại chúng ta chia vai trò.” Lão Đại vỗ tay hào hứng hô, “Vừa rồi tiểu Phàm nói nó cũng có một chiếc DV, vậy thì càng tốt, một chiếc để trong phòng, một chiếc để ngoài hành lang, quay toàn bộ quá trình. Vậy ai làm người thứ năm và sáu đây?”

Tôi nghe vậy, lại có ý xấu, lạnh giọng nói:

“Đương nhiên là tìm người xử sự tinh táo nhất chúng ta rồi! Bằng không thì nửa chừng thất bại, ai biết hậu quả thế nào?”

“Đúng đúng...” Lão Tứ nghe xong biết không phải hăn, trả lời rất nhanh.

Lúc này, lão Tam ngồi dậy, dụi hai mắt nhập nhèm, nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Tôi làm người thứ nhất bước vào.”

Lão Đại gật đầu ý biết rồi, ánh mắt lại nhìn chúng tôi băn khoăn hỏi dò.

“Sao không cho Ninh đại công tử đi!” Tôi cười tủm tỉm nói. Dù sao cũng sẽ chẳng gặp chuyện gì được, không bằng trước đó cho gã một cú áp lực tinh thần để dọa gã. Chứ không làm vậy, gã từ đầu tới cuối đều bình tĩnh, thật không thú vị. Khiến gã có áp lực, dù trò chơi chấm dứt hay không, tôi cũng sẽ mang tâm trạng vui sướng hết. “Cậu ta nổi tiếng là xử sự tỉnh táo mà.”

“Ý?” Lão Đại nghe vậy ngẩng đầu nhìn hướng Ninh Phàm Kỳ, “Phàm Kỳ, cậu nói sao?”

“Có thể.” Không nghĩ tới Ninh Phàm Kỳ chỉ là liếc nhạt tôi, gật đầu đáp ứng ngay, “Tôi làm người thứ năm.”

Nhưng tôi trăm phần trăm khẳng định, ánh mắt vừa rồi của gã là hoàn toàn khiêu khích tôi. Tôi nào không có tinh thần hiếu chiến. Chỉ là lúc tôi muốn mở miệng làm người thứ sáu, đã có người nhanh hơn tôi chiếm chỗ:

“Em đây... em làm người thứ sáu nhá, được không?” Là tiểu Phàm.

Tôi nhìn cậu ta ai oán, lại phát hiện cậu ta và Ninh Phàm Kỳ nhìn nhau. Tôi hơi thấy quái dị mà gãi đầu. Được rồi, chỉ là trò chơi mà thôi.

Cuối cùng kết quả thảo luận là: thứ nhất là lão Tam, thứ hai là lão Đại, thứ ba là lão Tứ, thứ tư là tôi, thứ năm là Ninh Phàm Kỳ, cuối cùng ở hàng lang là tiểu Phàm.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đêm Ấy

Đêm nay trăng rằm vốn dĩ rất đẹp, nhưng không biết có phải vì nghĩ đến việc sắp sửa phải làm hay không, cảm giác xung quanh có nét gì cũng hơi quý dị, thậm chí gió thổi nhẹ qua cũng khiến người không rét mà run, khắp nơi không khí đều u ám.

Nửa đêm sân trường vắng tanh, trên đường rộng lá cây rậm rạp bị thổi va nhau vang xào xạc, đèn đường tỏa ra ánh sáng lạnh băng mịt mờ. Sau khi đặt chân vào dãy phòng học, không khí nháy mắt như tĩnh lặng lại, im ắng tới nỗi âm thanh của đế giày ma sát với sàn, âm thanh hô hấp của mọi người cũng có thể nghe rõ cả. Đôi khi nói nhỏ, dường như cũng có âm vọng lại.

“Này, có thể chưa?” Vì xua đi loại không khí kỳ quặc này, tôi mở miệng thúc giục lão Đại đang đứng trên ghế cố định DV.

“Có thể rồi!” Lão Đại lau đi mồ hôi vô hình trên trán, nhảy xuống ghế. Tôi lấy một chiếc DV khác, cầm theo cái ghế đi vào phòng tập võ đạo.

Phòng tập rất trống trải, một mặt là gương, một mặt là cửa sổ, còn hai bên trái phải là những hàng ghế dài.

Tôi đem DV đặt trên ghế, điều chỉnh vị trí ghế đầu đấy, nhắm ngay chính giữa, dựa vào dưới cửa sổ.

Ánh trăng trung thu năm nay đặc biệt sáng, ánh sáng bạc nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ lớn, khiến trong phòng dù không bật đèn cũng có thể thấy đồ vật rõ ràng.

Cho dù có chút không yên lòng, nhưng lý trí tôi lại bảo phải cố gắng vượt qua loại bất an không rõ này. Tay tôi đang vọc DV thì dừng lại, đột ngột quay đầu – cái gì cũng không có...

Tôi thở ra một hơi, lòng nghĩ mình nghĩ nhiều rồi.

Một tấm gương lớn được ghép lại bởi nhiều gương nhỏ, khéo sao hình ảnh của tôi bị phân cách thành hai nửa, không khỏi có chút mất cân đối, thậm chí nhìn lâu sẽ cảm giác hơi ghê ghê. Có điều không đợi tôi bần thần lâu, giọng của lão Tam từ ngoài cửa đã truyền vào:

“Tiểu Viễn, thời gian sắp tới rồi, đã xong chưa?”

“Ờ...” Tôi cao giọng đáp trả. Nhấn nút ghi hình, bước nhanh ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng, chúng tôi bắt đầu xem giờ. Còn 2 phút nữa đồng hồ chỉ 12 giờ.

Thực ra, chúng tôi căn bản không cần xem làm gì, bởi vì trong trường ngay đúng giờ luôn có tiếng chuông báo. Sở dĩ làm vậy là để cho mình có cảm giác an tâm vì biết rõ có sự chuẩn bị thôi.

Mặt khác, thật ra... chúng tôi cũng chả cần phải đợi đến 12 giờ làm gì, cũng chẳng cần phải tắt hết đèn trên hành lang hay phòng học chi sất! Quy tắc trò chơi kia có bảo đâu. Làm như thế chẳng qua vì lão Đại muốn tăng không khí với cảm giác sống động thôi. Có điều, lão Đại cũng cân nhắc tới vấn đề hiệu quả hình ảnh rồi, nên mới đem đèn ở cuối hành lang mở.

Khu E có năm tầng, hai bên là cầu thang, tầng trên cùng có bốn phòng tập võ đạo hai phía đối nhau. Phòng chúng tôi chọn là 502. Cầu thang ở cạnh cửa sau, cách chỗ cửa chính chúng tôi đứng có một phòng học dài, nên đèn chiếu tới chúng tôi không rõ lắm. Không khí trở nên kỳ quái là thế.

Khi một loạt tiếng “reng reng..” vang lên, 12 giờ đêm rốt cuộc cũng tới rồi.

Người có đôi khi là thế, khi một việc mình đã trông ngóng bấy lâu chính thức xảy đến, bao nhiêu lo lắng áp lực như thế, cuối cùng hóa ra lại cảm thấy nhẹ nhõm đi, thậm chí còn có chút mong đợi.

Tôi không khỏi thở ra một hơi, kiềm nén sự hào hứng dần dần tăng.

Lão Tam ngược lại cực kỳ tỉnh táo, cứ như đang làm một công việc vô cùng đơn giản chỉ đi vào rồi xong – dù sự thật quả là như vậy. Tôi nghĩ trừ máy tính ra, hình như không có gì có thể hấp dẫn hẳn được nữa.

Tôi làm tư thế “cố lên” với lão Tam – vốn là duỗi ba ngón tay ra, sau đó khép lại thành nắm tay, rồi dựng ngón cái lên. Lão Tam liếc tôi một cách kỳ quái, đột nhiên cười nhạt. Sau đó không để ý đến tôi, vịn tay cầm mở cửa đi vào.

Tôi sửng sốt, rồi chột hiều.

Vỗ đầu của mình, tôi cười nhẹ than thở – hình như mình hơi hào hứng thái quá rồi.

Không phải chỉ là trò chơi sao, quan trọng thế làm gì?

Người thứ hai là lão Đại. Lão Đại là hai mắt phát ra ánh sáng xanh tinh thần mạo hiểm đi vào. Tôi nghĩ hẳn đã tính toán xong vụ chia tiền thưởng thế nào rồi.

Thứ ba là lão Tứ. Nhìn thấy mặt mũi hẳn ngập tràn bi tráng, tôi thật sự có phần dở khóc dở cười. Tôi nghĩ tôi hiểu được cảm giác lão Tam khi nãy rồi.

Rốt cuộc tới lượt tôi.

Mắt tôi nhìn lên màn hình phía bên phải, lại quay đầu nhìn hai người đứng sau. Ninh Phàm Kỳ vẫn là bộ dạng thông dong muốn ăn đập kia, tiểu Phàm thì vẻ mặt không tự nhiên nhìn tôi gật đầu. Tôi bỏ qua Ninh Phàm Kỳ, đối với tiểu Phàm gật đầu đáp trả.

Vặn tay cầm cửa, tôi đến bên trong nhìn lại. Nhìn thấy lão Đại với lão Tam thoải mái đứng đó, thỉnh thoảng mở miệng hình như nói nhỏ gì đó. Lão Tứ đứng với bọn họ, nhờ bọn họ mà giờ sắc mặt cũng hết bứt rứt như trước.

Nhưng khi tôi một bước đi vào, tôi dừng lại, liền ngậy ngấn cả người.

Tôi cực kỳ xác định vừa rồi đi vào đặt DV không có cảm thấy, cũng chắc chắn cánh cửa thủy tinh cực lớn kia không hề mở ra, dù chỉ là một khe nhỏ cũng không có, còn bây giờ...

Tôi lại ngửi được một mùi gì đấy.

Đó là một hỗn hợp mùi rất khó nói. Có chút giống mùi bụi của phòng cũ nhiều năm mục nát không người vào, lại có chút giống mùa thối của con chuột chết sau nhiều ngày thành xương – chúng tôi đã từng nếm trái mùi này từ một con chuột chết trong cống nước ký túc xá, nửa tháng sau mới tìm được xương nó. Có lẽ, khả năng chịu đựng của chúng tôi rất mạnh.

Tôi nghi ngờ có phải chẳng có động vật nhỏ chết trong phòng này vào ngày nghỉ. Chỉ là, trong phòng này bố cục nhìn cái là thấy rõ hết, không thể nào có chỗ giấu kín gì, huống chi ban này tôi chẳng ngửi thấy gì hết.

Tôi gấp gáp bắn khoắn nhìn bốn phía, vẫn chẳng tìm được gì.

Mà khi tôi muốn hít sâu một lần nữa để xác định, lại ngoài ý muốn phát hiện không khí không có gì hết, không có mùi gì lạ cả. Tôi sửng sốt, sau đó tự giễu cười – suy nghĩ nhiều rồi.

Rồi sau đó làm như không có việc gì đi tới, bọn lão Đại cười cười ngoắc tôi.

Tuy nhiên, lúc tôi đi tới cầm tay lão Đại, tôi hơi rắc rối rồi. Tôi nhớ mang máng lão Đại nói muốn hình thành vòng tròn. Người tiến vào trước lần lượt làm thành vòng tròn trước, những người sau đó mới chen vào, một lần nữa hoàn thiện vòng tròn; hay là trước tiên đứng hai bên, chừa ra lỗ hổng cho người thứ năm? Bởi vì tôi chỉ nghe một lần lúc giữa trưa, ở thời điểm này quả thật không nhớ rõ lắm, hơn nữa bây giờ lực chú ý của tôi đều bị thứ mùi kia chi phối, thành ra không chú ý bọn lão Đại lúc tôi đi vào có nắm tay trọn nguyên vòng không, dù sao giờ tôi đi tới, cũng trông ra vị trí cho tôi rồi.

Tay phải tôi hơi nâng lên, đang do dự có phải nắm tay lão Tứ không. Tôi khéo sao đứng ngay đúng đối diện gương, bên trái là lão Đại, bên phải là lão Tứ, lão Tam thì đưa lưng về phía gương. Nếu tôi nắm tay lão Tứ, vừa vặn sẽ thành vòng tròn. Tôi quay đầu nhìn lão Tứ, hắn cũng vẻ mặt kỳ quái nhìn tôi, tay hắn giơ lên không cao, nhưng hình như nhìn cũng giống như đang chờ tôi nắm. Thấy thế nên tôi dứt khoát duỗi tay phải, cầm chặt.

Thật không nghĩ tới, hành động như thế lại khiến ba người còn lại biểu lộ thêm kỳ quái.

Tuy nhiên, tôi lại không quan tâm đến thứ này nữa, bởi vì vừa rồi cái mùi vị cũ kỹ tưởng chừng là ảo giác kia lại quay lại rồi, hơn nữa so với ban này còn đậm đặc hơn, tới mức khiến người ta muốn sặc.

Vừa rồi mùi kia chỉ như là đập vào mặt, nếu nghiêng mặt đi còn có thể né tránh, nhưng bây giờ, tôi lại cảm thấy nó như theo bốn phương tám hướng truyền tới, cho dù tôi lui ra sau một chút hay nhích đi một chút cũng không tránh được.

Mà trong khi tôi vẫn còn phí sức ngộ ngộ, hình ảnh trong gương lại khiến tôi kinh hoàng sửng sờ.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thế Giới Không Tên Trong Gương

Bởi vì tôi so với lão Tam cả ngày cúi đầu vào máy tính phát triển không đều cao hơn nửa cái đầu, cho nên tôi có thể nhìn thấy rõ mồn một từng người trong gương.

Ánh trắng màu bạc khiến bãi máu đóng đen kia lộ lộ, và tứ chi dị dạng vụn vụn, và chút thịt nát còn vương lại bên chân tay đã cụt, và giò bọ có thể lúc nhúc chui ra, và đòn xương nhô ra ngoài không khí – ướt đầm chất lỏng nhuộm màu tủy...

Ốt lão Tam chảy xuống chất nhầy đỏ trắng tí tách, men theo quần áo rách rưới của hắn nhiều giọt, tiếng náo lách tách rơi khiến người run rẩy.

Lão Đại vốn đứng bên trái tôi lúc này lại quỳ xuống, cõ bẻ một góc 90 độ, ọc ra mớ máu thịt, chỗ xương bị bẻ gãy máu tràn xuống theo đường thẳng đứng, vãi trên mặt đất trong im ắng. Tôi thế nhưng vẫn cảm giác được chút hơi ấm từ tay trái.

Tôi giơ lên tay phải, nắm lòng bàn tay chỉ còn lại mớ máu thịt lẫn lộn, cánh tay còn phân nửa. Mà chủ nhân cánh tay, lão Tứ Lý Thành, đã quỳ rạp dưới đất, hai đầu gối chỉ còn xương mà không rõ da thịt, phơi ra ngoài, thân trên và đùi sau gãy nát, dính xuống sàn nhà, cả người giống như bị đập nát toàn bộ. Bàn tay phải đặt ngay ngực bị vụn xoắn như chiếc bánh quai vạc, hai hốc mắt trống hoắc huơ, trào ra máu đen đặc rồi phọt ra hai quả nhãn cầu trắng đỏ. Tôi dường như nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong hai lỗ đen rỗng không kia.

Tôi cả gan khẳng định, thứ mùi kỳ quặc kia là từ trên người bọn họ phát ra.

Nỗi kinh hoàng bao phủ người tôi run cầm cập, nhìn vào gương, tôi thậm chí cảm thấy trông mắt mình và lão Tứ giống nhau, sắp bị bứt ra.

Bị bủa vây trong sự sợ hãi, tôi tựa như bị nhúng vào dòng nước mà không cách nào phản kháng. Tôi muốn kêu to, muốn chạy trốn, lại phát hiện miệng mở ra nhưng không cách nào phát ra âm thanh, hai tay tôi vẫn như cũ cầm cứng ngắc hai phần còn lại của mớ tay đã cụt.

Máu, từ trong tĩnh mạch trên cánh tay tôi trào ra, thấm ướt hai ống tay áo. Tôi thậm chí không biết miệng vết thương hóa ra ở nơi nào.

Sau lưng, dường như có thứ gì tiếp cận.

Một cái bóng đen, lại gần hơn nữa, gần hơn nữa...

Ai tới cứu tôi...

Ai cứu tôi đi...

Tôi không muốn chết...

Đừng...

Không...

“-Tiểu Viễn, tiểu Viễn!”

“Lộp cộp!” Dường như bị người đằng sau đẩy một cái, cả người tôi lệch về phía trước, mắt thấy muốn đổ vào người lão Tam—

Khoan đã – tôi đột ngột duỗi chân phải, bước lên một bước, ổn định thân thể.

“Tiểu Viễn, cậu còn đứng đó làm gì?” Bên trái truyền tới giọng nói quen thuộc, “Đã gọi cậu nhiều lần, còn không có phản ứng gì hết. Còn nữa, không phải đã nói là đợi Ninh Phàm Kỳ tới mới làm thành vòng tròn sao, cậu cầm tay Lý Thành làm gì?”

Tôi quay đầu nhìn về phía hăn...

Lão Đại vẫn là lão Đại, lão Tam vẫn là lão Tam... Tất cả mọi người không có gì thay đổi, kể cả gã Ninh Phàm Kỳ đứng sau lưng tôi, vẫn khiến người ta ngửa mắt như thế. Mùi tanh thối kia không biết đã tán đi từ bao giờ.

Tôi đứng thẳng, mắt nhìn tấm gương, hết thấy như thường, đứng, không có gì cả.. Bên ngoài ánh trăng vẫn đẹp như cũ, lan tràn ánh sáng kỳ dị.

Tôi bình ổn lại nhịp thở hơi dốc ban nãy, đứng thẳng người, liếc Ninh Phàm Kỳ. Mà gã ban nãy thiếu chút nữa khiến tôi ngã sấp lại làm như không có việc gì, cười cười không quan tâm.

Tôi bĩu môi, không cam lòng để mình yếu thế phản bác lại lão Đại:

“Dù sao kết quả cũng không khác biệt gì mà, căng thẳng cái gì.” Nói đoạn, lui về bên phải, chừa ra vị trí cho Ninh Phàm Kỳ, “Dù sao cái trò này cũng nhàm chán, tôi ngăn người cũng bình thường thôi.”

“Mặt cậu vừa rồi cũng không chỉ là ngăn người.” Lão Tam nhỏ nhẹ nói, lão Tứ thì một bên gật gù, sắc mặt tái nhợt hết sức. Thậm chí lão Đại cũng là mặt không tin, còn có hưng phấn viết mấy chữ “có hy vọng rồi”.

“Thật sự không có gì.” Tôi ra vẻ thoải mái đáp lại, “Tôi chỉ là ngắm tấm gương, nhìn xem đến mê mẩn thôi, cảm thấy nó hơi quý dị... Xem ra chỉ là tự mình dọa mình thôi. Các cậu cũng biết, trí tưởng tượng của tôi vẫn rất phong phú.”

Nghe vậy, lão Đại mặt ửng mầu chau, lão Tứ thì sắc mặt khôi phục chút huyết sắc. Có lẽ diễn xuất của tôi có thể đạt được giải Oscar, cũng có thể cảnh đêm khiến tôi che giấu được phần nào. Tôi trong lòng âm thầm cười khổ một tiếng. Ngược lại lão Tam và Ninh Phàm Kỳ nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Thế nhưng, trong lòng tôi vẫn manh nha một ước muốn, một ước muốn có phần ác ý.

Con người chính là thế, nếu bản thân bị tổn thương gì đấy, anh sẽ cho rằng mình là người đáng thương nhất thế giới. Nhưng khi anh phát hiện cũng có kẻ thảm giống mình, thậm chí so với mình bết bát hơn, anh cảm thấy hai người là đồng bọn cùng chung hoạn nạn, bản thân cũng không đáng thương đến thế. Mà nếu gặp được cả đám người như thế, anh sẽ cho rằng thương tổn như vậy có thể chịu đựng được, thậm chí xem nó là lẽ thường, nói thẳng ra thì, quen rồi.

Tôi không có hy vọng xa vời rằng cả bọn sẽ thấy được cảnh trong gương, dù sao trước mắt chỉ có tôi, bọn lão Đại cái gì cũng không thấy. Chẳng qua nếu tăng thêm một người, cũng tốt thôi, dù người đó tôi không thể nào thấy thuận mắt cho được.

Tôi trong lòng đầy chờ mong mà vươn ra tay trái, vừa quan sát biểu lộ của Ninh Phàm Kỳ, vừa nổi trống trong lòng – mặc dù nói là hy vọng gã cũng có thể nhìn thấy, nhưng nếu gã thật sự thấy thứ gì không nên, tôi vậy làm sao bây giờ? Vậy không phải chứng minh chuyện những gì tôi thấy không phải ảo giác sao? Nghĩ đến điều này, tôi không khỏi sợ hãi một hồi.

Bởi vì lão Đại nói quy tắc chỉ cần không nhìn vào gương, chứ không bảo không được nhìn người thứ năm, cho nên tôi nhìn gã không chớp mắt.

Có thể khiến tôi lại thất vọng đó là, nét mặt của Ninh Phàm Kỳ lại không để ý gì cả, vẫn như cũ trầm tĩnh không sợ hãi không nao núng, nhìn

không ra dao động mảy may gì.

Theo ước định từ trước, Ninh Phàm Kỳ dù có nhìn thấy gì hay không, đều phải nói rõ “thấy” hoặc “không thấy”, để chúng tôi còn quay ra đón tiểu Phàm đứng đợi ở ngoài. Mà nét mặt hiện tại của gã không giống như thấy cái gì, vậy thì còn lẽ mề làm chi chứ?

Tôi đã bắt đầu có chút không kiên nhẫn được. Nhìn qua lão Đại, ngoại trừ lão Tam là nét hờ hững vạn năm không đổi, còn lại là bốn chồn nhìn chăm chăm người đối diện – lão Đại nhìn tôi, lão Tứ nhìn lão Tam.

Mà ngay lúc tôi muốn lên tiếng gọi Ninh Phàm Kỳ, lại phát hiện đồng tử của gã ngay một giây phút kia co rút lại, hai mắt trũng lõm. Chỉ tiếc, cũng chỉ là một khoảnh khắc đó thôi, ánh mắt gã rất nhanh đã bình tĩnh lại rồi.

Trong lòng tôi đánh một cái giật mình, có sững sốt, liền trở tay bắt ngay tay gã, vội vàng muốn hỏi cho rõ ràng. Ngay lúc ấy, bỗng vang lên tiếng đế giày ma sát với sàn, rất nhỏ nhưng vẫn đời đi sự chú ý của tôi.

Tôi kỳ quái hỏi nhỏ lão Đại đối diện:

“Tiểu Phàm đi đâu vậy? Có phải là...” -sợ rồi. Tôi đoán là cậu ta sợ muốn bỏ chạy, thế nhưng không đợi tôi nói xong, bên ngoài truyền tới tiếng tiểu Phàm hét lên.

“Aaaaaa!!”

Nỗi sợ hãi trong giọng cậu ta không sai đi đâu được.

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau – không lẽ xảy ra chuyện gì thật!

Mọi người sắc mặt đều biến đổi.

Bởi vì cửa sau khóa lại rồi, nên chúng tôi đều cuống cuồng chạy ra từ cửa trước. Ngay lúc này, vốn DV để trên ghế vẫn bình thường đột ngột rớt xuống, DV rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang khiến người giật bắn. Nhưng chúng tôi không để ý nhiều được như vậy, chỉ nhìn thoáng qua thôi, suy nghĩ trong lòng càng nặng nề, cũng càng bối rối, khiến cho mở cửa cũng mở không xong, lão Đại vận nắm chốt cửa mấy lần vang tiếng chói tai.

Khi chúng tôi lao ra khỏi phòng tập, lại không phát hiện có bóng người nào.

Cũng ngay lúc ấy, lại một tiếng kêu to truyền tới, xen lẫn âm thanh vật nặng lăn đi.

“Cầu thang!” Ninh Phàm Kỳ đứng phía sau nhắc.

Chúng tôi không dám chậm trễ, vội chạy tới.

“A...”

Khi thấy tiểu Phàm nằm trong vũng máu bên cầu thang, chúng tôi đều ngây dại.

Thật lâu, lão Tứ mới hét lên.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Ai Tin

“Sau đó thì sao?” Cảnh sát Triệu hỏi hờ hững.

“Sau đó.. chúng tôi đưa cậu ta đi bệnh viện, hiện tại hắn còn hôn mê.” Một câu cuối là lão Đại trả lời, trong giọng nói có hồi hận không che giấu. Trước kia, hắn đã nói không chỉ một lần chuyện này là do hắn bắt đầu mà ra, tiểu Phàm bị thương cũng là trách nhiệm của hắn. Mặc cho chúng tôi khuyên bảo thế nào, hắn đều cố chấp cho rằng như vậy. Hiện nay lại xảy ra chuyện của lão Tam... Tôi nghĩ lão Đại bây giờ càng thêm rối loạn. Trước đó an ủi tôi, chỉ sợ là cực hạn của hắn rồi.

“Các cậu không phải có DV sao? Có xem lại hình ảnh đã thu chưa?” Cảnh sát Triệu vừa gõ tay theo tiết tấu lên mặt bàn, vừa lạnh nhạt hỏi.

Mà thái độ lạnh lùng này làm tôi trong phút chốc lửa giận nhập người. Tôi siết chặt nắm đấm, nặng giọng chất vấn:

“Cảnh sát Triệu không tin lời chúng tôi? Chẳng lẽ ông nghĩ rằng chúng tôi sẽ nói giỡn về mạng người chắc? À? Hay là ông nghĩ chúng tôi bịa chuyện bậy?” Vừa mới nói xong, tôi liền cảm thấy Ninh Phàm Kỳ ngồi bên cạnh lấy tay phủ lên tay tôi, nói nhỏ bên tai tôi: “Bình tĩnh chút...”

Chỉ có điều, an ủi như thế này đối với tôi không nghi ngờ gì là đổ dầu vào lửa!

“—bình tĩnh? Cậu muốn tôi bình tĩnh thế nào hả? Hiện tại lão Tam chết rồi! Là chết rồi!” Từ khi buổi sáng nhìn thấy lão Tam chết tới giờ, bao

nhieu áp lực sợ hãi và đau buồn giờ khắc này không thể kiềm nén nữa mà bộc phát. Tôi bỗng nhiên đứng lên, lạnh giọng la lớn với Ninh Phàm Kỳ.

Không chỉ có thằng cha họ Triệu này khiến tôi điên người, hiện tại những người khác cũng khiến tôi căm giận dữ dội.

Tôi dám cam đoan, nếu lúc này còn có thằng nào bảo tôi bình tĩnh lại, mặc kệ là ai, tôi đều sẽ vung nắm đấm, liệu mình cá chết lười rách.

“Bạn học Trác, tôi hiểu rõ cậu bây giờ rất đau buồn. Tuy nhiên, chẳng lẽ cậu muốn tôi phải tin tất cả đều do ma quỷ gây ra?” Cảnh sát Triệu cũng nặng giọng, nói chuyện nghiêm khắc cũng may ra có thể chặn lại lửa giận của tôi, mà cũng khiến tôi giật mình, “Nếu như hai chuyện này thật sự có liên kết, chúng tôi đương nhiên sẽ điều tra, hiện tại việc các cậu cần làm, là giúp chúng tôi tìm ra nguyên nhân cái chết của Đông Ngôn Huy.” Dừng một chút, ông ta còn nói thêm, “Báo cáo khám nghiệm tử thi chắc hẳn sẽ có trong vòng đêm nay hoặc ngày mai, đến lúc đó tôi sẽ báo cho các cậu. Hiện tại, các cậu nói cho tôi, DV quay được những gì.”

Tôi như cũ mặt vẫn căng thẳng, đứng đấy nhìn ông ta rất lâu mới không cam lòng mà ngồi xuống.

Khiến tôi chần chừ, không hẳn vì cha cảnh sát Triệu này nói có lý, hơn hết là câu “tất cả do ma quỷ gây ra” nhắc nhở tôi.

Đúng vậy, nếu như chỉ dựa theo trình bày của lão Tứ Lý Thành, chuyện đêm đó rất đơn giản – một đám chơi trò gọi hồn, nửa chừng ngoài ý muốn xảy ra chuyện, tất cả bỏ dở. Sử dụng phán đoán là quỷ gây ra, chính bản thân mình còn có điểm không đồng ý. Thế nhưng nếu nói ra những gì tôi đã chứng kiến trong đêm ấy, không chừng sẽ tăng thêm sức thuyết phục nhiều. Tuy nhiên, những cảnh ấy đều xảy ra trong tích tắc, tự bản thân tôi còn không dám khẳng định, càng nghĩ càng nghi ảo giác, có thể khiến người khác tin được chắc?

Mà trong khi tôi đang do dự muốn kể ra hay không, vô tình nhìn đến bàn tay đang bao trùm lấy bàn tay tôi, lúc này tôi mới đột nhiên phát giác mình vẫn còn một “đồng bạn” – Ninh Phàm Kỳ.

Ninh Phàm Kỳ sẽ nói sao? Không, có lẽ nên hỏi, rốt cuộc thì Ninh Phàm Kỳ có thấy không?

“Chúng tôi xem qua hình ảnh trong DV ở hành lang, hình ảnh tuy không bình thường, nhưng cũng không thấy có hiện tượng gì bất bình thường – ví dụ như, quỷ.” Ninh Phàm Kỳ nói.

Nét mặt của gã rất tự nhiên, tự nhiên đến nỗi khiến tôi hoài nghi. Tôi mặt không cảm xúc – dù sau này tôi nghĩ lại tuyệt đối không cảm thấy loại nhìn chăm chăm người ta như vậy là mặt không cảm xúc – mong muốn khám phá ra đầu mỗi gì đấy.

“Không bình thường? Làm sao mới không bình thường?” Cảnh sát Triệu dường như giờ mới hứng thú lên.

Cũng vậy thôi, mọi người đối với ba cái loại hiện tượng siêu nhiên quỷ quái này nọ rất có hứng thú. Có điều... điều kiện tiên quyết là bọn họ không dính dáng tới – tôi khinh thường bĩu môi.

“Nó nửa chừng rớt xuống đất.” Ninh Phàm Kỳ nhú mày cân nhắc câu chữ mới trả lời ngắn gọn, “Hình ảnh rất rung lắc.”

“Còn gì nữa không?”

“Cảnh sát Triệu, chúng tôi không ngại đưa đoạn phim cho ông, ông có thể tự điều tra, tôi nghĩ đêm khuya xem càng có thêm hiệu quả.” Ninh Phàm Kỳ thế nhưng nói một câu như vậy.

Tôi kinh ngạc nhìn gã. Mặc dù trong lòng không nhin được đồng ý, không chỉ vì hành động bóng gió của gã – vừa rồi tôi mới là người tranh cãi

cùng ông ta mà, nhưng mà.. nếu ông họ Triệu này thật sự xem nó lúc đêm khuya, không chừng thật sự sẽ... gặp phải cái gì? Nếu như vậy, cũng dám lắm chứ.

Hơn nữa, kế tiếp sẽ là ai?

Khoan đã!

Tôi sắc mặt đứng hình, toàn thân cứng đờ.

Kế tiếp? Cái gì kế tiếp? Là người kế tiếp nhìn thấy cảnh quái dị kia, hay người kế tiếp mất mạng?!

Đúng, ai cũng không thể cam đoan việc này chấm dứt, sau lão Tam sẽ là ai? Lão Tam rồi lão Tứ?...Hay là tôi?

Tự suy nghĩ, cả người tôi không ngăn được cơn lạnh lẽo, lòng rớt thẳng xuống đáy cốc.

Tôi có chút bị chính mình làm cho sợ hãi, không ngừng tự an ủi bản thân: suy nghĩ nhiều rồi, hiện tại cái gì cũng chưa rõ ràng mà, Trác Viễn mà sợ cái gì chứ? Mà có lẽ bây giờ nên quan tâm nhất là chuyện lão Tam Đông Ngôn Huy! Mà...

Cho dù tôi tự mắng bản thân mình thế nào, kết quả cuối cùng luôn nghĩ tới một câu làm cố: nói không chừng tiếp theo là tôi, hiện tại lo người khác, không bằng lo cho mình!

Mà chờ tôi trong suy nghĩ miên man tỉnh lại, đã phát hiện chúng tôi thế mà trở lại trong sân trường rồi.

Không khí nặng nề thế này khiến tôi có chút không chịu nổi, thế nhưng tôi cũng chẳng biết phải nói gì để gỡ gạc. Ý, đúng rồi-

“Này, Ninh Phàm Kỳ, vừa rồi cảnh sát Triệu nói gì vậy?” Tôi cũng không rõ mình bỏ lỡ chuyện gì nữa. Quan trọng nhất là, tôi không biết Ninh Phàm Kỳ sau đó có khai báo thêm gì không.

“Cậu này giờ luôn ngăn người?” Ninh Phàm Kỳ sừng sốt thốt ra, rồi tươi cười bảo tôi, “Cậu khi nào thì vô ý như vậy?”

Tuy tôi không muốn trả lời, nhưng chuyện thế này tôi muốn phản bác cũng không được, nên tôi chỉ đành tức tối la lên: “Dạ vâng, vậy giờ cậu có thể nói tôi biết cũng được!” Hơn nữa, bị gã nói như thế, tôi ngược lại thật không biết phải mở miệng hỏi gã sự kiện kia.

“Vừa rồi cảnh sát Triệu bảo chúng ta ngày mai đem phim của hai chiếc DV cho ông ta, đến lúc đó báo cáo khám nghiệm tử thi hẳn là có. Có thể sẽ kêu chúng ta tới hỏi thêm lần nữa. Sau đó sẽ liên lạc với chúng ta.” Cuối cùng Ninh Phàm Kỳ thu lại khuôn mặt hơi cười, sắc mặt trở nên buồn buồn. Chắc là cảm thấy lúc này mà tươi cười dịu không khí cũng không được cho lắm.

Thế nhưng không cười thì có thể làm gì chứ? Người chết không thể sống lại, thế giới sẽ không vì ai mất đi mà ngừng quay. Cho nên chúng ta vẫn phải ăn, ngủ, làm việc.

Rõ là nói như vậy, nhưng con người là giống loài miệng một đằng mà nghĩ một nẻo. Ai có thể đem tất cả chuyện này gạt ra không lo lắng?

Tôi không đi học, sáng hôm sau làm ỗ trên ghế sa lon nhìn chiếc máy tính ngày xưa có kẻ hay ngồi đấy.

Phòng ký túc chúng tôi có tổng cộng hai cái máy tính, một cái là năm người trong phòng hùn vốn, một cái là một mình lão Tam mua. Ngày thường chúng tôi luôn dùng cái năm người mua. Hơn nữa, trong đó cài chương trình xem TV, cho nên so ra cũng không khác gì TV. Lão Tam thì một mình hẳn dùng.

Lão Tam không cho chúng tôi vọc máy hăn, nghe nói là bên trong có nhiều chương trình hăn cải tạo lại lăm, dường như là thành quả cố gắng mấy năm. Mỗi ngày hăn ít nhất dành 2/3 thời gian có mặt bên máy tính, cho nên ít khi nào có thể nhìn thấy ghế trống như lúc bây giờ. Trích một câu kinh điển chính là: máy tính như cũ, người nơi nào?

Tuy tôi cảm thấy câu này mắc cười đến như thế, nhưng cố thế nào cũng không cười nổi.

Tôi lại nhớ đến khẩu cung sáng hôm qua.

Thực tế, lúc ấy, tôi ngoại trừ chưa nói về thứ mình đã chứng kiến, còn một chuyện nữa tôi cũng không nói, mà chuyện này lại có khả năng trở thành đầu mối quan trọng nữa cơ.

Sáng sớm hôm qua, trước khi tôi rời giường, tôi có một khoảng đầu óc mơ mơ màng màng. Chính là lúc ấy, tôi lại nghĩ thấy thứ mùi quen thuộc nọ.

Quái dị, gay mũi... khiến người ta không thể hít thở thông, khiến người ta buồn nôn vô cùng.

Tôi lúc ấy chỉ cho rằng mình vẫn đang nằm mơ, nên chỉ lăn lộn vài cái rồi lại ngủ tiếp. Chờ đến khi tôi hoàn toàn tỉnh lại, đã không còn gì nữa. Cho nên, tôi càng nghĩ mình bị ảo giác.

“Ể? Cậu không phải có lớp sao?” Cửa bị mở ra, Ninh Phàm Kỳ bước vào.

“Không muốn đi.” Tôi uể oải trả lời.

“Không sợ ông già Tào điểm danh?” Ninh Phàm Kỳ nhướn mày nhìn tôi.

Nghe vậy, mặt tôi lập tức xụ một đồng, vội vàng hỏi: “Có điểm danh hả?”

Ông thầy họ Tào này nổi tiếng dìu học sinh, điểm danh mà vắng mặt, thành tích tốt cũng bị kéo xuống mức trung bình, mà thành tích bình thường, đương nhiên là tiêu rồi.

“Có đâu.” Ninh Phàm Kỳ dường như rất vui vẻ khi nhìn thấy phản ứng của tôi, cười cười sau đó mới lắc đầu.

Tôi bực mình liếc gã một cái, quay người không thèm để ý gã nữa. Có điều bị gã đùa giỡn như thế, sự sợ hãi dữ dội ban nãy đã sớm biến mất tăm.

Ninh Phàm Kỳ cũng không để ý tôi, ngược lại đi tới máy tính dùng chung, mở máy, không biết tính làm cái gì.

“Này, cậu đang làm gì thế?” Tôi nhin không được đuổi chân chà chà lên lưng gã, hỏi lớn.

Gã quay qua, trừng mắt không vui với tôi.

Tôi hí hửng, cười hì hì giơ bàn chân lắc lư trước mặt gã.

Ninh Phàm Kỳ vốn là ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó có vẻ như cũng vui vui, phất tay đẩy chân tôi ra, cười mắng:

“Sốc à, cậu khi nào thì như con nít thế hả?”

Tôi nhún vai, rút chân lại, lại lui về làm ổ bên sa lon, cười gian.

Ninh Phàm Kỳ tỏ vẻ bó tay, phẩy tay tiếp tục công việc.

Mà cũng phải nói, hình thức ở chung thoải mái bình thường thế này, đây là lần đầu của tôi với tên Ninh Phàm Kỳ đó. Sau đó nghĩ lại, hẳn là do cái chết của lão Tam khiến tôi hiểu rõ – không có ai biết rõ bản thân khi

nào chết, có thể là ngày mai, hoặc là ngày một, cũng có thể là mười lăm phút nữa, thế thì, vì sao phải giữ cảm xúc tiêu cực nữa chứ? Nếu không làm anh em tin cậy được, ít nhất cũng phải làm bạn cùng phòng vui vẻ sống chung.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Người Sống Sót Duy Nhất

“Này, cậu còn chưa nói tôi cậu đang làm gì mà!” Tôi la làng.

“Chiều này tôi muốn đem đưa phim cho cảnh sát Triệu, giờ đang sao chép trong đĩa CD.” Nói rồi, gã lục đĩa CD trắng trong ngăn kéo bàn máy tính, bỏ vào ổ đĩa ghi.

Nghe vậy, tâm trạng đang tốt đẹp của tôi bị trôi sạch. Thế nhưng, tôi giống như lại bị nhắc nhở một lần nữa – có phải không nên nói thật hết đi? Tôi hình như đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội rồi.

Giống như vì có tật giật mình, tôi nhìn bốn phía, xác định không còn ai khác mới mở miệng:

“Này, Ninh Phàm Kỳ, tôi-” Thế nhưng chưa đợi tôi nói xong, gã lại đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt đen trong nhìn tôi không chớp, nói liền, giọng hơi thấp thỏm:

“Trác Viễn, cậu muốn xem à?”

“Hử?” Tôi sửng sốt, khó hiểu hỏi lại, “Xem cái gì?”

“Cậu có muốn xem đoạn phim của chiếc DV khác thu không?” Ninh Phàm Kỳ giơ lên DV trong tay hỏi tôi.

Tôi nhận ra nó là DV của Ninh Nhất Phàm.

Một đoạn khác...

Sự thật là, ngày hôm sau khi Tiểu Phàm xảy ra tai nạn, phòng ký túc chúng tôi toàn bộ đều xem DV trong hành lang, sáu người chúng tôi chờ đợi, xem đến lúc Ninh Phàm Kỳ vào phòng vẫn rất bình thường, thế nhưng cũng chỉ tới lúc ấy. Sau đó, chuyện quỷ dị liền xảy ra.

Tiểu Phàm đột nhiên quay đầu nhìn về cửa sau của phòng tập nhảy, sau đó cả người đều hướng về bên đó. Cũng bởi vậy, chúng tôi không thể nào nhìn thấy được nét mặt của cậu ta. Có điều, căn cứ theo động tác chậm từ từ lui về sau của cậu ta, giống như là thấy một cái gì ghê gớm mà muốn trốn vậy. Ngay sau đó, Tiểu Phàm hô to lên. Đó là lúc chúng tôi trong phòng tập lần đầu nghe thấy tiếng hét. Mà ngay lúc này, hình ảnh bắt đầu rung lắc trên phạm vi lớn, cho dù là Tiểu Phàm hay hành lang, hình ảnh đều vụn vụn khác thường trong bóng tối.

Cửa phòng tập nhảy bị giật mở, phát ra âm thanh rất chói tai, đây là thời gian chúng tôi muốn xông ra. Cùng lúc đó, Tiểu Phàm vốn đang lui về phía sau cho đến khi thoát ra khỏi phạm vi quay đột nhiên xuất hiện trên hình trở lại, bước chạy nhanh tới chỗ cầu thang, dường như đang đuổi theo gì đó.

Khi một đám chúng tôi lao ra khỏi phòng tập, đồng thời xuất hiện trong khung hình thì Tiểu Phàm biến mất khỏi phạm vi quay. Cuối cùng là một tiếng hét lớn và âm thanh vật va đập.

Hết thấy đều tràn ngập nghi ngờ quỷ dị như vậy. Tôi hiện tại nhớ tới cảm thấy có chút sợ hãi. Những gì tôi chứng kiến đêm ấy vừa như ảo giác vừa bị tôi phủ nhận ảo giác ấy, và thước phim này cũng vậy, đều như một loại bằng chứng.

Lại nói, có lẽ bởi vì thước phim này khiến chúng tôi để ý đến, chúng tôi đều cho rằng mọi chuyện không bình thường đều bắt đầu từ nó, nên khi về chúng tôi cũng chẳng xem cái DV kia.

Tuy nhiên đối với tôi mà nói, cả hai thước phim đều quan trọng như nhau cả, chỉ là tôi luôn bảo mình không có lý do gì để xem cuộn hai mà thôi.

Hơn nữa, tôi cũng không phải không muốn trong cuộn hai quay lại được cảnh tượng đặc biệt, tôi thậm chí hy vọng nó quay lại đầy đủ những gì tôi thấy lại để chứng minh nó thật sự khủng khiếp thế đấy.

Giống như có một người nắm giữ một thứ bí mật ghê gớm nào đấy, rõ ràng xung quanh không có ai ép buộc anh phải nói, biết rất rõ ràng bọn họ cũng không biết tới bí mật đó, nhưng áp lực khủng khiếp quá, cả ngày lại lo sợ bất an, ngày nào cũng sống trong sợ hãi. Thậm chí sau này, giữ gìn bí mật đã không còn là mục tiêu của anh nữa, để cho người khác phát hiện bí mật của mình mới là việc anh cần phải làm.

Một chỗ để lợi dụng thế này đối với tôi rất quan trọng.

“Không phải nói không có gì để xem à?” Tôi miễn cưỡng giả lả cười.

Tuy rất muốn xem, nhưng một giây phút trước khi đáp án được công bố, người ta vẫn không nhịn được lo sợ.

“Cũng chỉ là suy đoán thôi, nói không chừng thật có đầu mỗi gì cũng nên.” Ninh Phàm Kỳ lắc đầu.

Tôi nuốt nước miếng, cười lớn nói: “Cũng tốt, xem một chút đi.”

“Sao vậy, sợ hả?” Ninh Phàm Kỳ hỏi đùa.

Nói thật, tôi so với tên này tính cũng không khác nhau lắm, chỉ có không chịu được bị khích, nghe được lời Ninh Phàm Kỳ..., tôi giống như không thèm suy nghĩ, trợn mắt, đồng dục phản bác:

“Ai nói tôi sợ chứ? Trác Viễn tôi lớn như thế này còn chưa bị thứ gì hù đâu! Hừ! Cậu chờ đó đi! Với lại tốt nhất là nên moi ra được thứ gì đấy, còn không thì đúng phí thời giờ!”

Ninh Phạm Kỳ không trả lời, cười cười xoay người chạy chương trình, full screen, sau đó ngồi vào kế tôi.

Nếu như bình thường tôi sẽ không cùng gã im lặng ngồi chung một ghế salon đâu, còn hiện giờ... ngồi chung mới an tâm.

Hình ảnh ngay khúc đầu là khi tôi xoay người rời khỏi phòng tập nhảy. Sau qua vài phút, lão Tam đi tới, kế đó là lão Đại, lão Tứ, rồi sau đó là tôi.

Không biết có phải liên quan tới việc tôi xem quá mức chăm chú, đến khúc này, tôi cảm thấy hình ảnh trở nên quá mức rõ ràng, tôi thậm chí có thể nhìn thấy trong gương phản chiếu biểu cảm phân vân của tôi về việc nắm tay lão Tứ hay không.

Nín thở nhìn thấy động tác tôi đặt tay lên tay lão Tứ, không cách nào ngăn chặn nhịp tim đập càng nhanh vì sợ hãi.

Tôi căng mắt nhìn chăm chăm vào cái gương kia, vừa chờ mong lại vừa sợ sệt.

Thế nhưng...không có! Không có gì cả! Vậy mà...không có!

Trong khung hình, trong gương chỉ có vẻ mặt nghếch ra của tôi, những người khác rất bình thường, bọn họ đều đang gọi khiến tôi giật mình.

Tôi không kiềm được nổi thất vọng... nhưng cũng thầm thấy may mắn.

Đối với tôi, tình tiết phía sau có thể nào cũng không quan trọng. Nếu như cảnh tôi thấy đã không được thu lại, cũng không thể có khả năng thấy

được cảnh gì Ninh Phàm Kỳ sẽ thấy. Có điều lòng tôi vẫn còn cố chấp với chuyện không thể giải thích được này, tôi dứt khoát tập trung xem tiếp, chỉ là không còn tâm trạng bút rứt hít thở không thông nữa.

Ờ? Cái gì ở đó?

Trong đoạn phim, tôi đang đưa lưng về phía ống kính. Bởi vì đằng trước có lão Tam, nguyên thân người hắc che phía trước, nên trong gương chỉ thấy được đầu tôi, rồi đằng sau, trái lại là một hình ảnh nguyên vẹn, giống như bóng lưng của ai.

Cái kia... Cái thứ đen đen bên ót tôi là cái gì? Giống như còn có thứ gì phản chiếu ánh sáng – nếu như không phải vì nó, tôi cũng không nhìn ra được hình ảnh này có gì bất thường.

Nhưng ngay lúc tôi chuẩn bị nhìn cho rõ ràng, bóng lưng của tôi đã bị một cái bóng đen khác phủ lên – lúc này Ninh Phàm Kỳ đi tới, đứng sau lưng tôi.

“Ê ề?!” Tôi nhin không được hô lên, “Ngừng! Ngừng! Quay lại, quay lại!”

“Cái gì?” Dừng màn hình, Ninh Phàm Kỳ ngồi bên cạnh tôi kỳ quái hỏi.

“Quay lại khúc đó, quay lại nó! Tôi nhìn thấy hình như có gì không đúng!” Tôi tiếp tục kêu lên – mặc dù tôi cũng không biết nó không đúng chỗ nào. Nói xong, tôi liền thò tay đoạt lấy con chuột không dây trong tay gã.

Đúng thật là cái gã Ninh Phàm Kỳ lúc nào cũng làm tôi điên lên được. Ngay lúc quan trọng thế này, gã vậy mà lại ỷ vô ưu thế chiều cao của mình, đơn giản chỉ đem con chuột giơ cao tới mức tôi không với được.

“Ninh Phàm Kỳ!” Tôi nhin không được bực mình la lên, cả người cũng dồn lên người gã, gã vậy như cũ không nhúc nhích, “Đưa tôi!”

“Cậu không phải nói mình rất cao sao? Tự mình lấy đi.” Ninh Phàm Kỳ làm mặt vô lại, cười nhạo nói.

Nghe vậy, tôi không khỏi muốn lật bàn chửi cho mấy ai tán thưởng Ninh Phàm Kỳ là quý công tử ưu nhã cao quý.

“Ring ring ring... Ring ring ring..”

Một loạt chuông nhẹ nhàng vang lên.

“Ha ha! Nghe đi!” Tôi nhin không được cười chiến thắng, ra lệnh cho tên nằm dưới mình. Giật đồ từ trong tay một người bạn nghe điện thoại với tôi quá đơn giản.

Ninh Phàm Kỳ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó cầm chuột ném qua chỗ cao, còn bản thân nhanh chóng ấn nút nghe trên điện thoại.

Tôi luống cuống tay chân bổ nhào tới chụp được, sau đó từ trên người gã bò xuống. Vốn muốn tặng cho gã một trận mắng chửi, nhưng quay đầu lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của gã, nhìn cũng biết là có chuyện quan trọng rồi. Mà tôi gần đây cũng biết điều, đành phải im lặng trong hậm hực, quay người điều khiển chuột trên màn hình.

Nhưng tới khi tôi muốn kéo con trỏ trên process bar, Ninh Phàm Kỳ mở miệng nói khiến tôi ngây cả người, động tác cũng dừng lại.

“Nhất Phàm tỉnh?!”

Cái gì?! Tiểu Phàm tỉnh?!

Tôi kinh ngạc nhìn về phía gã, đã nhận được cái gật đầu khẳng định.

“Tôi đi thăm giờ đây.” Ninh Phàm Kỳ cúp điện thoại nói.

“Tôi cũng đi!” Tôi vội vàng hô.

Thật sự quá tốt! Tiểu Phàm rốt cuộc cũng tỉnh rồi!

Vậy là lời đồn đãi người chơi thứ nhất bị hại cũng không thể thành sự thật!

Tôi giống như nhìn thấy sương mù luôn quấn quanh thân rốt cuộc cũng tản ra rồi.

Đến bây giờ, tôi luôn để ý đến chuyện đêm ấy, luôn cho rằng đêm ấy nhất định phải gặp trùng thứ âm tà gì, cũng chỉ vì hai người chơi đêm ấy liên tục gặp chuyện.

Chuyện như thế này, nếu xảy ra một lần có thể gọi là trùng hợp, nhưng nếu là hai, mọi người sẽ nhìn không được bắt đầu nghi ngờ. Còn nếu có lần thứ ba, như vậy, tất cả mọi người sẽ cho rằng câu chuyện hoàn toàn như họ dự đoán.

Mà sợ nhất, chính là mình lại trở thành người thứ ba chứng minh cho dự đoán kinh khủng kia.

Ninh Phàm Kỳ gật đầu, vừa nói được vừa bước nhanh tới tắt chương trình, rút ra đĩa CD.

Thừa dịp thế này, tôi hỏi gã muốn tìm bọn lão Đại không. Nhưng gã lắc đầu rất nhanh, nói: “Chúng ta đi trước thôi, bọn họ vẫn còn trên lớp.” Nói xong, bỏ đĩa CD vào cái hộp tốt nhất, để trong túi áo ngoài, cuối cùng tắt máy tính.

Tôi gật đầu.

Lúc bị Ninh Phàm Kỳ kéo ra ngoài, tôi nhin không được quay đầu nhìn lại màn hình đang để chữ “shutting down...”

Thôi kệ, lúc về xem tiếp!

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nỗi Sợ Của Tiểu Phàm

Bởi vì hai người chúng tôi đều gấp gáp, cho nên lần này chơi sang bắt taxi. Ngồi trên xe, hai người chúng tôi đều không nói gì, mỗi người nhìn cảnh vật không ngừng lùi về sau qua cửa sổ.

Thật ra, tôi luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao người nhà Tiểu Phàm không hề truy cứu trách nhiệm chúng tôi?

Mặc dù bảo chúng tôi cho bọn họ xem đoạn phim kia, chứng tỏ tai nạn của Tiểu Phàm khi ấy không có mặt bọn tôi, chúng tôi thậm chí không hề liên quan. Nhưng dù sao chúng tôi là người bày ra trò chơi, nếu chúng tôi không gọi cậu, cậu ta cũng sẽ không...

Nhà của Tiểu Phàm hình như rất có tiền, để cậu ta ở phòng riêng, nhưng nữa thiết bị nhiều loại đều đầy đủ. Thế nhưng với người nằm trong kia, bao nhiêu thứ mắc tiền như thế cũng không có ích gì.

Vừa mới bước vào, đã thấy cô Ninh đang canh bên cạnh Tiểu Phàm đứng lên, vừa gọi “Phàm Kỳ” vừa đi tới, sắc mặt lại không thấy ngạc nhiên gì, ngược lại giật mình lúng túng vô cùng. Có điều khi nhìn thấy tôi sau lưng Ninh Phàm Kỳ tiến vào phòng bệnh, nét mặt bà hơi sững ra, sau đó nhanh chóng thu lại mà gật đầu với chúng tôi.

Đến lúc này, tôi mà bảo không phát hiện quan hệ giữa Ninh Phàm Kỳ và Ninh Nhất Phàm không tầm thường thì quá ảo rồi. Tuy không hoàn toàn rõ ràng, nhưng vẫn có thể thấy được Ninh Phàm Kỳ với người nhà của Ninh Nhất Phàm rất quen thuộc, quen thuộc tới mức mẹ người ta còn trông cậy được. Nếu không phải lúc trước từng gặp qua chú Ninh ba cậu ta, tôi

nhất định sẽ to gan ác ý phỏng đoán Ninh Phàm Kỳ với cô Ninh có mờ ám, cho nên trước đó hai người Ninh Phàm Kỳ với Ninh Nhất Phàm mới có không khí kỳ quái trao đổi với nhau, mới có khói lửa gì đấy. Đương nhiên, tôi biết rõ là điều này không thể.

Cũng không phải chưa nghĩ tới hai người là thân thích hay là gì, nhưng theo tôi được biết, trong nhà Ninh Phàm Kỳ chỉ có mẹ, hơn nữa người nhà mẹ của gã cũng đã mất. Cho nên giả thuyết này cũng không có khả năng.

Bởi vì tôi hiện giờ đoán rằng Ninh Phàm Kỳ và Ninh Nhất Phàm từng là bạn thân, có thể vì nguyên nhân nào đó, hai người trở mặt, cho nên lúc hai người gặp mặt mới có biểu hiện kỳ lạ như vậy.

Chúng tôi đều gật đầu với cô Ninh, cũng quan tâm hỏi thăm này nọ – thái độ của Ninh Phàm Kỳ ngược lại vẫn lạnh nhạt như vậy, nhớ rõ lần trước gã gặp cô Ninh thái độ cũng như vậy, hoàn toàn là thái độ dành cho người dưng. Có điều, thái độ của chú Ninh lại khiến người ta nghĩ sâu xa. Hiện tại tôi cũng không rõ được nguyên nhân.

Quay đầu nhìn về phía giường bệnh, tôi rất kinh ngạc. Tiểu Phàm tỉnh lại thật, nhưng chỉ đang ngồi đó thôi, vẻ mặt ngơ ngác, như tượng gỗ vậy.

“Nhất Phàm nó...” Ninh Phàm Kỳ nhíu mày nhìn về phía cô Ninh, giọng nói lộ vẻ không tin. Tôi cũng nhìn về cô.

Cô Ninh ảm đạm lắc đầu, sau đó kể: “Nó sau khi tỉnh lại cứ như vậy, nói gì với nó cũng không đáp lại, cho ăn cũng không phản ứng lại.

Nghe vậy, tôi kinh ngạc nhìn lạc Tiểu Phàm.

Ninh Phàm Kỳ nghe xong chỉ gật đầu, vỗ vai cô, sau đó đi tới, đứng trước mặt Tiểu Phàm, nhẹ hỏi: “Ninh Nhất Phàm?”

Tôi lập tức theo sau. Quả nhiên, Tiểu Phàm vẫn không có phản ứng gì. Tôi lại thử, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Phàm?” Đưa tay quơ quơ trước mặt cậu, “Tôi là Trác Viễn, cậu còn nhớ không?”

Vẫn thờ đần. Gọi lại, vẫn thất vọng. Gọi nữa, vẫn thất vọng.

Đừng bảo... cả đời đều sẽ như thế chứ.

Nếu quả thật vậy, so với chết thì khác nhau cái gì... Chẳng lẽ quả thật...

“Ninh Nhất Phàm, tôi là Ninh Phàm Kỳ.” Ninh Phàm Kỳ luôn nhìn tôi cố giao tiếp một hồi, rồi cuộc mở miệng, giọng vẫn nhạt như trước.

Trước đó tôi đã sớm biết rõ, mỗi người sẽ gây ra cho người khác những phản ứng không giống nhau. Nhưng cái này hình như khác không được ít đâu!

Chỉ thấy Tiểu Phàm vừa nghe tới tên Ninh Phàm Kỳ, cả người lập tức cử động, hai con ngươi trợn lên, giống như ép lồi chúng ra vậy.

Tôi nhìn thấy thì giật mình, không phải vì cậu ta đột nhiên có phản ứng, mà vì ánh mắt cậu nhìn Ninh Phàm Kỳ, trong đó rõ ràng có sự sợ hãi.

“Tiểu Phàm?” Cô Ninh mừng rỡ chạy qua ôm cậu ta, mà cậu ta cũng liền vui vẻ rúc trong ngực mẹ mình, toàn thân rất run rẩy như cũ.

“Nó đói bụng, sau khi ăn xong thì để nó nằm nghỉ đi.” Ninh Phàm Kỳ giống như một chút cũng không thấy phản ứng dữ dội của cậu ta, giọng lạnh nhạt nhắc nhở, sau đó vẫy tay với tôi, ra khỏi phòng bệnh.

Tuy không thích thái độ của gã, có điều nhìn Tiểu Phàm bị dọa quá đủ rồi, tôi vẫn nghe theo thôi.

“Tiểu Phàm hình như rất sợ cậu.” Sau khi ra khỏi cổng bệnh viện, tôi nhìn không được bảo, một chút cũng không che giấu nghi ngờ của mình.

“Có thể tôi khiến nó nhớ tới chuyện đêm đó.” Ninh Phàm Kỳ trả lời như không có gì.

Tôi lại không dám gạt bừa, chất vấn: “Vậy tại sao lúc tôi gọi nó lại không phản ứng.”

Mà câu trả lời của gã cũng khiến tôi không phản bác được: “Bởi vì tôi là người thứ năm đi vào, gần với thời điểm nó gặp tai nạn gần nhất, đương nhiên dễ nhớ tới.”

Thế nên tôi đành phải chuyển chủ đề: “Chúng ta bây giờ đi đâu?”

“Chiều nay tôi không có lớp, giờ đi đồn cảnh sát.” Nói rồi, gã lấy đĩa CD trong túi ra giơ lên, “Cậu muốn đi không? Tôi nhớ cậu chiều nay cũng không có lớp.”

“À, được.”

Có lẽ là vì ngày hôm qua tới rồi, cảnh sát trực ban ngồi đó vừa liếc đã thấy chúng tôi, cũng nói ra luôn văn phòng của mấy ông cảnh sát Triệu ở đâu.

Vừa đi vào phòng, mũi đã bị mùi thuốc lá xộc thẳng sặc sụa.

Trong làn khói dày đặc, cảnh sát Triệu đang thư thả bắt chéo chân trên bàn, hơi nghiêng đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt, mắt híp lại khiến người khác cảm thấy xa cách.

“Ờ, đến rồi à.” Ông ta vẫn giữ tư thế đó, giọng lạnh nhạt.

“Chúng tôi mang phim tới rồi.” Ninh Phàm Kỳ đóng cửa lại, đẩy tôi đang đứng im, sau đó đặt đĩa CD lên bàn.

“Ờ...” Ông ta hơi nhếch miệng, sau đó lại ngậm điều thuốc còn dang dở phân nửa, hạ chân đồng thời lấy ra một xấp tài liệu trong ngăn kéo ném lên bàn. Màn khói dày đặc vì thế cũng hơi tản ra.

“Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Không lẽ tôi cảm giác sai? Thế nào mà tôi thấy cảnh sát Triệu tiêu tụy đi dữ dội nhỉ? Râu mọc cũng dày hơn, quầng mắt thâm đậm hơn, sắc mặt thì kinh khủng hơn rồi, giống như nguyên đêm thức trắng.

Ninh Phàm Kỳ cầm báo cáo khám nghiệm tử thi, mở ra rồi đặt xuống, bảo: “Dù sao cũng xem không hiểu, ông nói thẳng cho chúng tôi luôn đi.”

“Cũng được, vậy tôi nói thẳng luôn. Chúng tôi đi theo chiều hướng mưu sát, không phải tai nạn.”

“Gì cơ?!” Tôi và Ninh Phàm Kỳ đồng thời hô lên.

Vốn tôi cảm thấy cái chết còn cách mình xa xôi lắm, cho nên cái chết của lão Tam khiến tôi khiếp sợ vô cùng. Hiện nay vậy mà hai chữ “mưu sát” chỉ xuất hiện trên TV cũng đã sờ sờ ngay trước mắt.

Tôi đã không còn để ý được gì xung quanh, thậm chí cả mùi thuốc lá sặc mũi cũng không thấy.

Mà Ninh Phàm Kỳ cũng đã không còn bình tĩnh nữa, cực kỳ kinh hãi.

“Các cậu bình tĩnh một chút.” Cảnh sát Triệu gõ bàn gỗ, nhắm mắt nói ậm ờ, đôi mắt sắc bén lại thêm sáng trong làn khói, giống như muốn nhìn thấu người ta.

Tôi trừng lớn hai mắt, những tình tiết quen thuộc trên TV không ngừng hiện lên trong đầu, mà tôi càng nghĩ lại càng cảm thấy bất thường, cuối cùng gần như không kiềm được mà đứng dậy la lên:

“Ông có phải cho rằng chúng tôi giết lão Tam, nên bắt chúng tôi đem phim tới? Không, tôi mới không phải hung thủ! Tôi không hề giết ai hết!” Là quỷ giết cậu ta đấy! Câu cuối cùng này, tôi lại không dám nói.

Có điều lúc này trong mắt tôi, cảnh sát Triệu đã lên level như quỷ rồi. Miệng hơi nhếch và mắt lóe tia sáng khiến ông ta không khác gì con sói đói dữ tợn, lúc nào cũng có thể nhào tới xé nát con mồi.

Ninh Phàm Kỳ hết hồn nhìn tôi, sau đó lập tức đứng lên đề vai tôi lại, nhỏ giọng dỗ: “Trác Viễn, bình tĩnh lại!”

“Bình tĩnh? Chẳng lẽ cậu muốn tôi thừa nhận loại tội danh không rõ ràng này sao?” Tôi vung tay giật tay gã ra, giọng học hần hỏi.

Ninh Phàm Kỳ ngớ ra run lên, trợn mắt, bỗng nhiên ngồi lại, ngẩng đầu liếc tôi, hơi giễu: “Ai bảo cậu là hung thủ? Trí tưởng tượng của cậu vẫn phong phú thế à?”

Vốn tôi chuẩn bị la lên cãi lại, nghe vậy liền sững người.

Lý trí nhanh chóng trở lại.

Tôi xấu hổ nhìn cảnh sát Triệu vẫn hút thuốc liên tục. Cũng may vẻ mặt bình thường của ông ta không khiến tôi quá khó chịu.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 9: “Chúng Tôi Không Giết Người!”

Dúi đầu thuốc vào gạt tàn, sau đó lại cầm lên báo cáo khám nghiệm tử thi, rồi quay người bảo:

“Các cậu đều nghĩ mình là nghi phạm, tất nhiên chúng tôi cũng không loại trừ khả năng này.” Cuối cùng, ông ta nhắm một mắt, một mắt vẫn mở lớn, yên lặng nhìn chúng tôi.

Vốn tôi nghĩ là mình phản ứng thái quá, lại không ngờ rằng... chẳng lẽ thật sự lại...

Nghe xong trong lòng tôi đánh thót, mà sắc mặt Ninh Phàm Kỳ cũng trở nên khó coi.

“Ý ông là sao?” Tôi truy hỏi.

“Các cậu yên tâm, tôi chỉ bảo là xếp vào phạm vi cần cân nhắc thôi, cũng không giới hạn các cậu. Huống chi chúng tôi còn cần các cậu hỗ trợ.” Họ Triệu ra vẻ “mấy người giết mình dữ quá,” sau đó lại tiếp tục lật xem báo cáo khám nghiệm. Sau đó lại lấy một vài ảnh chụp trong ngăn kéo.

“Đây là một trong số những bằng chứng khiến chúng tôi hướng tới mưu sát.” Nói rồi đưa chúng tôi ảnh, “Trên ảnh rất rõ ràng, ở đồng dây điện phía dưới bàn máy tính đọng vũng nước nước. Hơn nữa sau khi kiểm tra, trong ổ điện cũng có dấu ẩm ướt. Vì vậy không có khả năng nước từ nơi khác chảy tới gần dây điện, mà có kẻ đổ nước lên dây điện. Mặt khác, chúng tôi còn phát hiện lớp vỏ cao su bọc ngoài dây điện đã bị nứt. Khe nứt rất thẳng, chứng tỏ bị cắt trong lúc vội vã, để lộ lõi đồng thấm nước bên

trong. Chúng tôi kết luận có kẻ cố ý xử lý qua máy tính, sau đó đổ nước, đợi cho người dùng máy đặt chân xuống, khi mở công tắc gần đó, chắc chắn sẽ bị điện giết chết. Ngoài ra, thời điểm chúng tôi di chuyển thi thể, vị trí Đông Ngôn Huy cho thấy cậu ta quả thật giẫm lên vũng nước.”

Chi tiết quá mức rõ ràng khiến tôi lặng người. Những thứ ma quái mà bản thân trước đó luôn nghĩ tới hóa ra lại nực cười như vậy.

“À, Đông Ngôn Huy mỗi sáng luôn sử dụng máy tính à?” Một tiếng “tách,” cảnh sát Triệu lại đốt tiếp một điếu.

“Vâng, lão Tam mỗi ngày luôn lên mạng từ sáng sớm, vì cậu ta hầu như có lớp mỗi ngày.”

“Có thói quen đi chân trần?”

“Có lẽ có... Bởi vì bình thường chúng tôi lúc đó chưa dậy, nên không chắc lắm.” Tôi cố gắng nhớ lại, bức bối là không được gì.

“Ừ...” Cảnh sát Triệu lại giở tiếp báo cáo, giống như đang suy nghĩ gì.

“Có chuyện tôi không biết nói với các cậu thì được gì không. Thế nhưng tôi nghĩ rằng nên cho các cậu có một cái, một cái... ừm, phải nói là cho các cậu có sự rõ ràng tường tận.” Thuốc lá mới cháy được chưa đến một phần ba đã bị cảnh sát Triệu dúi vào gạt tàn.

Nghe vậy, tôi và Ninh Phạm Kỳ đều ngẩng đầu nhìn ông ta.

“Có lẽ vì các cậu không hiểu những gì báo cáo viết, nên không nhìn ra có gì bất thường.” Ông ta đặt xuống báo cáo trong tay, hơi dựa ra sau, cách chúng tôi một khoảng, “Bạn của các cậu được phát hiện thi thể vào buổi sáng, hơn nửa người còn khô ráo, nói lên các cậu phát hiện không lâu. Tuy nhiên, báo cáo trên khám nghiệm tử thi rất không bình thường, số liệu kiểm tra tất cả chỉ có ở trên tử thi đã phân hủy được ít nhất một tuần. Nói đơn

giản là, thi thể Đông Ngôn Huy trong một buổi tối phân hủy với tốc độ nhanh chóng, bằng với mức độ của một tuần. Có điều theo bên pháp y báo cáo, tốc độ sáng hôm nay đã chậm lại, giống như tử thi bình thường khác.

Thật là trò chơi gọi hồn lần trước! – Tôi nghe xong trong lòng chỉ nghĩ được như vậy.

“Có phải do virus không?” Đột nhiên Ninh Phàm Kỳ hỏi.

Tôi gần như sung sướng nhìn gã.

“Chúng tôi cũng đang nghĩ tới mặt này.” Cảnh sát Triệu giống như gật đầu khen ngợi, lại lấy một điều thuốc trong túi áo, “Pháp y đang kiểm tra, chỉ nói cho các cậu biết để rõ tình trạng đại khái vậy thôi. Xong rồi, các cậu có thể trở về. Sau này chúng tôi sẽ tìm các cậu hỏi rõ nữa.”

Chúng tôi đứng dậy gật đầu rồi mới ra ngoài. Trên đường cả hai chẳng ai nói chuyện. Tôi đang không ngừng thuyết phục bản thân phải tin vào khoa học, mà Ninh Phàm Kỳ thì không biết đang suy nghĩ chuyện gì, vẻ mặt ủ dột.

Sau khi về lại trường đã hơn một giờ chiều. Ninh Phàm Kỳ hỏi tôi muốn đi ăn không. Tôi từ chối. Sau đó gã hỏi tôi muốn gã mang cơm cho một phần không, tôi nghĩ rồi đồng ý. Trải qua chuyện vừa rồi, cơ thể và tinh thần tôi cảm giác rất mệt mỏi, gót chân thế nhưng còn hăng lắm.

Hiện giờ tôi chỉ muốn nhanh về lại ký túc xá, bình tĩnh lại chút.

Trở về phòng mà vẫn chưa thấy ai cả. Tôi làm ổ trên ghế sa lon thấy hơi chán, mới nhớ tới đoạn phim vừa rồi chưa xem xong. Vì vậy tôi lại mở máy tính, nhấp đôi chuột lên biểu tượng phim, hình ảnh Ninh Phàm Kỳ nhanh chóng đi vào phòng tập xuất hiện.

Tôi đến gần nhìn thật lâu, tôi vẫn không rõ cái thứ đen đen phản chiếu ánh sáng sau ót tôi là gì, cuối cùng thấy ánh trắng rọi rõ tóc tai, lấy lý do tóc phản xạ tạm thời giải thích vậy.

Đoạn phim tiếp tục chạy vẫn khá bình thường.

Đầu tiên là bóng lưng Ninh Phạm Kỳ cản hình ảnh tôi, đẩy tôi một cú, sau đó là đoạn đối thoại của chúng tôi. Tiếp nữa là tiếng bước chân và kêu la thê thảm từ bên ngoài. Chúng tôi nháo nhào phóng ra cửa trước. Cũng ngay lúc này hình ảnh bắt đầu rung lắc dữ dội.

Một tiếng “rầm”. Có lẽ là tiếng ghế đổ xuống, DV chạm đất. May là màn hình vẫn thu tiếp không bị dừng, có điều khu vực quay được bị hạn hẹp hơn. Chỉ quay được từ bắp chân mọi người đổ xuống.

Ờ? Một, hai, ba, bốn đôi giày, Tiểu Phạm ở bên ngoài, còn một người nữa đâu?

Đúng lúc này, đôi giày thứ năm mới xuất hiện, chạy nhanh phía sau mọi người, ngay lúc đó, cửa chính được mở ra. Ngay khi mọi người rời khỏi, hình ảnh vẫn tiếp tục được quay, điện đã tắt, không còn gì xảy ra nữa.

Nếu hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống, việc vun trồng nó bởi ý nghĩ và bằng cố không hề khó khăn. Đặc biệt khi anh có nghĩ bản thân có lập luận vững chắc không hề sơ hở.

Sự việc đêm đó, lúc trước và sau khi xem qua hai đoạn phim, kết luận và ảnh chụp từ cảnh sát Triệu, tất cả mọi thứ không ngừng hiện lên trong đầu tôi. Dường như chúng đang thành hình. Có lẽ vậy... tôi không tài nào tìm được trọng điểm!

Tôi ôm đầu, co rúc trong ghế sa lon.

Rốt cuộc là cái gì? Nước...dây điện...Tiểu Phàm...bạn cùng phòng... DV...

“Tôi về rồi.” Ở cửa đột nhiên vang lên giọng nói. Tôi đột ngột quay đầu.

“Tôi mua cho cậu cơm chiên, giờ còn nóng nên ăn đi. Còn có cocacola, so với đồ uống giải nhiệt thì...” Ninh Phàm Kỳ tiếp tục nói gì nữa tôi cũng chẳng nghe vô, bởi vì bao nhiêu sự chú ý đã đổ dồn lên đôi giày gã đang mang rồi.

Như thể một mớ sợi bùng nhùng đã lộ ra đầu dây, càng kéo lộ ra, đường dây ngày một rõ ràng, cả đoạn ngày một lộ rõ, tất cả cũng trở nên sáng tỏ.

Tất cả mọi thứ đều rất hợp lý.

Vì thế, tôi bỗng nhảy dựng, lão đảo lui về sau một bước, không thể tin nổi hỏi lớn:

“Là mày phải không? Là mày giết lão Tam! Là mày khiến Tiểu Phàm ngã cầu thang!”

Vẻ mặt của Ninh Phàm Kỳ có sự kinh ngạc, nhưng không hề có sợ hãi. Điều này chỉ khiến tôi thêm chắc chắn.

“Mày nói gì đi! Có phải là mày không!” Trái ngược với cảnh sát Triệu nói vài lời bình thường lúc trước đã khiến tôi hoang mang lo sợ, thái độ tỉnh bơ của Ninh Phàm Kỳ bây giờ khiến tôi không chịu nổi.

Hoàn cảnh hiện tại, cứ như kẻ bị tố cáo và hung thủ chưa thành công không phải gã mà là tôi vậy.

Vẻ mặt Ninh Phàm Kỳ bình thản. Gã đặt hộp cơm và coca ở một bên, sau đó tiến tới một bước. Tôi lập tức giơ tay la lên: “Đứng lại, đừng tới đây!” Trong đầu tôi không ngừng nghĩ tới mấy chữ “giết người diệt khẩu” hay “diệt cỏ tận gốc” các loại.

Rồi nét mặt gã dịu đi, giống như cười trên sự sợ hãi của tôi, cũng giống như đùa giỡn một con mồi đã trong lưới. Gã dang tay, rớt cuộc cất tiếng:

“Tại sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Cậu thừa nhận?” Cho dù lý trí bảo tôi phải nhân cơ hội mà chạy đi, nhưng tôi vẫn không nhịn được muốn làm gã lộ mặt.

“Không, tôi không nhận.” Câu trả lời của Ninh Phàm Kỳ ngoài dự đoán của tôi, nét mặt còn có vẻ muốn cười, “Tôi chỉ tò mò tại sao cậu nghĩ là tôi? Hình như cậu hiểu lầm gì chăng?”

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mà Là Hung Thủ!

“Tôi hiểu lầm con khi!” Tôi lớn giọng cãi lại, thật sự muốn bị tâm thần tới nơi rồi.

“Vậy được thôi, cậu nói sao lại khẳng định tôi là hung thủ đi, lại còn là người đẩy Tiểu Phàm xuống cầu thang nữa?” Ninh Phàm Kỳ bị làm khó dễ mà vẫn ung dung, lòng vẫn vững vàng hỏi.

Tôi hít sâu một hơi, để người tỉnh táo lại, phân tích:

“Đêm Tiểu Phàm xảy ra tai nạn, lúc tôi nghe thấy tiếng hét lên và bước chân, chúng tôi đều chạy tới cửa chính, cùng lúc DV trùng hợp rơi xuống đất, chỉ có thể quay được chân chúng ta, thế nhưng trong khung hình chỉ có chân của 4 người, lúc về sau khi Tiểu Phàm chạy qua cửa sau, người cuối cùng mới hiện ra trong khung hình. Thời gian chênh lệch cũng đủ để cậu từ cửa sau đi ra, dụ Tiểu Phàm vào bẫy. Hơn nữa... sự chênh lệch này cũng do cậu tính toán trước. Lúc trước khi chơi trò này, cậu nhất quyết muốn vị trí thứ năm, cũng chỉ để động tay lên chốt cửa! Nếu không thì cửa sao lại khó mở như vậy? Mặt khác, tôi còn nhớ rất rõ. Đêm ấy chúng tôi mở cửa, khi tôi quay đầu lại thấy cậu đứng ở phía sau cùng. Nếu căn theo vị trí đứng trong trò chơi, khoảng cách từ cậu tới cửa trên cơ bản không thể đứng phía sau được.

“Vậy cậu nghĩ tôi dùng cách gì để Tiểu Phàm đầu tiên lùi về sau rồi lại chạy tới cầu thang hở?” Ninh Phàm Kỳ sau khi nghe xong không tỏ vẻ gì nhiều, chỉ bình tĩnh hỏi lại.

“Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ cậu trước tiên đe dọa nó, sau đó lại lấy thứ gì dụ nó phải chạy theo, cuối cùng thậm chí để nó ngã xuống cầu thang.” Tôi lắc đầu, giọng vững vàng chắc chắn. Gã bình tĩnh đấy nhưng tôi nghĩ gã chỉ ra vẻ thôi.

Tôi càng nghĩ càng nói lưu loát, nó như biện pháp tăng lòng tự tin vậy.

“Vậy vì sao DV ở hành lang lại rung lắc? DV trong phòng nhảy lại rơi xuống?” Ninh Phàm Kỳ lắc đầu, sau đó nhướn mày hỏi.

Tựa như một tên phạm nhân bắt trúng được trọng điểm có lợi, một tên cảnh sát không sao bác bỏ được trọng điểm ấy, một tội danh không sao phán quyết được, tình thế xoay chuyển hoàn toàn.

Thế nên tôi lập tức ghen hòng. Cuối cùng chỉ có thể mệt mỏi nói một câu: “Sao tôi biết được toàn bộ cách thức của cậu?”

Có điều nhanh sau đó, tôi bình tĩnh lại, cười lạnh nói: “Cậu dường như cũng không chống lại được bằng chứng tôi đã đưa ra! Đúng rồi, còn nữa, buổi sáng lúc đi thăm Tiểu Phàm, Tiểu Phàm phản ứng dữ dội với sự xuất hiện của cậu như thế, còn sợ hãi cậu, tất cả đều nói rõ cậu trước đó đã làm gì nó!” Tôi hiện tại còn đang chìm trong tự đắc vì suy luận của mình, hoàn toàn quảng phóng sự sợ hãi với người đối diện.

Ninh Phàm Kỳ híp mắt, lạnh nhạt bảo: “Tiếp đi.” Thái độ của gã càng khiến tôi quên sợ là gì.

“Sáng sớm hôm qua tôi phát hiện ra thi thể lão Tam, cũng lúc đó cậu cầm chậu nước đi tới. Cảnh sát Triệu nói có người vội vàng cố ý hắt nước lên dây điện. Mà biết rõ thói quen mở máy vào buổi sáng của lão Tam, cũng có thể thoải mái ra vào ký túc xá, ngoại trừ người cùng phòng thì còn ai nữa? Còn thi thể lão Tam bị hư thối nhanh, cũng có thể thật sự do virus.”

“Nói xong chưa?” Ninh Phàm Kỳ nhướn mày hỏi.

Đến lúc này, gã không phải nên hoảng sợ gào la hay giả cười bảo tôi nói tầm xàm sao? Thái độ của gã rất ư bình thường, nét mặt thản nhiên, giống như những gì tôi mới nói chả hề liên quan tới gã, hoặc là gã chẳng quan tâm.

Có điều, gã càng như vậy, sự sợ hãi ban nãy như vừa thoát khỏi kỳ ngủ đông, ùn ùn kéo tới.

Tôi cứng nhắc gật đầu.

“Vậy bây giờ là lúc tôi phản bác?”

Sao cơ?!

Tôi giật mình nhìn về phía gã. Sau nửa ngày mới sững sốt gật đầu.

“Đêm đó tôi quả thật chạy về cửa trước chậm hơn các cậu, thế nhưng đây chẳng qua vì tôi quá kinh hãi mà sững tại chỗ, thời gian lâu hơn chút thôi. Còn Tiểu Phàm sợ tôi, cũng như ban sáng tôi đã nói, chỉ vì nó nhìn tôi khiến nó nhớ tới chuyện tối đó.”

Quả kinh hãi? Điều gì khiến gã quá kinh hãi?

Tôi nhìn gã, cảm giác, cảm giác gã dường như có thâm ý khác.

“Ngoài ra, có lẽ cậu không biết, tôi và Nhất Phàm là anh em ruột, tôi sao lại hại nó chứ?”

Gì chứ? Cái gì?!

Lần này tôi giật mình thật rồi, không chút nghi ngờ cãi lại ngay: “Vì sao tôi chưa bao giờ nghe?” Tôi dám chắc, bọn lão Đại cũng chả biết, chứ cái miệng lão Đại rộng như thế, không chừng sớm truyền khắp ký túc xá rồi.

“Chỉ là chúng tôi chưa nói thôi.” Ninh Phàm Kỳ lơ đãng trả lời.

“Nhưng thái độ cha mẹ của Tiểu Phàm đối với cậu...” Từ đằng sau tôi không nói gã cũng hiểu được.

“Bởi vì tôi với Tiểu Phàm là anh em cùng cha khác mẹ, hơn nữa tôi một mình lâu rồi, không thân thiết với cha và dì Tuệ là đương nhiên.”

“Một mình?” Mặc dù biết rằng lúc này mà cảm thấy hứng thú với thân thể Ninh Phàm Kỳ là kỳ cục, nhưng tôi không hỏi không được.

“Sau khi mẹ mất tôi rời nhà.” Giọng nói của gã vẫn bình thản như vậy, giống như kể chuyện gì chẳng liên quan tới mình. Có điều nghe xong, mấy từ “mẹ kế,” “mẹ ruột,” “anh em cùng cha khác mẹ” lập tức hiện lên trong đầu.

Tôi đột nhiên nhớ tới lúc trước có thời gian Ninh Phàm Kỳ xin nghỉ học rất lâu, chẳng lẽ vì chuyện của mẹ gã?

Còn chưa đợi tôi mở miệng, Ninh Phàm Kỳ đã giống như đại sư đoán mệnh tính toán hết rồi, “Tôi hiểu là cậu khẳng định tôi với bọn họ có hiềm khích. Thế nhưng tôi cũng rất khẳng định thành thật với cậu, tôi cũng chẳng hận bọn họ. Huống chi mẹ tôi mất vì bệnh, cũng không phải vì uất ức mà mất. Hơn nữa, cha với dì Tuệ đối với tôi cũng rất tốt.”

Tôi nhớ tới lúc Tiểu Phàm xảy ra tai nạn, ngày hôm sau khi chúng tôi gặp cha mẹ nó, người đầu tiên bọn họ mong gặp là Ninh Phàm Kỳ, mà ngay cả buổi sáng Tiểu Phàm tỉnh, người đầu tiên được gọi cũng là gã, hơn nữa thái độ của mẹ Tiểu Phàm so với thái độ của gã... chẳng lẽ bọn họ không truy cứu chuyện đêm ấy cũng vì có con bọn họ tham gia?

Thế nhưng, tôi cũng chưa quên cách thức ở chung của hai anh em nhà này đâu, nói bọn họ không có gì, ai tin nổi?

“Vậy cậu với Tiểu Phàm thì sao?” Tôi chất vấn.

“Ừ...” Ninh Phàm Kỳ lúc này rõ ràng hơi trù trừ giây lát. Mà đang lúc tôi cho là nắm bắt được sơ hở gì đó, gã lại kể, “Bản thân tôi với Tiểu Phàm cũng không có suy nghĩ gì nhiều, có điều nó với tôi thì hơi có ý kiến... Nói thẳng ra thì, nếu như hôm nay tôi là người nằm viện, so ra hợp lý hơn là nó nằm. Đương nhiên, tôi cũng không muốn nó có suy nghĩ đó.”

“Ê... Suy nghĩ của cậu cũng chẳng nói được gì đâu!” Tôi kinh thường bảo.

Lại không nghĩ rằng Ninh Phàm Kỳ còn cao tay hơn. Gã buông tay, cười lạnh phản bác: “Nhưng suy luận của cậu ban nãy cũng chỉ là suy nghĩ cá nhân thôi, cậu cũng chẳng có bằng chứng thực tế gì cả.”

Tôi nhất thời ghen hòng, không sao cãi được.

“Những lời tôi nói cậu có thể tìm cha với dì Tuệ xác định lại. Cũng là con của bọn họ, tôi nghĩ bọn họ không thiên vị bên nào đâu.” Dừng giây lát, gã tiếp lời, “Hơn nữa, sáng hôm qua tôi cầm chậu nước xuất hiện trong phòng, là vì khuya hôm trước nhận lời ở bên phòng Trần Kiệt kể bên nguyên đêm, cho nên tôi mới đem theo chậu nước... Không lẽ cậu quên rồi? Trong chậu nước đó có khăn mặt và bàn chải đánh răng, không tin cậu có thể hỏi Trần Kiệt.”

Tôi ngạc nhiên.

“Lời cậu nói toàn là suy đoán, dù sao lời của tôi còn có nhân chứng vật chứng.” Ninh Phàm Kỳ dường như còn thấy chưa đủ, lại thêm một câu, hơn nữa trưng mặt tươi cười khiến người thấy ghét.

Tôi há miệng, không nói nổi.

Vậy thôi? Chỉ... vậy thôi?!

Vốn cho rằng suy luận không bắt bẻ chỗ nào được hóa ra còn không chịu được một kích?

“Vậy cậu nói xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tiểu Phàm với lão Tam bị cái gì?” Tôi gần như thẹn quá hóa giận hỏi lại.

Ninh Phàm Kỳ hiếm khi vẻ mặt như có điều suy nghĩ, thỉnh thoảng nhú mày. Vốn cho rằng gã đưa ra ý kiến có tính xây dựng gì hơn tôi, ai dè cuối cùng gã lắc đầu, phăng một câu không đâu vào đâu: “Hết thầy nhờ cảnh sát là được.”

Tôi trềng gã. Gã lại làm như không thấy, chỉ cơm chiên đã nguội và lon coca, bảo “Ăn từ từ thôi.” Xong quay đầu đi luôn.

Tôi vừa nhai cơm chiên đã hơi khô cứng, vừa nghĩ tới cuộc nói chuyện ban nãy. Lại nghĩ tới suy luận của mình bị Ninh Phàm Kỳ phản bác không sai đi đâu được, nhưng cứ có cảm giác quỷ dị thế nào.

QUỲ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mùi Quỳ Dị

Không biết có phải vì trải qua một trận độ sức suy luận trí óc bữa kia hay sao, sau đó tôi với Ninh Phàm Kỳ bắt đầu nói chuyện nhiều với nhau, ít ra thì so với lão Đại và lão Tứ một tiếng cũng không hé miệng, thì quả thật là nhiều.

Vốn tôi còn muốn hỏi một câu “Lão Tứ, cậu ngày nào cũng trong lớp giải phẫu, nhìn thấy thi thể cũng không ít, vậy mà lại bị hù tới mức này” để hằn thả lỏng týt; thế nhưng tới khi đứng trước lão Tứ mặt mũi ngơ ngác, khác hoàn toàn khi xưa, lời nói chỉ có thể đọng trên môi. Chẳng lẽ lão Tứ sẽ bởi vì chuyện này, từ sợ quỳ biến thành sợ thi thể luôn sao? Vậy không lẽ hẳn muốn chuyển học viện luôn? Không lẽ ý định toàn tâm cống hiến vì y học của hẳn tiêu tùng rồi?!

Khi tôi đang nghĩ ngợi vớ vẩn, đêm tối lặng lẽ kéo đến.

Tháng chín cũng chưa thật sự vào thu, trong đêm vẫn nóng như trước. Thế nhưng tối nay ngoài dự đoán lại có chút se se. Chăn mỏng ngày thường nhét xuống cuối giường cũng bị tôi kéo ra đắp hông.

Trước giờ tôi luôn làm một giấc tới sáng. Vậy mà đêm nay, tôi vẫn ngủ như mọi ngày mà giờ đã tỉnh rồi, hơi nữa đầu óc hoàn toàn tỉnh táo. Hai mắt thao thao một hồi mới hơi thấy buồn ngủ lại. Trở mình, nhắm mắt. Bỗng dừng lúc này, thứ mùi quen thuộc lại bốc lên mũi.

Mục rửa, gắt mũi, quỳ dị...

Thần kinh tôi lập tức căng thẳng, càng thêm cố gắng nhắm chặt hai mắt, dự cảm bất thường ngày càng dữ dội.

Lần thứ ba rồi... Lần này là ai? Là ai... Đừng, ngàn vạn lần đừng là tôi... Không...

“Cạch” một tiếng, cửa phòng ký túc đột nhiên bị mở ra một khe nhỏ, nhưng ánh sáng từ hành lang lại không chút gì chiếu qua. Chỉ có ánh trắng từ một cửa sổ để tôi biết kể bên cánh cửa chẳng biết lúc nào lù lù một “người”. Tôi lập tức nhắm hai mắt lại.

“Tí tách”

Âm thanh nước nhiều giọt trong veo vang động trong phòng tĩnh lặng.

“Lạch bạch. Lạch bạch. Lạch bạch.” Hệt như tiếng đôi giày vải dẫm nước đang lê bước, một bước, lại một bước...

Tiếng nước kéo lê và nhỏ giọt cực kỳ rõ ràng, cho dù đồng thời vang lên riêng lẻ, như âm thanh này lọt vào tai trái, mà âm thanh kia lại rơi vào tai phải.

Tôi không kiềm chế được cả người phát run. Bởi vì cho dù tôi đã nhắm mắt, nhưng mũi và tai đều vẫn bình thường lắm, đều chính xác báo cho tôi “nó” ngày càng tiến gần rồi.

Mùi vị ngày càng nồng, âm thanh ngày càng rõ...

Sự tồn tại mạnh mẽ của “nó” khiến tôi bắt đầu hô hấp không nổi, mồ hôi lạnh ở lưng tuôn ra càng dữ, ướt một mảng.

Tôi run run hé mắt một chút, cắn chặt môi dưới để bản thân khỏi kêu ra tiếng. Đập vào mắt chính là một cái bóng đen. Rõ ràng có ánh trắng, rõ

ràng có thể thấy từng giọt nước trên người nó nhỏ xuống, tôi lại không thể thấy được mặt “nó”.

“Nó” đứng kế giường tôi, không hề động đậy. Y như con rối trong một chiếc áo đen được vớt từ vũng nước.

Nó rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ bây giờ đến lượt tôi? Không...

Tôi lại tự thôi miên bản thân nhắm mắt lại, há to miệng muốn la cứu mạng, nhưng lại kinh hoàng phát hiện cổ họng như bị chặn lại, không thể nào phát nên tiếng.

Ai cũng ích kỷ cả thôi, chẳng cần phải giả vờ vĩ đại trước cái chết chi cả. Không cần đáng xấu hổ khi muốn người khác bị chọn, chỉ có đáng thương khi bản thân khóc lóc hy sinh thôi.

Tôi đã luôn có suy nghĩ như thế, đến lúc này trong đầu chỉ còn không ngừng gào lên tại sao lại là mình? Đến cùng thì tôi đã sai gì chứ? Vì sao không phải là những người khác? Ninh Phạm Kỳ, Trần Hải, Lý Thành ai cũng được, thậm chí Chung Tân Duy cũng được! Đã ngay từ đầu không chọn tôi, tại sao giờ lại tới?

Mỗi lần cái âm thanh trong veo của giọt nước nhiều xuống, là mỗi lần chạm khắc vào não tôi, gạt đi không nổi. Mỗi giọt đều khiến tôi giật thót.

Tôi từ từ mở hai mắt ra, lại phát hiện không biết từ khi nào bóng đen kinh dị nó biến mất rồi.

A?! Biến mất?

Tôi cẩn thận từng chút một ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó lại nhìn tới cuối giường...

“A- Ừm....!” Gần như hét lên theo phản xạ, nhưng sợ điếng rồi nên tôi mới kịp bưng miệng mình.

Nó đi vào làm gì? Ngay lúc tôi đang nghĩ, nó lại bò từ cuối giường lên thang rồi tới giường trên.

Tay tôi che cứng ngắc miệng mình, kiểm chế bản thân không được la lên.

Giường trên là Đông Ngôn Huy, nhưng... hắc sáng hôm qua chết rồi. Chúng tôi nào ai dám đi lên coi. Hiện giờ khuya khoắt, càng không thể...

Không dùng tay vịn thang, đầu gối cũng chẳng gấp lại, giống như dưới chân có trọng lực bình thường để vững vàng đạp lên mỗi thanh thang, từng bước hướng lên trên. Nước trên người nó không ngừng chảy xuống, tôi đã cảm thấy phần chân bao chân tôi ở cuối giường đã ướt sũng. Mà quỷ dị hơn là tay và thân thể của nó đều thẳng băng, cứng ngắc, giống như leo thang cũng chỉ là nghiêng người, lắc qua trái lắc qua phải thôi. Y như có dây thừng buộc quanh hông nó, từ từ kéo nó lên vậy – vừa nghĩ tới có ai đó ở trên kéo nó, tôi...

Nó hết như một khối thi thể vậy.

Đông Ngôn Huy... Chẳng lẽ là... là hắc?

Một giây lát này tôi nghĩ rất nhiều, nhà xác, thi thể, Đông Ngôn Huy, giường...

Tôi không ngừng tự nhủ: cử động đi! Mau cử động! Thế mà cả người cứ như bị điểm huyết, muốn cựa quậy thế nào cũng không được.

Tới lúc nó cuối cùng cũng biến mất ngay mép giường, tôi rốt cuộc thở hắt ra.

Hay là làm như không thấy đi.

Thế nhưng ngay lúc ấy, tôi lại thấy ván giường phía trên dường như có gì xảy ra.

Lúc ban đầu chỉ là một cái bóng lơ mờ, nhưng chưa đến một hồi, bóng càng lúc càng lớn, càng lớn... Cố gắng tự thôi miên bản thân đây chỉ là nước trên người nó thôi, nhưng chỉ cần tôi nghĩ thứ kia có thể là Đông Ngôn Huy, mọi thứ đều đổi cả. Bọc quanh người nó có thể là bao xác, đồng nước kia có thể là nước từ thi thể.

Tí tách. Tí tách. Tí tách.

Một giọt, hai giọt... Nước xác từ trung tâm động lại, rồi lại động lại, cuối cùng rớt xuống, thấm vào tấm chăn mỏng của tôi.

Rõ ràng không phải nhỏ xuống bề mặt chất lỏng, sao có thể có âm thanh này!

Tôi cảm giác mình sắp chết tới nơi rồi...

Hơn nữa thứ mùi mục rữa này từ nãy tới giờ chưa hề tán đi. Lúc này, tôi đã không cần xác nhận lại nữa.

Trong phút chốc, những giọt nước kia đã thấm xuống thân thể tôi, không còn là tấm chăn mỏng nữa...

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cậu Kế Tiếp

Đến khi dải nắng đầu tiên từ cửa sổ trên đầu chiếu vào, tôi vẫn còn trong tình trạng hoảng hốt. Tôi thậm chí không biết nước khi nào đã ngừng rơi.

Cả người cứng còng nguyên buổi tối cuối cùng cũng có cảm giác, tôi phải xác định ngay; lập tức bật dậy, nhảy xuống giường.

Vừa không ngừng nhủ bản thân tất cả đều là mơ, vừa từ từ quay đầu nhìn phía giường trên.

Trên đó lù lù một vật thể đen sì!

Sự sợ hãi bị đè nén cả buổi tối rốt cuộc cũng bộc phát, bao nhiêu sức lực toàn thân đều đổ dồn vào tiếng hét toáng của tôi:

“Aaaaaaaaaa”

Tích tắc sau, mọi người trên giường đều giật bắn dậy, kể cả “nó” đang trên giường.

“Lão Tứ?!” Tôi gãi gông la, ngón tay chỉ “nó”.

“Sao vậy?” Lão Tứ vẻ mặt còn mơ màng kỳ lạ hỏi tôi.

“Đồ quỷ! Cậu rảnh quá khoác áo đen nửa đêm bò lên giường lão Tam làm quái gì?” Tôi giận sôi lên.

Chỉ sợ tối qua chỉ là giả? Tất cả là do tôi suy nghĩ lung tung sao?!
Chẳng lẽ tra tấn cả đêm cũng chỉ là hiểu lầm?

“Ồ?” Lúc này, lão Tứ mới lộ ra vẻ ngạc nhiên, sờ áo đen trên người, “Sao tôi lại mặc đồ hóa trang?” Sau đó chậm chạp leo xuống, vừa nói, “Ừa, cái này là trang phục kịch cho chủ nhật sau của học viện tôi nè.”

“Tối qua cậu mộng du?” Ninh Phàm Kỳ từ trên giường leo xuống mặt kính ngạc hỏi.

“...Ừ thì, không rõ lắm. Chắc vậy.” Lão Tứ nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, “Chắc gần đây thần kinh căng thẳng, cho nên vậy.” Nói rồi, móc đồ rửa mặt dưới giường mình, ra khỏi phòng.

Ninh Phàm Kỳ nhìn hắn, lại nhìn tôi một chút, hỏi, “Khi này dọa cậu à?”

“...Ừ.” Vốn muốn nói “Dọa từ tối qua rồi,” nhưng rồi lại nghĩ nói vậy thì giải thích dài dòng, phiền lắm. Hơn nữa, dù sao nói cũng không ai tin.

Ninh Phàm Kỳ nghe vậy, ánh mắt hơi lóe, lại không nói gì, quay người đi đánh răng. Về phần lão Đại, từ đầu tới cuối không nói gì, thấy chúng tôi tản đi, ngả đầu ngủ tiếp.

Cho dù hành vi lão Tứ bị qua loa kết luận do mộng du, miễn cưỡng cũng giải thích được. Thế nhưng... không thể! Thật sự rất không bình thường! Tối qua cho dù thật sự thấy lão Tứ bị mộng du, nhưng... người mộng du còn chưa tới mức làm ra những chuyện phi nhân loại thế chứ? Động tác leo thang tối qua thật sự không thể nào giải thích được! Hơn nữa hắn trước đó đi đâu? Tại sao cả người đều sưng nước? Không đúng nhất là thái độ vừa rồi của lão Tứ! Quá bình tĩnh! Đây là lão Tứ sợ quý muốn chết, luôn quý dị hóa vấn đề sao?

Một hồi sau, tôi mới ổn định tâm thần lại được, sau đó đầu hàng với câu “đời rồi đâu còn đó,” cầm khăn mặt đánh răng, chuẩn bị ra ngoài. Mà lúc tôi thoáng gặp qua lão Tứ lúc tan học về, cái thứ mùi quen thuộc nọ, khiến tôi muốn quên cũng khó lại chui vào mũi, tôi khiếp sợ quay đầu nhìn bóng lưng lão Tứ thân nhiên thay quần áo.

Lần này, là hăn...?

Từ ngày đó trở đi, không khí trong phòng ký túc tự nhiên trở nên có phần quái dị, chính xác mà nói, là mọi người có cảm giác nóng nảy. Chúng tôi không còn nhắc tới chuyện của lão Tam, cũng không nói chuyện của Tiểu Phàm. Tôi biết rõ, tất cả mọi người đều đang trốn tránh, tôi cũng thế. Mà cùng lúc, khắp nơi đều khiến chúng tôi bất an. Người biểu lộ rõ ràng nhất là lão Đại. Hăn dường như mỗi ngày, mỗi phút đều nói lộn xộn bằng cái giọng gào to hoặc rù rì, giống như mỗi chuyện nhỏ nhặt cũng có thể khiến hăn dong dài cả buổi. Trong đó, lão Tứ là đối tượng khiến hăn dong dài nhất.

Chuyện tôi sợ hãi cũng không xảy ra, lão Tứ vẫn như cũ sống tốt. Tôi không biết cách làm của “nó” là gì, cũng không đoán được mục đích của “nó,” cho nên mỗi ngày tôi đều chỉ có thể căng thẳng thần kinh, nơm nớp lo sợ. Có điều lão Tứ vẫn thay đổi. Tôi không biết đây là do hăn sợ hãi quá độ hay hăn biết chuyện gì mà chúng tôi không biết. Dù sao cả người hăn đều trở nên u ám quỷ dị, nói chính xác là, có chút âm dương quái khí. Hăn dường như luôn nhìn xung quanh với ánh mắt chế giễu, so với ngày xưa cứ như hai người khác nhau. Mà lão Đại thì bất mãn cực điểm với thái độ của hăn, bao nhiêu bất an hóa thành lửa giận phun vào lão Tứ. Nhưng lần nào thái độ của lão Tứ cũng kiên cực kỳ, khiến lão Đại thêm điên tiết. Cứ tuần hoàn ác tính như thế, vốn tôi với Ninh Phàm Kỳ ban đầu còn khuyên nhủ, về sau thì lười rồi. Có khi tâm trạng tốt, tôi còn có thể buồn cười cho rằng, bọn họ hiện tại y như tôi và Ninh Phàm Kỳ lúc trước.

Tuy nhiên phần lớn thời gian, tôi luôn cảm thấy lão Tứ là đang chuẩn bị làm gì, hoặc nên nói... “nó” chuẩn bị làm gì...

Mặt khác, từ ngày đó trở đi, lão Tứ vẫn luôn ho khan, tần suất dữ dội khiến chúng tôi còn cho rằng hần bị lao. Sau đó hỏi hần, hần bảo lúc giải phẫu hít phải nước thuốc, cho nên bị dị ứng chút. Điều này cũng khiến lão Đại lắc nhai hời.

Theo thời gian trôi qua, trong trường dường như cũng lắng lại. Người bàn luận về lão Tam càng ít thì Tiểu Phàm càng ít hơn nữa. Cũng chỉ có trong phòng ký túc chúng tôi còn chưa thoát khỏi bóng ma, thậm chí có phần bị cuốn vào quá sâu, không kiềm chế được.

Còn Tiểu Phàm thì xem như đã thoát ra rồi. Hôm trước tôi cùng Ninh Phàm Kỳ thăm cậu ta, dù tình trạng vẫn không tốt lắm, thấy Ninh Phàm Kỳ thì vẫn có vẻ mặt sợ sệt như vậy. Nhưng cũng phải nói tiếp, tôi không biết Ninh Phàm Kỳ làm anh trai nghĩ thế nào ấy, vậy mà cùng mẹ kể bàn bạc cho Tiểu Phàm chuyển trường. Mà có lẽ thật sự như gã nói, mẹ kế gã có chút phụ thuộc, cha gã cũng rất quan tâm gã, tôi cùng ngày trở lại trường có nghe nói mẹ Tiểu Phàm đến làm thủ tục chuyển trường. Hy vọng điều này thật sự có thể giúp cậu ta.

Mặt ngoài mọi thứ hết thảy đều bình thường, nhưng tôi cảm thấy đi chỉ là bình yên trước cơn bão. Sự bồn chồn vẫn luôn ngủ đông, ẩn dật, tăng cao không đổi.

Vì để thư giãn khỏi loại lo lắng này, tôi cũng âm thầm hy vọng có thể tìm được điểm mấu chốt để đánh vỡ cục diện bế tắc này, tôi bắt đầu bắt tay vào thu lại di vật của lão Tam. Lão Tam chỉ có một chị gái, lại ở nước ngoài. Quan hệ của hai người cũng không tốt, chúng tôi bình thường cũng rất ít nghe hần nhắc gì tới chị ta, chính hần đã nói, hần tự coi mình là cô nhi.

Bỏ đồ dùng sinh hoạt hằng ngày của hẳn vào trong rương, sắp xếp lại quần áo hẳn bỏ vào hành lý này nọ xong thì cũng đã tới trưa.

“Lách cách.” Cửa mở. Ninh Phàm Kỳ đi tới, giơ hộp đựng cơm trong tay, nói, “Cơm trưa của cậu.”

“Cám ơn.” Tôi ngẩng đầu nhìn gã một cái, lại tiếp tục cúi đầu dán băng keo.

“Dọn xong rồi?” Ninh Phàm Kỳ đi tới bên cạnh tôi, hỏi.

Lau mồ hôi, vỗ vỗ thùng giấy đã dán kín, tôi thở hắt ra một cái, mỉm cười gật đầu, “Ừ.” Chỉ hy vọng mọi thứ đều theo những rương hòm phong kín này mà kết thúc...

“Máy tính đâu?”

Máy tính... Tôi theo ánh mắt gã nhìn về máy tính đặt nơi khuất đã bị bám bụi. Đó là máy tính riêng của lão Tam.

Tôi đến trước máy tính, im lặng.

“Muốn bán đi à?” Ninh Phàm Kỳ chẳng biết lúc nào đứng sau lưng tôi.

“Trường học tụi mình có lẽ không ai muốn đâu!” Tôi cười nhạt chút, đùa. Bình thường, đồ đạc học sinh này qua học sinh khác đều cùng trường, thường qua forum hoặc bạn bè giới thiệu.

“Bán ở ngoài.” Ninh Phàm Kỳ đối với phản ứng của tôi không để ý, nhún vai đáp lại.

Biết rõ có thể đồng ý, nhưng cuối cùng tôi vẫn lắc đầu. Có lẽ cho dù sợ hãi, tôi vẫn hy vọng có thể lưu lại thứ gì chứng minh lão Tam đã từng tồn tại. Thế nhưng trong nội tâm của tôi cũng có một giọng nói khác:

Nếu như không phải mày cho rằng kế tiếp là lão Tứ mà là mày! Mày có thể giữ lại những vật này không? Mày nhất định sẽ dùng hết biện pháp hủy bất cứ thứ đồ quái dị gì!

Tôi lắc đầu, tạm thời vứt suy nghĩ này sau đầu, sau đó vươn tay nhấn vào chốt mở máy tính.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Giọng Sáu Người Trong Chiêm Bao

Bởi vì lão Tam tự nhận là cô nhi, hẳn càng thêm phụ thuộc vào internet, hẳn thường hay nói, trong hiện thực đã không có tình thân, vậy hẳn sẽ tìm trên internet vậy. Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên vì hẳn là chút gì đó, có lẽ báo tin buồn của hẳn cho diễn đàn gia tộc hẳn đang lên vậy.

Lão Tam mở máy tính luôn thích mở hết những trình duyệt, cho nên khi màn hình bắt đầu sáng, lập tức máy đã có trình duyệt web, QQ, Thunder, Maxthon... tự động bật. Thứ đầu tiên khiến tôi chú ý là avatar không ngừng chớp sáng bên QQ, nhưng tôi lại lơ đi, ngược lại bấm vào trình duyệt. Bởi vì lão Tam cài đặt chế độ mở ra trang web cuối cùng truy cập, nên tôi có thể thấy vài tiêu đề web.

Nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị đi vào, cửa lại bỗng nhiên mở ra. Chúng tôi quay đầu nhìn lại, người tới là lầu trưởng ở tầng này.

“Trác Viễn, Ninh Phàm Kỳ, dưới lầu có bưu kiện cho hai cậu, đi nhanh đi!” Nói rồi, hẳn lại gõ cửa phòng kế bên.

Chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, Ninh Phàm Kỳ bảo: “Đi xuống đi, lát sau xem tiếp thì được.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu, tắt máy tính – miễn cho lão Tứ với lão Đại trở về lại nghĩ là nó tự mở thì hù chết.

Đương nhiên là phải xem rồi, bởi vì... mấy tiêu đề trang web ấy, có một cái để lại ấn tượng rất rõ.

Tiêu đề rất dài, còn có hai chữ đặc biệt chướng mắt, hai chữ đó chính là...

Báo tang.

Bưu kiện có hai cái, một cái là thư mời khai mạc triển lãm tranh của mẹ, thêm một hộp bánh trung thu, các khác là thiệp mời đính hôn tháng 11 của cha với thêm một hộp bánh trung thu nữa. Mẹ còn yêu cha không? Yêu, thế nhưng mẹ cũng là người đệ đơn ly hôn. Cha có yêu mẹ sao? Yêu, nhưng ông cũng là người đồng ý ly hôn, cũng chuẩn bị cùng người phụ nữ khác đính hôn. Bọn họ yêu tôi sao? ...Có lẽ vậy. Nhưng tình yêu của bọn họ, tôi lại không hiểu được.

Bưu kiện của Ninh Phạm Kỳ là một bản sao chứng minh nhập học. Mẹ kế gả gửi đến. Có điều vì sao thì tôi không rõ lắm. Vấn đề gia đình người khác vẫn để người khác nghĩ đi.

Vào ban đêm, tôi có một giấc mơ. Trong mơ xuất hiện rất nhiều hình ảnh, đều là cảnh tượng hằng ngày trong quá khứ khi sáu người trong phòng chúng tôi cùng nhau chơi đùa. Trong đó nhiều nhất là hình ảnh sáu người chúng tôi đi du lịch nghỉ hè. Chụp ảnh, ăn cơm, nói chuyện phiếm có đủ. Từng hình ảnh trong đó, tôi dường như đã trải nghiệm qua hết thảy.

Người ta bảo đôi khi chúng ta biết rõ mình đang nằm mơ, và tôi trước khi tỉnh lại, tôi cũng hiểu được tất cả là giả dối, tất cả đều là giấc chiêm bao thôi. Mà khi giấc mơ đến điểm cuối, là khi chúng tôi đang trên xe lửa tiến vào trong lòng núi non.

Trong mơ, sáu người chúng tôi dù mỗi một, nhưng lại rất khoái chí, vẫn nói mãi cảm giác mọi chuyện sau nhiều ngày du lịch, sau lại nói tới chuyện nên về nhà hay tiếp tục ở lại. Phong cảnh núi rất đẹp, nhưng nếu ngồi trong xe lửa, mà xe lại đang băng băng trên đường ray lúc la lúc lắc giữa không trung cao cao, tâm trạng thường thức phong cảnh bao nhiêu

cũng không có, Nhưng mà, tuổi trẻ ấy mà, vẫn luôn là ghé con không sợ cọp, nên chúng tôi vẫn cứ có tâm lý tìm kích thích, cứ hay thò đầu ra cửa sổ nhìn, ngó ra ngó vô.

Nhớ lại lúc gián đoạn do tiến vào đường hầm, cảnh trong mơ rất cuộc cũng hơi có chút thay đổi, hoặc có lẽ, vì giấc mơ sắp hết, khiến cảnh tượng có hơi vắn vẹo, vả lại trong mơ, tôi cũng biết mình đang nằm mơ thôi.

Đoạn trước xe lửa đã vào đường hầm, trong xe cũng vì vậy tôi đi một chút. Lúc tất cả đã tối sầm đi, sáu người vốn ồn ào trong nháy mắt đều im lặng lại.

Đôi khi, cho dù chúng ta biết rõ bản thân trong mơ, nhưng lại không cách nào điều khiển được bản thân trong mơ, chỉ có thể đứng xem bên ngoài. Thế nhưng không khi áp lực này quá mức quý dị rồi, khiến tôi không nhìn được muốn mở miệng. Nhưng tôi cố gắng thế nào đi nữa, kết quả đều thế.

“Này!” Trong bóng tối, có ai lên tiếng. Tôi bỗng nhiên không đoán được là ai.

Không ai đáp lại.

“Các cậu nói xem... kế tiếp sẽ là ai?” Lần này tôi nghe rõ ràng... không ngờ là giọng lão Tam!

Ngay sau đó là vài giọng phì cười trầm trầm quái dị. Tôi dám chắc những âm thanh này không phải chỉ một người phát ra. Nhưng nếu muốn tôi phân biệt, tôi hiện tại cũng không cách nào làm rõ.

Tôi hoảng sợ mà thấy cảnh trong mơ biến ảo.

Cứ hết như giọng cười của một đám quái vật chuyên hãm hại dân gian mà khoác lên chiếc áo học trò cấu kết với nhau làm việc xấu vậy. Đây sự hí

hừng đèn giỡn.

“Kế tiếp là ai cũng đâu quan trọng, dù sao...” Lúc này giọng thuộc về lão Tứ, Lý Thành!

“Không ai có thể thoát khỏi... Ha ha...” Không thể tin nổi nhất là, giọng này hóa ra là của tôi!

“Đúng, không ai có thể thoát khỏi...” Ninh Phàm Kỳ đồng ý.

Xe lửa dần dần ra khỏi đường hầm, ánh sáng trắng chói mắt khiến người khó mở mắt, thế nhưng, ánh sáng trong đôi mắt đen sâu thẳm của bọn họ cũng từ từ lùi đi, từ từ gần kề...

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Theo Dõi

“Ha... ha.... ha.... ha... ha...”

Trong bóng tối, đôi mắt tôi trừng lớn, miệng thở hốc, nhưng chỉ trong giây lát, tôi đã lập tức lấy tay bịt miệng, sợ gây chú ý đến... người góc đối diện.

Mục rửa, gay mũi, thứ mùi quái dị đó lần nữa xuất hiện...

Trong đêm yên tĩnh âm thanh xềnh xệch vang vọng rõ ràng.

Tôi không dám quay đầu nhìn, sợ thấy phải thứ gì không nên xem.

Cửa mở ra một khe nhỏ, vẫn không có tia sáng nào lọt qua. Một cơ thể người còn sống rành rành, thể tích không nhỏ thế mà đơn giản chui ra ngoài từ cái khe ấy. Trong không khí vẫn như cũ tràn ngập mùi vị kỳ quái, thật lâu không tan được...

“Cạch!” Tiếng vang rất nhỏ, cửa phòng đã bị đóng lại.

Theo, không theo, theo, không theo... Cán cân trong lòng tôi không ngừng chao đảo, nhưng cứ không cách nào nghiêng hẳn về một bên. Thế rồi ngay thời điểm tôi còn chưa quyết định được, trong phòng ký túc có người so với tôi còn nôn nóng hơn!

Một loạt âm thanh lạch cạch rất khẽ truyền tới, phía giường trên đối diện tôi có người từ từ bò xuống. Hẩn nhìn quanh quất. Tôi lập tức nhắm mắt lại, kể đó nghe được tiếng mở cửa rồi đóng cửa.

Đã có người đi tiên phong, tôi cũng không còn e ngại gì nữa. Sợ đánh thức lão Đại, tôi rón ra rón rén xoay người xuống giường, giày cũng kệ luôn, im lặng mở cửa, lách mình ra ngoài.

Nhưng ngay giây phút tôi quay người đóng cửa, từ phía sau có bàn tay đột ngột duỗi ra, bịt kín miệng tôi, tay còn lại ôm ghìم tôi!

Tôi liền há miệng dùng sức cắn ngón tay hăn, người sau lưng nhẹ “oái” một tiếng, rồi nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Tôi mà...”

Nếu như không phải là trường hợp này đặc biệt, tôi thật muốn chửi đổng.

Ninh Phàm Kỳ thấy tôi không giãy dựa nữa, mới từ từ buông tay ra. Tôi quay người liếc gã một cái, xoa cánh tay hơi đau.

Gã nhìn như thích thấy mặt tôi như vậy, ánh mắt đầy vui vẻ.

Tôi mặc kệ gã, làm động tác cầm mà phòng chúng tôi hay dùng, hỏi lão Tứ đi đâu rồi.

Ninh Phàm Kỳ nhún vai, chỉ cầu thang bên cạnh, sau đó bước xuống. Còn không đợi tôi đáp lại, đã đi trước một bước. Tôi vội vàng đuổi theo. Bởi vì sợ mất dấu, bước chân của chúng tôi chẳng dám chậm, hơn nữa trên đường không nói gì, cho đến khi thấy bóng lưng của Lý Thành, chúng tôi mới chậm lại, thỉnh thoảng hỏi ý nhau.

“Cậu ta rốt cuộc muốn đi đâu?” Tôi vừa đi vừa hạ giọng hỏi Ninh Phàm Kỳ, tay không quên chà chà cánh tay, tôi đã không kiềm được phải nổi da gà rồi.

Cũng là đêm trăng sáng, cũng là cái áo choàng đen lù lù, cũng vẫn là cái kiểu đi đứng như xác sống.

Tối nay sân trường yên ắng trống vắng, một miếng gió cũng chẳng thấy, lá cây cứ như bị ngưng đọng. Vậy mà cái áo đen trên người “nó” ở phía trước không gió mà lay. Mỗi tiếng bước chân vang vọng rất xa, rất xa...

Giọng tôi đã đề thấp tới mức không thể thấp hơn.

“Hắn là đi viện y đó...” Ninh Phàm Kỳ cũng thì thầm lại. Mặc dù vậy, tôi cứ cảm giác rằng “nó” nghe được giọng chúng tôi, lúc nào cũng có thể quay ngoắt cái đầu 360 độ, mỉm cười nhìn chúng tôi vậy.

Tôi nhìn quanh quất bốn phía, ước lượng đường đi. Quả thật thế, chúng tôi và “nó” đúng là đang trên đường tắt nhất tới viện y.

“Nó” đi viện y làm gì chứ?

Quan trọng nhất là rốt cuộc ai đang điều khiển thân thể này? Lão Tứ? “Nó”? Hay là Đông Ngôn Huy?

Học viện y trường tôi bao gồm hai tòa nhà, một tòa là khu dạy học bình thường, một tòa là khu thí nghiệm, những lớp giải phẫu chuyên ngành gì đấy đều ở đó. Lúc “nó” luồn vào khu thí nghiệm; lòng tôi không khỏi run lên.

Tôi từng tới đây lúc ban ngày, lúc ấy dường như là cứ đi ba bước thấy một bộ xương, năm bước gặp một “bộ lòng”, ký ức đó đối với tôi hăng còn mới mẻ. Bây giờ đang là ban tối, hẳn không cần nói thêm.

Vì vậy lúc bước qua cổng chính, ngay lập tức, tôi rụt rè, dừng lại bước chân.

Ninh Phàm Kỳ hình như cũng phát hiện sự sợ hãi của tôi. Gã vỗ vai tôi, lộ vẻ tươi cười an ủi, nhẹ nhàng bảo: “Có tôi đây mà, không cần sợ.”

Tôi thú thật là tôi bị cảm động thiệt, có lẽ chỉ có ở thời điểm này, tôi mới không cho rằng nụ cười của gã khó ưa.

Có điều tâm trạng muốn quay lại, muốn trốn tránh lại khiến tôi không động được mảy may nào.

Ninh Phàm Kỳ không còn cách khác. Cuối cùng kéo tay tôi, mạnh dạn dắt tôi tiếp tục đi về phía trước.

Tôi thật sự muốn la lớn kêu gã buông tay – con người từ trước tới nay đều như thế đấy, nếu anh đang lúc phân vân không quyết định, được người khác thúc đẩy một cái, anh ngược lại càng muốn trốn tránh hơn. Nhưng cũng như khi phát hiện bản thân không cách nào thay đổi hiện thực được, anh sẽ bắt đầu chấp nhận. Bởi vậy, tôi giãy dụa vài cái rồi không chống cự nữa. Nhưng quan trọng là tôi sợ giãy dụa dữ quá, đánh động đến “nó” ở phía trước, thế thì dở.

“Nó” cũng không lên lầu, vậy mà hóa ra đi thang máy xuống hầm ngầm dưới ba tầng lầu! Một loạt chuyện ma thang máy không ngừng sinh sôi trong đầu tôi, càng khiến tôi sợ hơn. Nhớ có chuyện tên kia đi thang máy, lại phát hiện người bên cạnh trên cổ tay buộc sợi chỉ đỏ dùng cho người chết (*), khiến tôi sởn hết cả gai óc. Suy nghĩ tông cửa chạy ra đã xuất hiện một lần thì cứ dồn dập mãi. Có điều, còn chưa đợi tôi hành động, Ninh Phàm Kỳ đã đẩy tôi một cái, động tác ra hiệu tôi.

(*): có truyện ma thế này: “Một vị bác sĩ nửa đêm về nhà. Cùng chung thang máy là một y tá. Thang máy đi qua lầu một, xuống thẳng B3, cửa mở, xuất hiện một cô bé nói muốn đi lên. Bác sĩ thấy vậy vội đóng cửa ngay, y tá làm lạ hỏi vì sao không cho cô bé lên. Bác sĩ nói: ‘B3 là tầng chứa xác, mỗi thi thể đều có đeo chỉ đỏ ở cổ tay, cô bé có...’ Y tá nghe tới đây, duỗi tay phải, cười hỏi: ‘Phải dây đỏ như vậy không?’”

Chúng tôi lúc “nó” bước vào thang máy thì núp đi, miễn cho nó quay người thấy – cho dù không biết “nó” có thấy được gì không.

Vì đuổi theo, chúng tôi chạy nhanh từ thang lầu xuống.

Khu thí nghiệm có ba tầng hầm ngầm, tầng một là để dụng cụ y khoa đã bỏ đi, tầng hai là phòng nghiên cứu, tầng ba lại là... bể formalin(*).

(*): Formalin – hay formol là tên thương phẩm của formaldehyd pha trong nước. Đây là chất dùng để ướp xác, làm tiêu bản.

Bể formalin trước kia tôi chưa đi qua bao giờ, tuy nhiên nghe lão Tứ kể không ít lần. Sở dĩ ấn tượng sâu đậm, chủ yếu nhất là vì lão Tứ đã dùng giọng điệu cực kỳ hăm dọa bảo hy vọng mình có thể giống người chết trong đây, sau khi chết muốn cống hiến cho khoa học nghiên cứu y khoa.

Tầng ba chủ yếu phân thành hai bộ phận, hơn phân nửa là bể formalin, còn lại là phòng nghỉ dành cho học sinh và giáo sư phụ trách xử lý xác và hành lang. Mà vừa ra khỏi thang máy đã là cửa vào bể formalin rồi. Mặt khác, do những phòng hầm ngầm đều không cho người bình thường xuống, cho nên dù chúng tôi đi thang lầu cũng đừng phải khóa. Vậy mà không biết ông trời muốn giúp chúng tôi hay chơi chúng tôi, chỗ đó đóng cửa nhưng lại không có khóa, giống như chỗ có bảo vệ mà không gặp bảo vệ vậy.

Dù sao, hết thấy đều giống như đã được định đoạt. Tối nay nhất định tôi và Ninh Phàm Kỳ đều phải tỉnh lại, nhất định cả hai phải nhìn thấy một cảnh kia vậy.

Tôi cảm giác trái tim mình đập ngày càng nhanh, mỗi một cái như muốn vọt ra cổ họng vậy. Tay vừa rồi bị Ninh Phàm Kỳ nắm chặt hồi nào không rõ đã biến thành tôi cầm ngược lại. Lòng bàn tay chúng tôi đều ướt ra cả, cũng không biết là mồ hôi của ai, hay là của cả hai.

Khi thấy “nó” lại chen qua khe cửa chật hẹp không tưởng được lọt vào phòng đặt bể formalin, sự kinh hoàng vốn được chúng tôi che đậy dần dần lộ rõ. Thở dốc ồ ồ, da gà không ngừng nổi lên, người còn chút đánh run, cổ họng khô khốc không sao nói được, tất cả đều rõ ràng.

Tôi hít sâu một hơi, mới nghiêm túc xoay người, vẻ mặt nghiêm trọng dùng ngôn ngữ cảm đặc biệt trong phòng với Ninh Phàm Kỳ, cũng phối hợp hình dạng miệng khi phát âm, im lặng hỏi:

“Còn muốn theo không?”

Vẻ mặt Ninh Phàm Kỳ xuất hiện do dự, không ngừng chuyển tầm nhìn từ mặt tôi sang cửa vào bể formalin qua lại. Cuối cùng, gã đưa ra biện pháp trung hòa. Chỉ nhìn bên ngoài cửa, không đi vào.

Trong phòng mở đèn. Thấy vậy, tôi lại càng không rõ “nó” rốt cuộc là thấy hay không thấy đường. Nếu như không thể thấy, có đèn hay không thì liên quan gì? Nếu như thấy được, không có lý do gì không phát hiện ra chúng tôi! Tôi thừa nhận kỹ thuật theo đuôi của tôi một chút cũng không cao tay, Ninh Phàm Kỳ cũng thế. Hay là nói, “nó” sớm đã phát hiện chúng tôi, chỉ là không vạch trần? Cái này...

Tôi bắt đầu tưởng tượng “nó” có thể hay không đột ngột biến mất ngay tầm mắt, sau đó xuất hiện sau lưng chúng tôi.

Bởi vì mở đèn, cho nên cảnh tượng trong phòng chúng tôi thấy rõ ràng, cũng khiến tôi cảm giác càng lạnh.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hơi Formalin

Bể formalin rất lớn, không chênh lệch lắm với bể bơi bình thường trong nhà, chỉ khác là có nhiều “người” hơn, có hơn mười thậm chí hơn trên trăm. Mỗi người đều trần truồng, nổi lên bên dày đặc, mặt hướng lên trên hoặc xuống dưới, tay buộc thẻ đánh số.

“Nó” lại dùng tư thế lắc lư như cũ đi tới, lòng vòng bên bờ bể. Cứ như một con sói đang soi mói bộ phận nào của con mồi ra tay dễ hơn, hay bộ phận nào thơm mềm hơn – nghĩ đến sự so sánh này, tự bản thân thấy mình sợ đến điên rồi.

Cho dù rất muốn “nó” quay người hướng chúng tôi để nhìn rõ biểu lộ trên mặt, nhưng lại cứ sợ mặt đối mặt, mắt đối mắt, bị “nó” phát hiện thì chết chắc. Cho nên chúng tôi vừa nhận ra “nó” muốn chuyển hướng bên này, lập tức rút người, ngồi xổm xuống. Cho đến khi tiếng bước chân từ từ xa dần, mới nhích nhích nhồm lên.

Lúc này, “nó” đã dừng di chuyển, đứng lại bên cạnh bể. Từ góc độ của chúng tôi, chỉ có thể thấy sườn bên của “nó”. Có thể là vì áo choàng đen, chúng tôi căn bản không thể nào nhìn rõ mặt “nó” được, còn uống công này giờ tính toán.

Dường như chỉ có đúng lúc này, thân thể “nó” mới không cứng ngắt như vậy. Kế tiếp động tác của “nó” và người bình thường cũng không khác gì nữa. “Nó” từ từ ngồi xổm xuống, hai tay vọc vào trong nước.

Để cho tiện việc vớt xác, bể formalin rất nông, nước cũng rất đầy, cho nên rất dễ thọc tay vào trong nước.

Chỉ thấy hai tay “nó” bùm một vốc nước, đưa đến bên miệng.

Tôi không khỏi trợn trừng hai mắt – dù không được cho biết, cũng biết nước trong bể toàn độc!

Biết rất rõ ràng cách cửa không thể nghe được âm thanh gì, vậy mà tôi lại nghe rành rành tiếng nước ọc ọc “nó” nuốt vào. Có lẽ nói đúng ra thì, âm thanh kia đã khắc sẵn trong đầu, mà không phải thật sự nghe được.

Trời ạ!

Hiện nay mặc kệ là ai đang điều khiển thân thể lão Tứ, tôi xác định “nó” thật sự muốn hại chết lão Tứ!

Tôi siết căng bàn tay đang nắm tay Ninh Phàm Kỳ, tim gan phèo phổi muốn vọt tung ra ngoài. Ninh Phàm Kỳ dường như cũng phát hiện tình trạng khác thường của tôi, lập tức lật tay nắm lại cổ tay tôi.

“Nó” uống nhiều ngụm, rồi đứng dậy. Hai chúng tôi cuống quýt co người, ngồi thụp. Vậy nhưng xung quanh, không còn tiếng bước chân, mà là... âm thanh đêm đó tôi nghe thấy, tiếng nước róc rách quen thuộc.

Tôi nuốt nước bọt, nhìn về phía Ninh Phàm Kỳ, liền thấy gã gật đầu khẳng định. Tôi hiểu ý lại từ từ đứng dậy.

Nhưng trong phạm vi tầm mắt tôi, lúc này đã mất dấu bóng đen kia. Tôi nhú mào, bắn khoản nhìn quanh, thành lình phát hiện bên trong bể một đám người trắng nhách lại dư ra một bóng đen nổi bật.

Giật mình khi thấy “nó” trong bể, nhưng lại thấy hình ảnh phù hợp như vậy. Giật mình là vì “nó” là bóng đen rành rành giữa một loạt bóng trắng. Mà phù hợp lại là vì cho dù là tư thế hay cảm giác “nó” mang lại, đều không khác gì với mấy cái xác trắng ờn xung quanh, hoàn toàn không có không khí của sự sống.

Không cần làm động tác gì, không cần xoay người, “nó” đưa lưng nổi lên, nổi...

Một phút, hai phút,... mười phút, hai mươi phút!

Người bình thường có thể nín thở lâu như vậy sao? Sẽ không phải... Lão Tứ sẽ không đã...

Nếu không nhờ Ninh Phàm Kỳ đột nhiên lấy tay khoát lên vai tôi, tôi đã tông cửa chạy vào lâu rồi. Tôi quay đầu nhìn về phía gã, lại thấy gã lắc đầu, lặng im nói: “Chờ thêm tý nữa.”

Tôi nhìn bên trong, lại nhìn gã một lát, cuối cùng lựa chọn theo gã.

Mà đúng lúc này, trong bể lại có động tĩnh. Lần này tôi rốt cuộc nhìn thấy rõ.

“Nó” đang nằm ngang đột ngột dựng thẳng, dựng đứng giữa nước, một nửa trên mặt nước, một nửa dưới nước. “Nó” ở trung tâm không có động tác gì khác. Thế rồi, “nó” từ từ di chuyển tới cạnh bờ, dựa theo nước đẩy. Cũng vẫn không làm bất cứ động tác nào. Cuối cùng, “nó” bay hồng lên.

Tôi ghen hòng trân trân nhìn chuyện quái dị trên mặt nước, “nó” giờ cao ngang bờ. Tôi vừa như né tránh vừa như chứng thực, quay đầu nhìn về phía Ninh Phàm Kỳ. Vừa hoảng sợ lại vừa mừng phát hiện trên mặt gã kinh ngạc cũng không kém so với tôi, thậm chí còn hơn...

Gã một phát bắt lấy cánh tay tôi, không nói thêm liền kéo tôi chạy, tôi suýt té ngã. Lão đảo được vài bước, tôi quay đầu lại, phát hiện cửa đã được mở ra một khe. Không do dự thêm nữa, tôi nhanh bước chân, sợ mình không đuổi kịp.

Chúng tôi lần này không dám dừng lại, một hơi từ tầng ngầm ba chạy khỏi khu thí nghiệm, thở gấp chưa được mấy hơi, Ninh Phàm Kỳ lại tái mặt lôi kéo tôi chạy tiếp. Nhưng mà chúng tôi còn chưa trở về ký túc xá, mà chạy tới lùm cây ở con đường kế trường học, chui vào trong ngòi xồm.

“Nó” vẫn đi như vậy, nhưng sự sợ hãi của chúng tôi càng tăng. Đợi “nó” đi xa, chúng tôi thật lâu vẫn chưa dám tới gần, chỉ vì “nó” còn trên con đường trường dài đằng đằng mà vệt nước còn chưa khô.

Rốt cục, “nó” biến mất khỏi tầm mắt chúng tôi.

“Ha...ha... học học...” Âm thanh thờ dốc cuối cùng đè nén không được nữa, tôi co quắp ngã xuống đất, toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như trống rỗng.

Chúng ta rốt cuộc đang làm gì chứ? Trong lòng tôi đột nhiên bật lên một câu như vậy. Đúng rồi, đi theo “nó” thì sao chứ? Ngoại trừ càng khiến bản thân thêm hoảng sợ, tôi còn có thể làm được gì? Chứng minh lão Tứ thật sự “mộng du”? – Tôi vậy mà còn không dám chạy lên xem mặt “nó” đâu!

Tôi nhìn về phía Ninh Phàm Kỳ, phát hiện cả người gã so với tôi còn không ổn hơn. Mồ hôi lạnh ngưng trên chóp mũi và lông mày, cũng không thấy gã lau, sắc mặt hoàn toàn không còn chút máu, trắng như tờ giấy, vẻ mặt vô cùng không yên. Nhìn tôi còn có hơi kinh hoảng,

“Này!” Tôi nhịn không được đưa chân đá gã, quát lên.

Gã giống như chợt sức tỉnh, giật mình quay đầu nhìn tôi, nét mặt trở nên rất phức tạp. Tôi lúc này cũng chẳng rồi mà phân tích ý nghĩa nét mặt gã nữa.

Tôi giật mình, cúi đầu do dự, rồi lại ngẩng đầu kiên định, nhẹ nói một câu mơ hồ, nhưng cũng đủ khiến người kia cùng hiểu – nếu quả thật như tôi

nghĩ:

“Đêm hôm đó, cậu cũng thấy nhỉ...” Vừa nói xong, tôi cảm thấy thật sự đã đủ lắm rồi. Hôm nay, tôi bất chấp tất cả, mặc kệ kết quả gì, ít nhất có thể giải bày cả thấy, điều này là đủ rồi.

Ninh Phàm Kỳ ngơ ngác một chút, rồi chớp mắt như hiểu rõ, nét mặt một kiểu không thể tin, trở mắt nhìn tôi.

Thấy vậy, tôi không khỏi cười cười, trong lòng đang nặng nề, tảng đá lớn khó chịu rốt cục cũng thả xuống được rồi. Nhưng rồi tôi lại nghĩ tới, gã thật sự nhìn thấy gì, vậy thì tiểu Phàm và lão Tam thật sự là... Kế tiếp là Lý Thành?!

Gần đây tôi cũng biết rồi, tên họ Ninh này làm người so với tôi còn cẩn thận hơn, cho nên chứng kiến gã sắm vai diêm nhiên không có việc gì gần như hoàn hảo thế, cũng không ngoài dự đoán của tôi lắm.

Gã cười lớn một phát, mới hỏi: “Đêm nào?”

Ờ...? Đêm nào? Còn có thể là đêm nào nữa? Chẳng lẽ... lần trước lão Tứ “mộng du” gã cũng nhìn thấy? Đúng, nhất định là như vậy. Nếu không gã đêm nay thế nào lại cùng đi ra?

Tìm được người cùng cảnh ngộ, khiến lòng tôi bỗng tươi tỉnh hơn.

“Đêm tiểu Phàm gặp tai nạn đó.” Tôi nhin xuống nghi vấn trong lòng, cố gắng trấn định trả lời.

“Tôi nhìn thấy cái gì?” Ninh Phàm Kỳ hình như đã tỉnh táo lại, bắt đầu chậm rãi hỏi lại.

Sớm đã hạ quyết tâm làm rõ mọi chuyện, cho nên tôi cũng chẳng lúng túng nữa. Hơi cười nhạt, tôi mới ngồi thẳng chân nói: “Tôi không biết cậu

thấy cái gì, thế nhưng tôi nhìn thấy bốn người... hoặc là, cậu thấy sáu người?”

Ninh Phàm Kỳ nghe xong, sắc mặt rõ ràng thay đổi, vẻ hồng hào thật vất vả mới khôi phục lại biến mất. Gã mím môi, lấy tay vuốt mặt, mới cười khổ bảo: “Tôi không ‘hên’ thế thấy được sáu đâu, có điều cũng không kém, thấy năm.”

“Tôi có trong đó nhỉ...” Tôi nhớ tới giấc mơ vừa rồi, trong đó có tôi... Thì ra, đêm đó trong gương cũng có tôi. Tôi cười thảm một chút, nhỏ giọng hỏi, “Ghê lắm không?”

“...Đáng sợ, rất đáng sợ.” Ninh Phàm Kỳ vùi đầu vào giữa hai gối, giọng có chút run lên, “Tất cả mọi người chết rồi...”

Thật sự một người đều không thoát khỏi sao?

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Một Người Cũng Không Thể Thoát?

Cho dù còn lại ba người chưa gặp chuyện gì, nhưng tôi lại thấy chúng tôi thật sự phải chết cả.

“Trác Viễn.” Đang lúc tôi bị ý nghĩ này khiến mình không rét mà run, Ninh Phàm Kỳ đột nhiên gọi. Giọng gã thật thấp, nghe không ra cảm xúc gì.

“Hừm?”

“Tôi muốn cậu biết một điều... Lúc trước tôi thật sự rất sợ, nhưng mà giờ tôi lại không sợ nữa.” Ninh Phàm Kỳ lại trở về động tác chống hai tay ra sau, ngồi duỗi thẳng chân, mỉm cười nói.

Tôi sửng sốt, rồi mới kịp phản ứng lại. Có điều tôi không vội đáp. Bởi vì tôi đang đợi gã tiếp tục giải thích:

Bởi vì hiện tại tôi có cậu làm đồng bạn rồi.

Thế nhưng, đã chừng ba phút trôi qua, gã vẫn chưa nói tiếp gì. Tôi liên tục nhìn qua, mới tin rằng gã thật sự không định nói gì nữa. Không muốn tiếp tục ngồi không như vậy nữa, trong lòng đã quyết mặc kệ cả, tôi tự cười, nói thâm:

“Tôi cũng kể cậu nghe chuyện này... Trước khi Tiểu Phàm và lão Tam gặp chuyện, kỳ thật đều có dấu hiệu, nói chính xác hơn, là có cảnh báo.”

Ninh Phàm Kỳ nghe xong, thoáng chốc trừng to mắt, dường như phóng ngay tới bắt lấy vai tôi, nghiêm trọng hỏi nhỏ: “Cậu nói cái gì? Cậu nói lại lần nữa!” Trong giọng nói xen lẫn rất nhiều thứ, kinh ngạc, vui vẻ, sợ hãi, áp lực, rất nhiều rất nhiều.

Phản ứng của gã đã trong tầm dự đoán của tôi, không, có lẽ nói, nếu tôi là gã, phản ứng nhất định cùng gã y hệt. Tôi trừng mắt trêu tức nhòm gã.

Cảm giác nắm giữ mấu chốt, điều khiến mọi chuyện cảm giác lại tốt thế, lúc này lòng tôi có phần hiểu được sự mèo vờ chuột của nó với chúng tôi rồi. Tuy nhiên, cứ nghĩ tới mình bị đặt vào vị trí bị vờ, cảm giác bất lực và căm ghét liền đánh bay cảm giác hơn cơ không còn tý gì. Thế nên mặt tôi chuyển thành cười khổ, nhẹ kể:

“Tôi nói ấy, lúc trước bọn họ gặp tai nạn, tôi đã phát hiện không ổn rồi. Nhân đây nói cậu biết luôn, dấu hiệu lần ba cũng đã xuất hiện, hơn nữa không chỉ một lần, ngoài ra, mục tiêu rất có thể là Lý Thành.” Dừng một lát, thấy gã không nói lời nào, sắc mặt cũng không thay đổi, dường như là ánh mắt sắc bén hơn một tý, tôi nói tiếp, “Đêm đó chơi gọi hồn, lúc tôi đi vào phòng tập nhảy, vừa mở cửa đã ngửi thấy một mùi rất lạ, vốn tôi không để ý, thế nhưng khi tôi thấy...hình ảnh trong gương, tôi lại ngửi thấy thêm lần nữa. Sáng sớm Đông Ngôn Huy gặp chuyện, tôi trước đó cũng nghe thấy mùi đó. Còn có... tôi không biết cậu có tỉnh dậy đêm đó không, dù sao, cái đêm Lý Thành khoác áo đen ngủ trên giường Đông Ngôn Huy ấy, tôi cũng ngửi thấy nó. Mà ngay cả sáng sớm hôm đó... tôi cũng ngửi thấy nữa.”

Hai người chúng tôi đều không nói lời nào, Ninh Phàm Kỳ như có điều suy nghĩ, tôi tức thì im lặng để cho gã có không gian sắp xếp.

“Cái mùi đó ra sao?”

“À... có phần giống mùi thi thể lúc hư thối, có điều đậm hơn, cũng... quái dị hơn.” Tôi suy nghĩ thật lâu, mới thốt ra được mấy từ như vậy.

“Vậy cậu vừa rồi ngủ được không?” Ninh Phàm Kỳ đưa ánh mắt sang hướng “nó” vừa đi, hỏi. Giọng nói gần như trở về bình thường.

“...Trước đó ở ký túc xá có người thấy.” Tôi buồn bực trả lời.

Có chuyện gì sẽ xảy ra ư... những lời này chúng tôi ai cũng không dám buột ra miệng.

Im lặng một lần nữa bao phủ hai chúng tôi.

Tôi nghĩ, “nó” hẳn đã đi về rồi.

“Về thôi...” Thật lâu sau, Ninh Phàm Kỳ phun ra một câu như vậy. Nói xong, đã muốn đứng lên.

Tôi ngạc nhiên, trở tay giữ lấy vạt áo gã, lạ hỏi: “Về đâu?”

“Ký túc xá.” Gã mặt không biểu cảm, thậm chí có thể gọi là lạnh lùng, đáp lại tôi một câu, sau đó đứng lên dẫn đầu đi.

Tôi nghe xong, hai mắt trợn to đến không thể to hơn, miệng ngáp ngừng, cổ họng giống như bị nghẹn lại, giọng nói cũng trở nên không thuận: “Cậu... cậu nói nhầm gì thế? Ninh Phàm Kỳ!” Nói rồi, cũng đứng dậy, muốn kéo gã lại, nhưng bởi vì cơ thể huyết áp thấp, cảm thấy choáng váng một hồi. Chờ tôi tỉnh táo lại, gã đã đi xa hơn nữa rồi. Tôi không thể không chạy đuổi theo sau.

Lúc cách gã còn 3 mét, tôi dừng lại, nghiêm giọng chất vấn: “Ninh Phàm Kỳ! Cậu biết rõ mình bây giờ đang làm gì sao? Cậu điên à?”

Ninh Phàm Kỳ như tôi mong muốn ngừng lại, nhưng không xoay người, như cũ đưa lưng về phía tôi. Gã chỉ là nghiêng đầu sang chỗ khác,

liếc nhìn tôi một cái, không nói gì.

“Cậu biết rất rõ “nó” trở về chỗ đó, vậy mà còn muốn đi? Vừa nãy có thể không phát hiện ra chúng ta, nhưng “nó” trở lại ký túc xá khẳng định phát hiện cả hai không ở đó. Nếu chúng ta bây giờ trở về, cậu biết rõ “nó” sẽ làm gì với chúng ta không? Hả?” Hiện tại, tôi đã coi “nó” như một tồn tại rõ rệt rồi. Đồng thời cũng xác định, “nó” vừa rồi tuyệt đối không phải lão Tứ Lý Thành.

Ninh Phàm Kỳ lại như cũ không nhúc nhích, thậm chí mắt cũng không chớp một cái, mí mắt cũng không lên nửa điểm.

Có thể tôi tính tình hấp tấp, không chịu nổi gã ra vẻ huyền bí, có lẽ gã không nhận ra tôi đi nhanh lên vài bước, dùng sức bắt lấy gã, buộc gã quay mặt về phía tôi. Chỉ là nét mặt của gã lại khiến tôi, không, phải nói là cái mặt không biểu cảm của gã lại khiến lửa giận tôi bốc cao:

“Cậu bình thường không phải nói nhiều lắm sao? Cậu không phải bảo mình thông minh lắm sao? Tại sao hiện tại ngược lại không nói gì? Con mẹ nó cậu có phải đàn ông không đấy?”

Ngay lúc tôi chuẩn bị công tác tư tưởng, chuẩn bị kêu lên tiếp, Ninh Phàm Kỳ chỉ một câu khiến bao nhiêu năng lượng, cơn giận, “lời lẽ hùng hồn” của tôi đánh tan tác.

“Lão Đại vẫn còn ở ký túc xá.”

Vốn đêm lặng không có gió, lúc này lại bắt đầu nổi lên. Những lời này, tựa như một cái chìa khóa, đem đồ vật vốn bị dằn nén, thoáng ra khỏi ngoài. Thoảng theo gió nhiệt bức bối, lá cây trên đầu lay động, phát ra tiếng xào xạc. Không khí cũng tại thời khắc nào rồi ren.

Cổ họng tôi hiện tại hoàn toàn bị chẹn lại, ngay cả một tý âm thanh vụn vỡ cũng không rò rỉ ra nổi. Tôi hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Tôi hiểu rõ ý gã, gã muốn nói: lão Đại vẫn còn ở ký túc xá, nếu như chúng ta không về, lão Đại rất có thể gặp nguy hiểm. Cho nên chúng ta phải trở về, là phải!

Nhưng... nhưng cho dù chúng ta trở về thì sao nào? Như tôi đã nói, nếu thật sự bị “nó” phát hiện, chúng tôi trở về chẳng phải chui đầu vô lưới sao? Mọi chuyện đều chấm dứt!

Đúng vậy. Tôi ích kỷ đấy. Tôi thà rằng để Trần Hải chết cũng không muốn bản thân chết! Tôi nhát gan, đồng ý đấy! – Tôi thật muốn lớn giọng phát ra những lời này, song khi tôi nhìn mặt gã, tôi thật sự nói không được.

Là vì xấu hổ sao? Tôi tự giễu cười khỗ.

Im lặng, lại im lặng.

Cứ như đã trải qua một thế kỷ vậy, cũng giống như chỉ trải qua vài giây đồng hồ. Suy nghĩ hỗn loạn khiến tôi cũng chẳng biết đường nào mà lần. Tôi hít sâu một hơi, khó khăn mở miệng, giọng đã khàn khàn đến nỗi bản thân cũng phải kinh ngạc:

“Cậu có biết chúng ta trở về có thể chết không?”

Tôi biết rõ, thái độ tôi như vậy, không nghi ngờ gì nữa là chịu thua gã rồi. Nhưng gã lại không lập tức đáp lại tôi, chỉ là dùng đôi mắt đầy thăm dò nhìn tôi chăm chú, khiến tôi ngay cả ý nghĩ muốn cúi đầu nhìn xem trên người mình có chỗ nào kỳ quặc không cũng đã có.

Cuối cùng, ngay lúc tôi muốn nổi điên, gã lại mở miệng an ủi:

“Tôi nghĩ... ‘nó’ đêm nay chắc giống đêm đó, chỉ là nằm ở chỗ Đông Ngôn Huy thôi. Chắc không có việc gì đâu.”

Tôi không nói gì. Nếu như gã nói, mọi chuyện đều bình thường... í.

“Này, lát nữa... tôi có thể qua chỗ cậu ngủ không?”

“Không dám nằm một mình?”

“Hừ! Tôi không phải lo cậu nằm bên kia không ngủ được?”

“Xạo lờ! Nếu cậu nằm dưới ‘nó’ mà ngủ được thật..., tôi nằm đối diện ‘nó’ sao lại không ngủ được?”

“...Hừ!”

“Được rồi, cậu muốn thì cứ qua đi. May là thời tiết hiện tại không nóng lắm.”

“Nóng cũng thấy lạnh ba, gặp chuyện kiểu này.”

“...Ừ.”

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cái Ôm Trong Bóng Tối

Tôi hít sâu một hơi mới gõ nhẹ cửa, như tôi đã nghĩ, đập ngay vào mặt là một vũng nước đọng. Lại giương mắt nhìn sang chỗ giường quen thuộc bên kia... quả nhiên là ở đó.

Chúng tôi cẩn thận từng chút một mà đi về phía đối diện hẳn, cố hết sức nhón chân từng bước, giảm bớt tiếp xúc với sàn được cỡ nào thì hay cỡ đó. Ninh Phạm Kỳ leo trước lên giường, tôi lên theo. Trước khi lên giường, tôi cố ý liếc nhìn qua giường ngủ của lão Đại Trần Hải. Hẳn nằm xoay mặt vào trong, toàn thân trùm trong mền mỏng, không nhúc nhích, phát ra tiếng ngáy nhỏ. Điều này khiến tôi rất kỳ quái. Lão Đại ngủ say như chết cũng không lạ, nhưng lạ lùng là hẳn đang lúc thời tiết thế này mà toàn thân bọc mịt mùng, còn không mở quạt nữa! Phải biết, lão Đại cái gì không sợ, chứ sợ nóng là bậc nhất, những năm qua lúc cuối thu, cha già này vậy mà luôn quất cái quạt xà lỏn phới phới quạt số lớn. Hiện giờ thời tiết man mát thế này, hẳn có cần phải vậy đâu.

Có lẽ là bị cảm sốt gì đó nhỉ. Trong lòng tôi thầm nghĩ như vậy. Không dám nghĩ nhiều quá, cũng không dám đoán mò, thực tế là tôi sợ lắm rồi, căn bản không dám chần chờ thêm tý nữa, chỉ muốn nhanh nhanh đi vào giấc mộng, quên hết cả thầy – cho dù tôi đã dự đoán đêm nay lại là một đêm trắng.

Chắc là tâm lý ảnh hưởng sinh lý, hai người chúng tôi không ai cởi áo, cùng nhau rúc trong cái mền mỏng cũng cảm thấy lạnh lạnh. Có điều giường nhỏ chật hẹp cũng bù lại được tý.

Ninh Phàm Kỳ ngủ bên trong, tôi nằm bên ngoài. Chúng tôi nằm nghiêng mặt đối mặt, hai cặp mắt trong bóng tối chăm chăm vô nhau một hồi. Cuối cùng tôi cũng không đỡ được ánh mắt Ninh Phàm Kỳ dần dần có ý trêu chọc, xoay mình nằm thẳng, ánh mắt chỉ nhìn vào trần nhà đen thùi.

Vậy mà sự đầu hàng của tôi cũng không khiến người nằm cạnh bỏ mất thú vui, trái lại, tôi cảm thấy ánh mắt của gã càng ngày càng không kiêng nể gì hết rồi. Mới vừa rồi chỉ là hiếu kỳ thôi, trêu chọc thôi, hiện giờ đã khiến tôi cảm giác mình như chuột bạch trong tay nhà khoa học ấy, bị người đùa giỡn, nghiên cứu.

Sợ hãi vừa rồi đã sớm quăng lên chín tầng mây, còn lại chỉ còn lửa giận phừng phực. Tôi hầu như là then quá thành giận mà đột nhiên quay đầu trừng gã, trong miệng chất vấn không ra tiếng: “Cậu nhìn đủ chưa hả!”

Cũng không biết gã đến cùng có nhìn rõ khẩu hình của tôi không nữa. Dù sao phản ứng của gã khiến tôi nóng máu cực. Ninh Phàm Kỳ lạ lùng nhìn tôi một chút, sau đó cười cười, nhún vai, bỗng nhiên xoay người nằm nghiêng đưa lưng về phía tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào sau ót của gã, mặt mày bắt đầu vẩn vọ, hai tay phải nhanh siết chặt lại. Nếu như không phải đối diện có “nó”, nếu như không phải sợ đánh thức “nó”, nếu như không phải giường của tôi ngay phía dưới Đông Ngôn Huy, nếu như không phải tôi phải nằm đây một đêm, nếu như không phải tôi không có can đảm tách rời khỏi “đồng bạn” này, nếu như... Dù sao chỉ cần một cái nếu như trong đây thành sự thật, tôi sẽ không chút do dự thúc một cú đấm cho gã no bụng.

Tới lúc hai mắt trợn trừng cái ót gã muốn khô luôn, tôi mới hậm hực xoay người nằm thẳng, hai mắt mịt mờ nhìn lên trần nhà, lửa giận dần dần hạ nhiệt độ.

Chỉ tiếc lửa giận hạ thấp thì đồng thời, nỗi sợ quen thuộc lại từ từ dâng lên. Dù biết rõ hiện nay bản thân không còn một mình nữa, không cần cô

độc đối mặt với “nó”, đã có đồng bọn rồi, thế nhưng trong nội tâm cuối cùng vẫn còn sợ hãi, cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình mình thôi.

“Tí tách.”

“Tí tách.”

Trong khi nào tôi còn chưa kịp phản ứng, thân thể của tôi đã có. Giật mình một cái, khiến toàn thân tôi lập tức nổi gai ốc lên cả.

Mùi vị quen thuộc, tiếng nước quen thuộc, đều khiến cả người tôi cứng còng.

“Két...két... Ken két...” Giống như cổ bị người dùng đinh khóa lại, từng chuyển động nhỏ từng góc độ cũng đều phải cố sức, cứng ngắc.

“Tí tách.”

“Tí tách.”

Không giống với lúc nằm giường dưới hăn đêm đó, lúc này tôi chỉ thấy từng giọt từng giọt nước rơi vãi xuống giường dưới. Mỗi một giọt, cứ như cổ trong khoảnh khắc rơi xuống ấy thể hiện vẻ chói lọi nhất của nó, cứ như từng giọt đang lóe sáng. Thế nhưng vì sao thứ rơi xuống giường rõ ràng thấm qua lớp chăn nệm lại có thể phát ra âm thanh như vậy!

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác mình bị thứ vấn đề nhỏ nhặt này thôi làm phát điên rồi – hoặc là nói, kỳ thật tôi chỉ muốn điên cuồng hét lên giống gì đấy để giải tỏa mà thôi.

Muốn không bị nhòm ngó, muốn cứ thế biến mất, muốn... Nằm thẳng thì không thể nào co rúm lại để tránh né được, nên tôi chẳng thể không nằm nghiêng. Nhưng phương hướng lại quay sang “nó”. Tôi thừa nhận, tôi là tự làm khổ mình. Tự làm tự chịu hăn là như vậy nhỉ.

Tôi chăm chăm trừng mắt nhìn bên kia, soi từng chi tiết của “nó”, hòng mong tìm thấy... tìm thấy cái gì chứ? Tôi đến cùng muốn nhìn được cái gì? Trong sự nhiễu loạn tự hỏi tự giễu của bản thân, tôi bắt đầu hoảng hốt. Đồng thời, nỗi sợ đã không thể lớn hơn được nữa. Tôi thậm chí bắt đầu chửi bới hết những thứ có thể chửi trong lòng, ví dụ như Ninh Phàm Kỳ chết tiệt vì cái quái gì không cảm giác tôi nằm cạnh gã đã run rẩy không chịu nổi rồi – ngay lúc tôi đang rửa xả như thế, một đôi tay ấm áp đột nhiên từ sau đuổi ra, ôm vòng quanh. Tôi kinh hãi tới muốn giật bắn.

Nếu không phải có giọng nói kề bên tai tôi từ người sau lưng, tôi khẳng định đã không để ý tính mạng mà lăn ngay xuống giường.

“Bình tĩnh nào, đừng sợ.” Giọng nói quen thuộc lúc này khó được có sự dịu dàng, ngay cả cái loại chậm tiêu như tôi còn có thể cảm giác được.

Đủ loại suy nghĩ trong đầu lang tang, cuối cùng còn lại chính là thẹn quá hóa giận. Tôi giãy giụa muốn quay người, nhưng hai tay Ninh Phàm Kỳ không ngờ lại mạnh vậy, sau đó, tôi bị gã kéo lại còn mạnh hơn, lúi sâu vào lồng ngực của gã.

Tôi cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, vặn vẹo còn dữ hơn, thậm chí kệ luôn mà nhỏ giọng chất vấn: “Buông ra, Ninh Phàm Kỳ! Cậu làm gì?”

Nhưng người kia lại quăng một câu khiến tôi không kháng cự nổi nữa:

“Giờ hết sợ rồi?”

Tôi cứng đờ, cuối cùng bỏ giãy giụa. Người ta chỉ muốn an ủi tôi thôi, tôi như vậy quả là không biết tốt xấu rồi. Nhưng mà, cùng một người, cho dù đối mặt với điều gì đáng sợ, dường như cũng không còn ghê gớm như vậy nữa.

“Giờ có thể thả tôi ra được rồi đó...” Một lát sau, tôi thấy gã một chút ý định buông ra cũng không có, không khỏi kỳ lạ nói.

Vòng tay ở bên hông quả thật buông lỏng ra, nhưng lại không gỡ xuống, chỉ là từ vòng ôm biến thành đặt tay, giống như một động tác tùy ý mà bất ngờ. Tôi một khắc cũng khó nói cái gì, chỉ là cảm thấy hơi là lạ. Nếu tiếp tục bảo gã bỏ ra, tôi sẽ cảm thấy dù nói sao đi nữa đối với “đồng bạn” vừa là bạn tốt vừa an ủi mình như thế rất không có đạo lý; nhưng nếu không bảo gã bỏ ra, tôi sẽ cảm thấy tư thế tay gã quanh eo tôi, lưng tôi dán ngực gã cực kỳ không tự nhiên, kỳ cục. Tôi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này phải suy nghĩ lại, càng suy nghĩ lại càng cảm thấy lạ lạ, hơn nữa... tự nhiên phát hiện cảm giác bản thân trở nên hơi kỳ lạ. Bởi vì, đợi tôi phát hiện, tôi lại nghĩ tới một phương hướng kỳ quặc mà không tưởng nổi.

Mặt mày tôi không khỏi vì ý nghĩ này trở nên vẩn vơ.

“Này, Ninh Phàm Kỳ.” Trong khoảnh khắc tôi phát ra tiếng, tôi đã hối hận rồi, cũng không ngừng cầu nguyện trong lòng gã ngủ quách đi. Nhưng từ trước tới giờ, thần may mắn đã bao giờ ngó ngang tới tôi, đến lúc này, tự nhiên cũng chẳng có chuyện lòng muốn là việc thành. Dường như ngay vừa lúc tôi nói xong, cánh tay người phía sau khoác lên lưng tôi liền cử động. Tôi kinh ngạc cảm giác được Ninh Phàm Kỳ vậy mà véo nhẹ tôi một cái. Cái này...loại hành động này, nhìn kiểu gì cũng giống như, cũng giống như... ve vãn thế hả?!

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lão Tứ Khó Hiểu

“Cậu... Tôi không biết cậu, ý tôi là tôi không biết cậu lại là...” Hai chữ cuối cùng, tôi rốt cuộc vẫn không nói ra.

Mà phản ứng của Ninh Phàm Kỳ so với tôi còn điềm nhiên hơn. Gã chỉ chuyển từ động tác đặt tay lại thành vòng ôm, siết chặt lại, nhỏ giọng bên tai tôi: “Ngủ đi.”

Có lẽ là vì nhiều sự kiện đã xảy ra quá, cũng có lẽ tự dừng có cảm giác hiểu ra, tôi sững sốt chút rồi không có ý kiến gì nữa, nhẹ gật đầu “Ờ” một tiếng liền nhắm mắt lại. Nỗi sợ hãi ban nãy lại bị đánh bay đi nữa rồi.

Ngay cả mạng còn giữ không nổi, tôi còn quan tâm những chuyện khác làm gì? Tranh cãi tới lui thì có ích gì chứ? Nếu như trước khi chết có thể khiến gã vui vẻ, vậy đó không phải cũng là chuyện tốt? Hơn nữa, dường như, tình trạng thế này cũng không tệ.

Sau cùng, một đêm cứ ngỡ thức trắng như thế, tôi lại ngủ mất rồi. Có lẽ thật sự quá mệt mỏi.

Khi ánh nắng mong chờ đã lâu xuất hiện, buổi sáng khiến người ta không chịu nổi đợi chờ bắt đầu với tiếng la quỷ dị của lão Tứ Lý Thành.

“Ahhh...” Ngay sau đó là một hồi tiếng tay chân luống cuống va chạm phải vật cứng, nghe như tiếng xương cốt.

Tôi bật dậy từ trên giường nhìn xuống, mắt trừng thẳng xuống tư thế buồn cười nằm trên đất của Lý Thành. Ninh Phàm Kỳ bên cạnh cũng đồng

thời ngồi dậy.

Khi chúng tôi thấy rõ hai mắt Lý Thành mở ra, nhìn cực kỳ mịt mờ, lúc này mới nhẹ nhõm thở phào. Chỉ là phản ứng của lão Tứ, lại khiến lòng chúng tôi khó chịu. Bởi vì sau khi đôi mắt Lý Thành khôi phục tỉnh táo rồi, hẳn làm như không việc gì đứng dậy, cởi áo đen treo lên, cầm lấy đồ dùng vệ sinh liền chuẩn bị ra ngoài. Toàn bộ quá trình hẳn thực hiện bình tĩnh mà tự nhiên, trừ cái chân khập khiễng kia thôi.

Tôi dám cam đoan, bộ phận từ mắt cá chân trở xuống của hắn đã vẹo cũng cỡ 90 độ rồi, nhưng nét mặt, động tác của hắn lại chẳng có chút nhăn nhó khổ sở vì đau đớn gì cả!

Ngay trước một khắc hắn bước ra khỏi phòng ký túc, tôi khó khăn lắm phun ra mấy chữ:

“Chờ đã Lý Thành!”

Lý Thành quay đầu không rõ nhìn chúng tôi, hỏi: “Chuyện gì?”

“Cậu, cậu...” Lòng bàn tay tôi có chút đổ mồ hôi, nói chuyện có hơi không thông, “Cậu không đau sao?”

“Hả? Cái gì đau hay không?” Vẻ mặt Lý Thành càng thêm ngớ ra.

“Cậu... Chân cậu.” Tôi nhìn chăm chăm vào chân hắn, nói nhẹ.

Lý Thành nghe vậy cúi đầu nhìn xuống, có vẻ hiểu được rồi gật đầu. Sau đó...sau đó ung dung tự nhiên nâng chân, dùng tay hết sức uốn qua lại, cho đến khi nó trở lại như cũ, rồi thỏa mãn gật gù, cười nhẹ đi rửa mặt.

Tôi với Ninh Phàm Kỳ trợn mắt há mồm xem cho đã, thật lâu sau mới hít thở lại bình thường.

“Két... ken két... két...” Tôi lại một lần như người máy làm động tác quay đầu bình thường nhìn Ninh Phàm Kỳ, lấp bắp hỏi: “Ninh, Ninh Phàm Kỳ, tôi không, không hoa mắt chứ hử? Hử?”

Ninh Phàm Kỳ mặt mày méo xéo một hồi, mới nghiêm túc gật đầu, bảo: “Chắc không đâu.” Sắc mặt nhìn không thấy chỗ nào tốt.

“Y thuật lão Tứ thì ra dữ dội tới vậy ha, cậu nói đúng không?” Tôi cười lớn nói. Có điều rõ ràng nếu so sánh đầu óc của Ninh Phàm Kỳ so với tôi, hẳn là, gã có can đảm đối mặt hơn tôi nhiều.

Gã cười khổ một tiếng, trả lời: “Trước đó chúng ta không phải mới nghe cậu ta học bắt mạch không lâu sao? Tay không bị trật...cậu cảm thấy có khả năng à? Hơn nữa tôi dám đảm bảo bị trật không thể xử lý như thế. Ngoài ra, chỗ đó của cậu ta bị bẻ ngoặt thể mà không có ứ máu, cũng quá kỳ quái rồi.”

Tôi nghe vậy liền gục đầu, miệng bắt đầu lảm nhảm: “Tôi sẽ điên mất đấy, nếu cứ tiếp tục thế này tôi nhất định sẽ điên mất, tôi sẽ điên mất...”

Nhưng Ninh Phàm Kỳ lại nói một câu khiến tôi ngừng miệng ngay, kinh ngạc cực kỳ: “Tuy nhiên... cũng có thể hết thảy không phải thật.”

“...Là sao?” Tôi hai mắt sáng lên, đổi thành tư thế chồm hồm, hai tay túm vạt áo gã.

“Ví như tối qua Lý Thành ngâm trong bể formalin lâu như vậy, hiện tại vẫn khỏe khoắn, chuyện này căn bản không có khả năng. Tình huống vừa rồi thì càng không cần nói nữa. Những chuyện đó căn bản không phải người thường có thể làm được.” Ninh Phàm Kỳ không phản ứng sự thô lỗ của tôi, bình tĩnh giải thích.

“Ý của cậu là, những gì chúng ta thấy đều là giả, đều là “nó” giở trò quỷ?” Tôi suy nghĩ, vội vàng hỏi chứng thực.

“Chỉ còn khả năng này thôi.” Ninh Phàm Kỳ như cũ trả lời nước đôi, có chỗ giữ khéo.

Tôi quen trốn tránh, lại đối với câu trả lời dè dặt này đặt niềm tin vô cùng, hay là nói, tôi phải cố gắng tin tưởng giả thuyết này.

“Dậy đi, hôm nay còn lớp đấy.” Tôi gắng cười, bảo Ninh Phàm Kỳ rồi dẫn đầu leo xuống giường.

Ninh Phàm Kỳ gật đầu, theo tôi leo xuống.

Con người ấy, dù có gặp chuyện gì, thời gian cũng vẫn cứ trôi trôi.

Ngay lúc tôi vừa xuống giường mới phát hiện lão Đại Trần Hải không ở đây lúc tôi truy hỏi, thì cửa đã bị đẩy ra rồi.

“Lão Đại?” Tôi nhìn Trần Hải mới sáng sớm đã ăn mặc chỉnh tề, đầu đầy mồ hôi, đang thở hổn hển, kinh ngạc gọi.

“Tiền...Tiền...Tiền!” Hai tay Trần Hải còn vịn khung cửa, vừa thở gấp vừa hô.

“Lão Đại, tui tôi cũng biết cậu thích nó rồi, nhưng cũng không cần...” Tôi cứ thao thao bất tuyệt. Những lời cuối cùng, lúc tôi nhìn thấy hãn gấp đến độ mắt đỏ lừ, liền nuốt ngay xuống.

“Trần Hải?” Ninh Phàm Kỳ dường như cũng phát hiện không ổn, kỳ lạ kêu.

“Tiền! Các cậu cho tôi tiền!” Gần như là phóng tới, lão Đại tùm chặt vạt áo tôi. Tôi cảm thấy có chút choáng váng, hãn là liên quan tới huyết áp thấp?

“Trần Hải, cậu buông Trác Viễn ra trước! Trần Hải! Cậu muốn bao nhiêu, buông ra trước đã! Trần Hải!” Cho dù ánh mắt mơ hồ, vẻ mặt quỳnh

quáng của Ninh Phàm Kỳ tôi vẫn lơ mờ thấy được.

Cuối cùng, không biết là Trần Hải tự tỉnh táo lại hay Ninh Phàm Kỳ ngăn lại hiệu quả, dù sao Trần Hải bỗng nhiên thả tôi ra. Tôi không ngừng hít vào mấy hơi sâu, đầu óc mới tỉnh lại được.

“Trần Hải, cậu, cậu lên cơn cái giống gì à?!” Một khi hô hấp thuận rồi, tôi lập tức chỉ vào Trần Hải gầm nhỏ.

Lại không nghĩ rằng Trần Hải trả lời một nẻo: “Cho tôi mượn tiền!”

“Đây là thái độ cậu mượn tiền à?” Tôi kéo kéo cổ áo, mĩa mai hỏi lại. Vốn tưởng rằng lão Đại gần đây dữ dần lập tức đổi mặt lớn tiếng bẻ lại, kết quả lại là im lặng.

“Mượn bao nhiêu?” Ninh Phàm Kỳ lại lần nữa thành người tỉnh táo nhất cả bọn.

“Có bao nhiêu được bấy nhiêu.” Lão Đại vẻ mặt kiên quyết nói ra.

Xem chừng này giờ, tôi cảm thấy có hơi giống kịch truyền hình rồi à: kẻ bắt cóc cùng được mặt lộ, buộc người nhà trả tiền hãn nhập cư trái phép chạy trốn.

“Cậu hỏi tiền để làm gì vậy?” Tôi hiếu kỳ hỏi. Sẽ không thật sự muốn chạy chứ? Chỉ là, hãn có thể chạy đi đâu được? “Nó” hãn là thần thông quảng đại lắm, nhưng hãn cũng đã mở miệng xin rồi, tôi cũng không thể thoái thác được. Tình huống của tôi, chính là câu châm biếm kia đây mà: “Tôi rất nghèo, ngoại trừ tiền tôi không còn gì khác.” Cho nên tôi đành rằng vừa hỏi chuyện vừa xòe tiền ra vậy.

“Mua bảo hiểm.” Trần Hải trả lời lại khiến tôi dờ khóc dờ cười. Ngược lại Ninh Phàm Kỳ mặt vẫn bình tĩnh kỳ lạ, không có biểu lộ gì.

“Sao vậy?” Tại sao đột nhiên nghĩ tới chuyện mua bảo hiểm nữa? Tôi lại hỏi. Có lẽ lâu quá không có cười, cơ mặt tôi có hơi mỏi.

“Bởi vì khả năng kế tiếp là tới lượt tôi, giờ chuẩn bị trước, cũng tránh việc tương lai em tôi không có người chăm sóc.” Trần Hải hạ mắt nói ra.

Nụ cười trên mặt tôi cứng đờ.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cáo Phó Đã Đăng

Tình trạng gia đình Trần Hải tôi cũng biết đến, cũng có thể nói là do tình trạng như vậy mới có thể hình thành cái tính cách hám tiền hơn mạng của hắn. Cha mẹ Trần Hải lúc hắn lên cấp hai đã mất, để lại hắn một em trai em gái. Hiện tại hắn đã lớn, cũng có được thu nhập, cho nên quyền giám hộ em mới giành được khỏi chú hắn. Tất nhiên, gánh nặng trên vai hắn bởi vậy ngày càng nặng.

Lại nói tiếp, kỳ quái là phòng ký túc của chúng tôi, dường như ngoại trừ tiểu Lục Tân Duy ở bên ngoài, gia đình mỗi người đều rất phức tạp. Hơn nữa, có lẽ chắc chỉ có cậu ta là người duy nhất sống sót thôi. Dù sao, đêm đó cậu ta cũng là người duy nhất không ở đây.

“Lão Đại, cậu có phải suy nghĩ nhiều quá không đấy?” Ninh Phàm Kỳ nhú mày hỏi.

“Tôi ngược lại thà rằng mình suy nghĩ nhiều quá.” Trần Hải đột nhiên cười lạnh nhìn hai chúng tôi, cảm xúc mỉa mai bộc lộ rõ trong lời nói.

Tôi bỗng nhiên có dự cảm không rõ ràng.

Tôi cảm giác Trần Hải nói còn một tầng ý nghĩa khác. Loại cảm giác này xuất hiện lúc tôi nghi ngờ Ninh Phàm Kỳ cũng biết được chuyện tấm gương, về sau cũng xác nhận thật vậy. Như vậy, hiện tại tôi nên nghi ngờ Trần Hải chuyện gì? Nghi ngờ hắn cũng chứng kiến, nghi ngờ hắn cũng biết được mấy chuyện tối sau đó? Có phải nghi ngờ hắn so với chúng tôi còn biết nhiều hơn? Có lẽ, đều là vậy. Chỉ là lần này có thể hay không tìm

được xác nhận? Kết quả sẽ như thế nào? Cho dù là gì, tôi cũng không muốn biết.

“Trong thẻ của tôi chỉ có nhiều đây, toàn bộ cho cậu mượn cũng được. Nhiều hơn nữa thì không có, cậu cũng biết, tiền của tôi tạm thời vẫn không thể đụng.” Tôi vừa làm tư thế giơ tay chặn, vừa bảo. Bởi vì tiền cơm trong thẻ chỉ còn 300, tháng này ăn cơm cũng không thành vấn đề, cho nên tôi cũng không so đo quá.

“Trong thẻ tôi cũng chỉ có nhiều.” Ninh Phàm Kỳ móc thẻ ra, cũng tính xem bao nhiêu nói ra.

“VẬY ĐI THÔI.” Trần Hải không thể chờ nổi mà lôi kéo áo chúng tôi. Cho đến khi tôi sống chết túm lại mới trở về rửa mặt, thay quần áo được.

Rút tiền xong thì tôi cũng lỡ tiết thứ nhất rồi, cho nên dứt khoát trở lại ký túc xá tìm lại cảm giác nướng giường. Mà Ninh Phàm Kỳ thì cũng lão Đại mua bảo hiểm. Lão Tứ thì chẳng thấy bóng dáng.

Để một người một mình, cho dù là ban ngày, cũng cảm thấy khó chịu mà. Đặc biệt là người này lại không làm gì, thời gian rảnh đến khủng luôn.

Tôi đã chú ý đem chăn có dính formalin ném trên mặt đất, lại lấy vải lau lau hồi, mới nằm xuống tập trung tinh thần đi ngủ ngon được. Nhưng trải qua một giờ trần trọc, tôi cũng rốt cuộc cũng từ bỏ ý định.

Mặt khác, kỳ thật tôi vẫn còn hơi sợ chuyện ngủ. Tối qua có người ngủ chung, nhưng bây giờ chỉ còn một người, tình huống vậy mà khác biệt lớn lắm. Nghĩ tới giấc mơ quỷ dị hồi trước, tôi vẫn còn chút cảm giác lạnh người.

Mọi cách đều không làm được, tôi đành ngồi ngơ ngớ. Ánh mắt không xác định lảng đãng bốn phía xung quanh, cuối cùng rốt xuống máy tính đã phủ chút bụi.

Đúng rồi, lúc trước nói muốn nhìn qua máy tính của Đông Ngôn Huy, về sau có nhiều chuyện xảy ra quá ngược lại quên mất. Không do dự thêm, tôi đứng dậy ngồi vào ghế, nhưng thoáng cái giật bắn người – ngày đó, Đông Ngôn Huy cũng là ngồi ở chỗ này bị điện giật chết. Một lát mới ổn định tâm trạng cũng đối với mình khinh bỉ một hồi vì suy nghĩ mê tín này.

Hít sâu một hơi, tôi từng bước khởi động máy tính. Như trước là ava QQ không ngừng nhấp nháy, như trước tôi cũng không rảnh để ý tới. Mở ra trình duyệt, tìm kiếm phần những tab đã truy cập trước đó, click chuột. Mười mấy trang web nhanh chóng hiện ra. Không suy nghĩ nhiều, tôi trực tiếp chọn trang có hai chữ “Báo tang” làm tiêu đề mà coi.

Trang web có vẻ là một diễn đàn. Nói đúng hơn là diễn đàn tổng hợp, bởi vì tôi thấy cả một danh sách box dài ngoằn.

Trong topic nội dung rất vụn vặt, vụn vặt đến mức khiến người ta cảm thấy hồ lốn. Có điều trong mắt tôi, lại hận không thể chữ chữ nhìn kỹ, tách đôi từng chữ ra. Chỉ là phần cuối thật sự không được tốt lắm, cảm giác còn chưa viết xong đã vội vàng đăng lên. Nội dung đại khái là:

“Xin chào các thành viên gia đình, ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng đây là một cái topic rởn. Các cậu cũng biết, lão Đại của các cậu chưa bao giờ nói đùa. Có lẽ khi các cậu thấy topic này, tôi đã mất rồi. Ý ở mặt chữ các cậu hiểu chứ? Chính là không có, không còn, tìm không thấy nữa. Hay là tôi nên nói trực tiếp chút, lão Đại của các cậu đã chết rồi. Về phần chết như thế nào, tôi cũng không rõ lắm. Có lẽ là rất thê thảm, có lẽ rất sung sướng. Chi phí cho diễn đàn trong ba năm tới tôi đã nộp vào rồi, khỏi có chuyện hai thằng Mao Hầu với Ma cà bông lại đòi nữa. Trước đó không phải Phi Hồng với Tiểu Nhân muốn PSP mới ra sao? Tôi cũng mua và gửi riêng cho hai đứa rồi (Phi Hồng với Tiểu Nhân thấy bài viết này thì nhớ kiểm tra và nhận đấy). Còn có, trước đó... Liệt kê một hồi, không biết mấy cậu có nghi ngờ hacker trộm tài khoản của tôi rồi đăng lên không ha, ha ha...”

Sau đó là hơn 110 trang reply. Lúc ban đầu có người nói gia đình Đông Ngôn Huy quả là rắc rối quá ta, trêu chọc tầm mười trang. Có thể về sau phát hiện Đông Ngôn Huy không ra mặt đáp lại, lại có người đăng bài cuối cùng nick “Nơi đây không có ba trăm lượng bạc” về sau hô hào diệt hacker, kéo theo một đồng reply mấy loại kiểu cứu vớt gia đình. Rồi sau đó nữa, bọn họ phát hiện nick chính lão Đại lẫn nick phụ, clone gì đều không có, mới bắt đầu có chút bất an, nhao nhao phỏng đoán. Lại sau đó nữa, dường như một đồng người lên tiếng chứng minh là nhận được “quà tặng” của Đông Ngôn Huy, như vậy một phát rộ lên, dường như đều tin đây là chân tướng sự việc. Đến nay, reply vẫn như cũ tăng thêm, luôn kéo topic lên đầu.

Tôi đã bỏ ý định tiếp tục kéo xuống dưới xem, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: lão Tam đã sớm biết mình sẽ chết!

Không đúng, không đúng, làm sao có thể? Chuyện xảy ra rõ ràng là ngoài ý muốn, cho dù như gã họ Triệu nói, đó cũng là mưu sát, hãn làm sao có thể biết rõ – khoan, hãn biết rõ?! Hãn biết có người muốn giết hãn?! Là thế này phải không?

“Cậu đang làm gì vậy?” Đột nhiên xuất hiện giọng nói làm tôi giật cả mình, tôi căng thẳng trừng mắt với tên đứng ngay cửa.

Suy đoán trước đó của tôi cộng thêm cái này, dường như...càng có sức thuyết phục rồi.

Cùng lần đầu giống nhau, có lẽ nói, căn bản là tái diễn lại hoàn cảnh, chỉ có máy tính thay đổi, tôi đứng nơi chếch qua. Mà gã lại không đổi, cũng vẫn thông dong, cũng vẫn tinh táo, thậm chí cà mên và đồ uống trong tay vẫn như nhau!

“Cậu lại phát hiện cái gì?” Ninh Phàm Kỳ thả cơm trưa và đồ uống trong tay xuống, hai tay khoanh ngực hỏi. Dứt lời, gã chậm chậm đi tới.

Chẳng biết tại sao, lần này tôi không hề có cảm giác kích động muốn chạy trốn, chỉ có lòng tràn ngập cảm giác không thể tin.

Ninh Phàm Kỳ rất nhanh xem hết bài viết, cũng đại khái nhìn xuống reply, hiểu rõ gật đầu, nói chuyện không rõ ràng:

“Chẳng lẽ chuyện tối qua và sáng nay của Lý Thành là do tôi giở trò quỷ?” Ý của gã rất rõ ràng, so với phản bác càng hữu hiệu hơn, ba lượt biểu hiện quái dị của Lý Thành đều cho thấy giữa bọn họ có tồn tại “nó”.

Nghe được gã nói vậy, tôi nhẹ nhàng thở phào. Cơ mà tôi thở phào làm quái gì? Chẳng lẽ so sánh giữa hung thủ là Ninh Phàm Kỳ, tôi càng hy vọng hung thủ là “nó”?... Có lẽ vậy, dù sao vừa nghĩ tới người trước giờ luôn đi với mình là hung thủ, tôi đã sờn hết tóc gáy.

“Tôi cảm thấy vẫn nên đem chuyện này, những chuyện chúng ta thấy nói cho cảnh sát Triệu đi.” Dường như đã hạ quyết tâm làm chuyện trọng đại, Ninh Phàm Kỳ đột nhiên đề lại vai tôi, nghiêm túc bảo.

“Hờ!” Tôi kinh ngạc nhìn gã.

“Tôi cảm thấy chỉ bằng hai người chúng ta, thật sự không làm gì được “nó”. Huống chi chúng ta bây giờ mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, chẳng lẽ cậu không nghĩ chúng ta rất cần một người ngoài cuộc sao?” Gã mím môi, rồi lên tiếng.

Tôi ngạc nhiên nhìn lại.

Gã bảo cần người ngoài cuộc theo dõi, không bằng nói rằng chúng tôi đã tới thời điểm cần xin giúp đỡ rồi. Thế nhưng, có khả năng sao? Trước đó chúng tôi đã khai báo chuyện của tiểu Phàm với bọn họ, thái độ của bọn họ đã là có thể không đụng ít bao nhiêu hay bấy nhiêu. Sở dĩ còn chưa hoàn toàn từ chối, chỉ vì bọn họ cho rằng hung thủ là người, mà không phải quỷ.

Nếu như nói cho bọn họ toàn bộ mọi chuyện, chỉ sợ bọn họ hoàn toàn tránh chúng tôi thôi.

“Các cậu.... hự hự... hự hự... làm gì vậy?” Ngay tại lúc chúng tôi im lặng đối mặt, cửa một lần nữa bị đẩy ra, lão Tứ mặc áo blouse trắng xuất hiện ở cửa, vừa nói vừa ho khan kinh khủng. Cũng giống với vụ “mộng du”, sau này lão Tứ ho khan không ngừng. Không cần hỏi cũng biết lý do của hắn với lần trước giống nhau rồi, luôn báo là sau lớp giải phẫu trở về, sặc mùi nước thuốc – ngâm formalin một đêm mà không sặc mới lạ?

“Không có gì.” Ninh Phàm Kỳ đầu tiên đáp lại, quay người vừa đúng hướng bên trái. Nếu như tôi đoán không lầm, gã cố ý không cho Lý Thành thấy thứ trong máy tính. Thế nhưng, tại sao chứ? Nếu gã đã muốn đem mọi chuyện nói cho cảnh sát, vì sao cái gì cũng không nói rõ cho người trong cuộc Lý Thành?

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cái Giá Của Sinh Mạng Và Tuổi Trẻ

Cho dù tôi không rõ lắm, nhưng đã đặt tin tưởng lên “đồng bạn”, tôi vẫn phối hợp với Ninh Phàm Kỳ hỏi:

“Cậu vừa giải phẫu về? Không thay quần áo à? Hay tắm rửa đi. Quần áo cậu nồng nặc mùi nước thuốc đấy.”

“Các cậu làm gì bí mật vậy, tôi hơi bị tò mò à.” Vẻ hóm hỉnh trên mặt lão Tứ khiến chúng tôi rất bất ngờ, nhưng đồng thời cũng quái dị lắm. Hóm hỉnh, là thứ sẽ không thường xuất hiện trên người lão Tứ. Hoặc không lẽ nói, lão Tứ hiện tại không chỉ đơn giản trở nên quái gở, còn cộng thêm rất nhiều vẻ mặt vui buồn lẫn lộn khác chúng tôi không sao đoán được?

Lý Thành vừa cười vừa hướng chúng tôi đi tới. Tôi không khỏi thấy một hồi hoảng hốt, khó tránh lùi về sau một bước. Ninh Phàm Kỳ lại chặn lên trước một bước.

“Lão Tứ, thật sự không có gì.” Giọng tôi có hơi tức giận.

“Không có gì thì các cậu tránh ra đi, để tôi... hự hự... nhìn xem.” Là bắt đầu khi nào mặt lão Tứ lại quen làm vẻ gian xảo như vậy?

Chúng tôi bắt đầu dùng cách di chuyển để ngăn cản hẳn. Cho dù có hiệu quả thật đấy, nhưng trông có vẻ miễn cưỡng vô cùng. Mà ngay lúc này, cửa ký túc lại bị đẩy ra, người trong cuộc thứ tư đi vào, kinh ngạc nhìn chúng tôi.

“Các cậu đang làm gì thế?” Người thứ tư hỏi câu y chang, ánh mắt công minh rơi xuống tôi và Ninh Phạm Kỳ, tự động lơ qua lão Tứ.

Ba người chúng tôi đồng thời nhìn về phía hắc. Kịp phản ứng đầu tiên là Lý Thành, hắc cười cười quái dị, nhún vai trở lại giường mình, ngồi xuống, cười tùm tùm nói với lão Đại: “Tụi nó không biết giấu gì đó, tôi tò mò thôi.”

Lão Đại thấy hắc tới gần, lập tức bước một bước dài qua phải, nhìn hắc kỳ lạ một cái, lại hướng chúng tôi đi tới, hỏi:

“Các cậu giấu gì hả?”

Tôi cùng Ninh Phạm Kỳ đồng thời dạt ra hai bên, chừa vị trí cho lão Đại.

Trần Hải nhìn topic, lập tức sợ hãi kêu: “Đông Ngôn Huy biết rõ mình sẽ chết?!”

Cái này xem ra vừa rồi ngăn cản Lý Thành cũng như không.

Nhưng mà Lý Thành càng khiến tôi ngoài ý muốn, trên mặt của hắc không có tí ty kinh ngạc, chỉ là có chút vẻ thì ra là thế – hắc, không lẽ biết cái gì sao?

Tôi tại sao cứ thấy trong khoảng thời gian ngắn mọi người thật ra đều có rất nhiều bí mật, giữ lại rất nhiều chiêu trò phòng thân?

“Vậy chẳng lẽ nói, chúng ta lúc sắp chết, cũng sẽ biết mình sẽ chết?” Lý Thành hoàn toàn là vẻ con nít hiếu kỳ, trông chường mắt vô cùng.

Sắc mặt chúng tôi càng thêm khó coi, lão Đại càng không ra gì.

“Hoặc là nói, giống trên TV ấy, chúng ta sẽ gặp được dấu hiệu gì, sau đó tự sát?” Lý Thành dường như xem sự biến đổi sắc mặt chúng tôi làm trò

vui, nhẹ nhàng cười nói.

Dấu hiệu? Không lẽ là... mùi hương?

Thế nhưng, tự sát, có khả năng à? Đang lúc tôi nghĩ như vậy, Ninh Phàm Kỳ chỉ lắc đầu lên tiếng phản bác:

“Không có khả năng, cảnh sát Triệu nói cậu ta là bị sát hại.”

“Bị sát hại?!” Giọng nói của lão Đại cao tới biến âm rồi. Trước đó chúng tôi chưa nói cho hẳn biết chuyện này, chủ yếu là do lúc ấy tôi với Ninh Phàm Kỳ còn chưa phải “đồng bạn”, tình huống cũng không rõ ràng, nói ra cũng không có kết luận đặc biệt gì, hơn nữa lại sợ nếu có hung thủ thì mọi người sẽ bị “diệt khẩu”.

Sau đó, chúng tôi nói ra suy luận của cảnh sát Triệu và chuyện thi thể Đông Ngôn Huy nhanh chóng bị mục rữa cho hẳn. Lý Thành nghe xong thoáng cười quái dị, không lên tiếng. Ngược lại tình trạng của lão Đại dường như không tốt lắm, vẻ mặt âm trầm rất đáng sợ, đặc biệt là ánh mắt nhìn về Lý Thành, sắc như kiếm, giống như hận không thể lập tức nhào tới giết hẳn – cái gì? Khoan đã!

Dường như là vừa ngay lúc lão Đại nhào tới chộp ngay cổ Lý Thành, tôi nhào tới quơ hông hẳn, hô to:

“Cậu làm gì đấy, lão Đại? Bình tĩnh một chút!”

“Trác Viễn, cậu thả tôi ra! Là thằng này, nhất định là nó giết lão Tam đấy!” Trần Hải vừa giãy giụa vừa hung hăng kêu gào. “Tao muốn giết mày!”

Ninh Phàm Kỳ sửng sốt, cũng xông lại giúp tôi tóm hẳn. Ngược lại là Lý Thành, thế nhưng ngay cả suy nghĩ di động cũng không có, ngồi ung dung y như người không có việc gì. Hẳn ra vẻ đang xem một trò khôi hài,

chỉ còn thiếu chưa cắn hạt dưa, uống trà lạnh, mà khiến người ta điên lên thôi.

“Cậu điên à!” Tôi la lên không thể tin được, càng dùng sức túm lão Đại trở về.

“Tôi không điên!” Lão Đại như cũ không quan tâm mà giãy giụa. Nói thật chứ, khi cuồng loạn lên, lực lớn đến đáng sợ. Tôi cảm giác mình như đang ghì đầu một con thú dữ, hơi nữa là con thú đang liều chết giãy giụa.

“Thằng này đã bị quỷ nhập vào người rồi! Lão Tam nhất định là bị nó hại chết! Tiếp theo là chúng ta đó!”

Những lời này hệt như một quả bom, nổ tung nỗi lòng của chúng tôi, khiến chúng tán loạn không trật tự. Vừa giống như một phát sấm sét, khiến người giật mình kinh hoảng.

Tôi với Ninh Phàm Kỳ đều tự động buông hăn ra, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ. Mà Lý Thành vẫn là vẻ mặt với nụ cười cổ quái.

Im lặng, im lặng.

Im lặng.

“Tôi cũng biết.” Những lời này của Trần Hải rất nhẹ, lại không thể nghi ngờ dấy lên ngàn tầng sóng.

Tôi thoáng chốc có muôn vàn suy nghĩ, trong lòng bất an. Đủ loại phỏng đoán trong lòng rất nhanh vụt qua.

Cuối cùng những gì còn lại, là oán hận quái dị và sợ hãi quen thuộc. Thế nhưng đối tượng là ai, tôi cũng chả rõ nữa.

“Lão, lão Đại, cậu... Cậu cũng biết những chuyện đó?” Tôi thử thăm dò hỏi.

“Tôi biết rõ chuyện “mộng du” của Lý Thành đêm đó, tối qua cũng biết. Tôi cũng giống vậy đi theo sau, nhưng là sau các cậu.” Lão Đại nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó chỉ thẳng vào chóp mũi Lý Thành gầm nhẹ, “Thằng này căn bản không phải Lý Thành!”

Ồ, thật ra cũng không nhiều, so với tôi hẳn biết không nhiều, thậm chí không nhiều bằng Ninh Phàm Kỳ nữa.

Đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng có thể biết thêm manh mối mới, có thể nắm lấy manh mối về “nó”, ít nhất là có thể đoán được mục đích của “nó”.

“Cậu, chỉ biết những chuyện này?” Ninh Phàm Kỳ nhíu mày hỏi lại.

Xem ra, Ninh Phàm Kỳ cùng tôi có chung suy nghĩ.

Trần Hải nghe vậy, vẻ mặt đột nhiên trở nên dữ tợn. Hắn lực lớn túm Ninh Phàm Kỳ, dữ dằn quát: “Cái gì là chỉ biết những chuyện này?! Tôi biết rõ, cậu cùng Trác Viễn so với tôi biết hơn rất nhiều. Nhưng mà vậy thì sao? Kết quả không phải đều như nhau cho thấy chúng ta gặp quỷ sao? Chẳng lẽ các cậu biết rõ nhiều hơn, chúng ta sẽ không chết sao? Cậu nghĩ các cậu có thể bởi vì biết rõ mục đích thứ kia mà có thể thoát? Hả?”

Tôi nghe thấy mà kinh ngạc, mặt trở nên xám ngoắt, toàn thân không ngừng run rẩy. Bởi vì, tôi phát hiện, chính mình vậy mà không phản bác lời hắn được.

Đúng, chúng tôi biết rõ bao nhiêu, đối với “nó” mà nói, quan trọng sao? Kết quả thật sự sẽ thay đổi sao?

Dù sao đêm đó chúng tôi nhìn thấy trong kính, biết rõ dấu hiệu là mùi vị, biết rõ thi thể lão Tam quái dị, biết rõ phim ghi hình không ổn, ngoại trừ có thể kết luận là “nó” giờ trò, ngoại trừ mang theo càng nhiều sợ hãi, chúng tôi căn bản không giành được gì, ngoại trừ kết luận chúng tôi vẫn phải chết!

Cho dù chúng tôi biết đến đâu, đều dẫn hướng chúng tôi tới mặt quỷ dị, suy đoán không khoa học.

“Đã chịu không được, lúc trước đừng có chơi, có lẽ không cần phải trở lại.” Dường như xem hết trò khôi hài rồi, Lý Thành lộ ra sắc mặt thỏa mãn, tựa như một con mèo đã chơi hết hứng. Hắn cười nhạt một chút, nói chuyện nhàn nhàn,

“Chịu không được thì trốn đi! Có điều, cậu trốn được không? Ai cũng trốn không thoát! Đông Ngôn Huy biết rõ là trốn không thoát nên mới ghi di thư đấy, cái cậu thì sao? Muốn suy nghĩ một chút trước khi chết làm cái gì đó không.”

Bởi vì những câu sau của Lý Thành đã khiến tôi dờn hoàn toàn lực chú ý, nên lúc ấy tôi không hề cố tìm hiểu ý hắn lúc trước. Ví dụ như, trò chơi là chỉ trò chơi gọi hồn sao? Có lẽ không cần phải trở lại? Trở lại đâu? Từ nơi nào trở lại?

Lúc tôi nghe cái câu “Ai cũng trốn không thoát”, cảnh trong giấc mơ quỷ dị tối hôm kia nhanh chóng hiện lên như gương.

Nếu như những lời nói của Trần Hải là công tác chuẩn bị, vậy thì những lời của Lý Thành không nghi ngờ là đánh ngòi nổ, khiến cho hắn đi vào ngõ cụt, nhanh chóng hướng về nơi sụp đổ.

Trần Hải liếc mắt trừng trừng qua Lý Thành chừng nửa ngày, lại nhìn qua hai người chúng tôi. Đồng tử của hắn nhanh chóng co rút rồi lại phóng đại, giống như bị cái gì kích thích vậy, cũng giống như quyết tâm làm gì đó. Cuối cùng, hắn đột nhiên quay người chạy ra ngoài.

Xuất phát từ bản năng, tôi sững sốt sau đó lập tức đuổi theo. Ninh Phàm Kỳ theo sau tôi.

Lúc tôi phát hiện Trần Hải cũng không phải là đơn giản tìm chỗ yên tĩnh một chút, mà là hướng về cổng trường chạy, tôi biết ngay chuyện thật sự hỏng rồi. Dự cảm không rõ này linh nghiệm sao?

Chưa bao giờ cho mình là người tốt, lại càng không cần đề cập tới chuyện hy sinh vì nghĩa. Trong mắt tôi, chuyện đó rất khó hiểu đấy.

Thế nhưng, tôi lại làm. Lúc ấy tôi rốt cuộc nghĩ như thế nào chứ? Có phải nói, kỳ thật tôi cái gì cũng không muốn? Rốt cuộc sự kích động này của tôi từ đâu có? Chẳng lẽ, thật ra động lực căn bản không phải do tôi, mà do “nó”, và tính mạng của tôi thế là xong? Thì ra người thứ ba là tôi?

Bị xe taxi đánh bay thật sự ngăn lăm, ngăn đến mức tôi còn chưa nhìn ra trời là màu gì thì đã nhắm mắt lại rồi. Cũng chóng mặt lăm, trí nhớ trống rỗng.

Lúc tôi rơi xuống đất, bên tai chỉ có âm thanh mờ lung. Tiếng mọi người nghị luận, tiếng kêu sợ hãi, còn có tiếng la của Ninh Phàm Kỳ...

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tiếng Khóc Dưới Sấm Vang

Im lặng, hoàn toàn im lặng. Không có gió, không có dấu vết lưu động, không khí giống như đã đọng lại.

Bầu trời bao la mịt mờ tăm tối, lỗ hồng mệnh môn đan xen giữa xanh xám và xám đen, tràn ngập thê lương không tiếng. Ngay cả cỏ trên đất, cũng như vật chết, không có hơi thở của sự sống.

Vì sao mình lại ngồi nơi đây? Vì sao xung quanh chỉ có mộ bia, gần gần xa xa, liên tiếp nối liền liên tiếp? Phải ở đây đến bao lâu? Vì sao lại không thể cử động? Nơi này là đâu? Tôi tại sao lại ở đây? Hơn nữa, tôi... là ai?

Dường như đã qua cả thế kỷ, lại dường như chỉ trải qua trong phút chốc, chỉ có vài giây thôi.

“Ầm ầm!”

Một tiếng rền trời từ xa vọng lại, dọa tôi co rúm cả người. Hóa ra, là sét đánh mà thôi.

Sau đó, từng đợt tia chớp lóe mắt nhoáng lên liên hồi, để theo đấy, là tiếng kêu la thất thanh của tôi:

Aaaaaaa—

Thực tế, không hề có âm thanh nào.

Vì sao tôi không nghe được giọng của mình? Tôi có kêu la mà? Thảm thiết? Hẳn là như thế mà.

Thế nhưng, sự chú ý của tôi rất nhanh dời sang ba tấm bia mộ trước mặt, không, phải nói là trí nhớ đang nhanh chóng kéo đến khiến tôi không thể không kinh hoàng.

Tất cả tất cả, đã trở về rồi, tôi đã nhớ lại rồi. Ở đây, nơi đây... ở đâu chứ? Là giấc mơ đó sao? Nhưng vì sao lại chân thật như thế?

Giơ tay về hướng bia mộ, cảm giác lạnh như băng truyền vào đầu ngón tay, đông cứng cả hai tay tôi. Tôi co rúm người, rút tay ngay. Tôi muốn trốn, muốn liều lĩnh xoay người bỏ đi khỏi bãi tha ma này, cho dù không thể trốn thoát khỏi đây, chỉ cần, tôi chỉ cần thoát khỏi cảnh vật xung quanh tôi là đủ rồi.

Tuy nhiên, tôi lại không dám đứng lên, cũng không dám quay người ra sau, bởi vì tôi biết rõ, phía sau tôi còn một khung cảnh khác. Một khi xoay người, rất nhiều chuyện sẽ không thể xem như không biết nữa.

Cái phía trước mặt là Đông Ngôn Huy, bên trái là Trần Hải, phía phải là Lý Thành, cùng vị trí như đêm ấy. Như vậy, bia mộ phía sau tôi, sẽ là ai? Theo sự việc nối tiếp đêm ấy, sau lưng hẳn là Ninh Phàm Kỳ? Hay là Ninh Nhất Phàm vốn là người bị hại đầu tiên? Hay là... chính là tôi?

Hiện tại rốt cuộc là sao đây? Nơi đây là cảnh tượng trong mơ hay ảo giác trước khi chết? Tôi đã bị xe tông phải rồi, không biết có chết ngay tại chỗ không nhỉ? Hay tôi đã bị xe nghiền nát?

“Tí tách. Tí tách...”

Một giọt, hai giọt... Mưa lạnh buốt dần nặng hạt, dày đặc, rơi đầy. Tôi cảm giác được trên da đau rát và lạnh giá.

Bia mộ lam nham bị xối ướt, mưa uốn lượn trên bề mặt gỗ ghề đâm vào lòng đất.

Bức ảnh trên mộ Trần Hải phản chiếu nụ cười của cả bọn, tái nhợt, vắn vẹo, quái đản. Mưa rơi từng giọt, nhìn như vệt nước mắt. Tôi đột nhiên nghĩ, đây có phải nước mắt của bọn họ không? Bởi vì không cam lòng, nên mới dữ dội như thế, dày đặc như thế.

Rất muốn cất tiếng khóc lớn, nhưng tôi không thể nào phát ra âm thanh gì. Bốn phía ngoại trừ tiếng mưa rơi, không còn gì cả.

Lúc này, tôi mới phát hiện, quanh tôi ngoại trừ một màu xám tro, còn lại chỉ có màu đỏ tươi.

Sắc đỏ nằm trong từng giọt nước rơi xuống, dù đậm đặc thật đấy, nhưng mưa đã hòa tan hoàn toàn. Một phần đọng lại trên bia mộ, hoặc trên người, nở rộ thành những đóa hoa máu, đa số phần còn lại vãi trên đất, chảy xuôi vào mạch nước chưa thấm đất hết được. Chỉ trong chốc lát, tôi phát hiện bản thân đã ngay giữa một vùng đỏ máu.

Màu đỏ tươi dần dần thấm lên ba bức ảnh chụp, khiến khuôn mặt tươi cười của người đã mất càng thêm vẻ quỷ dị kinh khủng. Đặc biệt là một đường đỏ máu rơi nghiêng bên khuôn mặt tươi cười của Đông Ngôn Huy, cứ như đang nhìn một nhát chém đứt ngang mặt hắn, lật đi nửa cái đầu. Hai bức hình còn lại cũng như được thêm vào vài nét vẽ. Như thế, khung cảnh máu me thêm rõ nét, sợ hãi cũng thêm dữ dội. Đồng thời, ý muốn biết được chủ bia mộ đằng sau càng thêm tăng nhanh.

Chỉ là, càng muốn biết, thì càng sợ khi đã biết.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, trời càng ngày càng tối. Tôi chỉ có thể câm lặng trong tiếng rơi ồn ã của nước.

Giấc mơ này bao lâu mới có thể tỉnh, hay là nói, tôi chết đi rồi bao lâu mới có thể tới cõi bên kia?

“Trác Viễn...” Đột nhiên, từ khoảng không vắng lặng, bên phải tôi hiện ra một người. Gã gọi tên tôi.

Ninh Phàm Kỳ?

Tôi rất muốn nhảy lên mừng rỡ đáp lại gã, nhưng hai chân lại không có sức.

Sao vậy? Tôi rất muốn chạy tới hỏi, nhưng làm sao cũng phát ra được tiếng gì.

“Trác Viễn, cậu... Đầu của cậu đâu?” Gã hỏi.

Đầu của tôi?

Giơ tay lên chạm vào phía trên... trên cổ chẳng có gì. Chỉ cảm thấy mưa rơi trên máu thịt, bắn hạt máu tung tóe lên tay tôi.

Vậy, đầu của tôi đâu?

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trốn Không Thoát Thì Bên Nhau Vậy

“Aaaaaaaa!!!!”

Vùng vẫy gào xé cả cổ họng một hồi lâu, âm thanh cuối cùng cũng thoát khỏi giam cầm.

Tôi ngay tức thì mở hai mắt, lại phát hiện đập vào mắt như cũ vẫn là một mảng đen kịt, trong lòng không khỏi lại hoảng sợ.

Chẳng lẽ chỉ là khung cảnh thay đổi? Tôi vẫn còn nằm mơ? Hay vẫn như cũ gần tiếp cận cái chết? Không, không phải.. Đầu, đầu của tôi?

Đã biết rất rõ lần này có thể phát ra tiếng, cũng rõ ràng cảm nhận được bản thân mở mắt thật lớn, nhưng tôi lại nghĩ tới chuyện chạm vào cái gì đó có thể không thấy gì, hay chỉ cảm thấy tay đầy máu tươi, lòng chỉ còn một nỗi lạnh lẽo. Tay trái cứ duỗi ra rút vào mấy lần, nâng lên hạ xuống mấy lần, thật là khó khăn.

Lúc này, mắt tôi dường như đã làm quen với bóng tối, tôi mới phát hiện thì ra xung quanh tôi cũng không hoàn toàn không có ánh sáng. Nhìn quanh quất, mới nhận thấy hóa ra là bệnh viện.

Trần nhà thuần trắng, giường, đồ vật trong đêm tối thành ra một màu xanh thẫm. Cửa sổ trên đỉnh đầu lộ chút ánh trắng khiến tôi coi như cũng nhìn rõ được chút.

“Két” một tiếng, cửa phòng bị mở.

Thần kinh tôi thoáng căng thẳng, hô hấp cũng dồn dập lên. Tôi vẫn chưa quên, khung cảnh vừa rồi trong mơ, lúc xuất hiện sự biến đổi đột ngột kia, lại là thời điểm khiến người kinh hãi nhất.

Người bước vào lại là Ninh Phàm Kỳ! Tim tôi một chốc đã vọt lên cổ họng.

Gã thấy tôi trợn mắt nhìn, có vẻ kinh ngạc lắm. Tôi hiện giờ thật sự cực kỳ sợ gã đột nhiên như không có gì mà phun ra một câu như:

“Trác Viễn, thân thể của cậu đâu? Ở đâu rồi?” Hay là “Ờ, thì ra đầu cậu ở đây. Hóa ra là khiến tôi dễ tìm như vậy.” Tôi chắc chắn sẽ thật sự sụp đổ.

Chỉ chốc lát, vẻ mặt kinh ngạc của Ninh Phàm Kỳ chuyển thành vui mừng ngạc nhiên. Gã lao đến, một chốc đã ôm chầm lấy tôi còn đang trên giường, rồi thành ôm siết, gã kêu lên: “Thật tốt quá, cậu cuối cùng cũng tỉnh!”

Đột nhiên bị kéo khỏi giường, tôi cảm giác choáng váng một hồi, nhưng nghe xong lời gã nói, cảm thấy cũng vui mừng ngạc nhiên không kém. Bởi vì từ lời gã nói, tôi vừa rồi hẳn chỉ mê man mà thôi. Nói cách khác, tất cả vừa rồi cũng chỉ là mơ, một cơn ác mộng thôi.

Trong lòng tôi cảm thấy mừng rơn, đang muốn duỗi tay phải chạm lên đầu còn đang êm đẹp trên cổ, lại phát hiện tay phải chẳng những không nhúc nhích được, còn đau nhức dữ dội, không khỏi “ssh” ra tiếng.

Nghe tiếng, Ninh Phàm Kỳ vội vàng thả tôi ra, trên mặt tràn đầy bối rối và áy náy: “Sao vậy, đụng tới miệng vết thương của cậu sao?”

Miệng vết thương? Tôi cúi đầu xuống, mới phát hiện hóa ra tay phải tôi bị cố định trên thanh nẹp. Tôi ngạc nhiên rồi lại hỏi: “Tay tôi bị sao vậy? Tôi bị gì vậy?”

Chắc không phải là bị tàn tật luôn ấy chứ? Ngoại trừ tay, chắc có lẽ không còn gì khác trật nữa đâu nhỉ?

Gã thấy tôi như vậy, vẻ mặt thả lỏng đi, ánh mắt từ bối rối trở thành dịu dàng, bảo: “Cậu vì cứu lão... Trần Hải, bị xe đụng. May là mạng lớn, chỉ bị thương ở tay thôi. Gãy thương thôi, bác sĩ nói rất nhanh sẽ khỏi.”

Tôi sững sờ nhìn mắt gã một hồi lâu mới giật mình tỉnh lại, cúi đầu không nói.

Sự im lặng giữa chúng tôi lan tỏa.

“Ai... còn lâu mới tới sáng, cậu ngủ tiếp đi.” Ninh Phàm Kỳ đột nhiên thở dài, sau đó vừa cẩn thận từng li từng tý vịn tôi nằm xuống, vừa nói.

Tôi không biết gã vì sao thở dài, không, có lẽ trong lòng tôi biết thật, nhưng chẳng biết tại sao, tôi thà im lặng, không nói gì cả. Bóc trần mọi chuyện dù sao cũng không phải việc dễ dàng.

“Cậu không về nhà ngủ sao?” Sau khi tôi nằm xuống, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu, cuối cùng vẫn là rơi qua người gã. Tôi đột nhiên nghĩ tới chuyện gã đang nửa đêm còn trong bệnh viện là việc rất kỳ quái ấy.

“À... Tôi xin bệnh viện một giường ngủ, buổi tối có gì chăm cậu cũng dễ.” Ninh Phàm Kỳ ngồi bên giường, nương theo ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, mỉm cười bảo.

Ninh Phàm Kỳ dưới ánh trăng, tôi vậy mà cảm thấy có chút lóa mắt.

Không nói gì nữa, tôi nhắm môi nhắm mắt lại. Không cần hỏi, những ngày này khẳng định đều là gã tới chăm sóc tôi.

Tôi biết rất rõ gã nhất định không dờ mắt nhìn tôi. Ánh mắt chăm chăm kia, vì tôi nhắm lại mắt nên có thể cảm giác rất rõ, lại khiến tôi trong

một biển bóng tối thế này cảm thấy ấm áp tinh thần được thả lỏng.

Ý thức bắt đầu mơ hồ, tôi cảm giác mình sắp ngủ rồi.

Nhưng vào lúc này, Ninh Phàm Kỳ lại lên tiếng:

“Trác Viễn...” Giọng của gã nhẹ tênh, cứ như sợ đánh thức tôi. Nhưng nghe thì cứ như hy vọng tôi có thể tỉnh lại đáp lại gã.

“Ừ?” Tôi mơ màng trả lời.

“Nếu như... Nếu như cuối cùng ai cũng trốn không thoát, thì...” Ninh Phàm Kỳ ngập ngừng, nghe mùi như ướm hỏi.

Nhưng tôi chưa đợi gã nói hết, cả người đã tỉnh táo ngay rồi. Cái câu “Ai cũng trốn không thoát” của gã thật sự khiến tôi nhớ lại quá nhiều chuyện không tốt. Sau đó lại cảm thấy ngạc nhiên. Vừa rồi gã mới bảo tôi may mắn mạng lớn, sao một hồi liền nói tôi sẽ chết? Rốt cuộc ý gã là...

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Ninh Phàm Kỳ đã biết cái gì? Lòng tôi thoáng cái đã chìm ngẫm.

Tôi mở mắt, nhìn gã, chờ gã nói tiếp.

Tay Ninh Phàm Kỳ vốn vuốt tóc tôi liền ngừng, yên lặng nhìn tôi, thật lâu sau mới nói: “Nếu cuối cùng ai cũng trốn không thoát, chúng ta... bên nhau đi.”

Tôi giật mình, nhưng không đáp.

“Bên nhau” trong miệng gã, sợ là không đơn giản. Nếu tôi không hiểu nhầm, chỉ sợ là tất cả đều chết, hoặc là, chết bên nhau.

Cười khở một tiếng, mí mắt khẽ rũ, qua một hồi, tôi dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Cuối cùng, Ninh Phàm Kỳ khẽ khàng đứng dậy. Tôi biết rõ, gã nghĩ tôi từ chối gã rồi.

Mất đi hơi ấm từ tay gã trên tóc, tôi chợt phát hiện khi này tỉnh dậy đã ra không ít mồ hôi, da toàn thân trở lạnh, cả người nhịn không được rùng mình. Sự cố chấp khó hiểu nào kia cũng không đeo bám nữa.

“Nếu như...” Vẫn không mở mắt, tôi nhỏ giọng nói, “Nếu quả thật phải chết, vậy bên nhau đi.” Vừa nói xong, tôi không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, giống như đã giải quyết xong một mối tâm sự vậy.

Một lúc lâu sau, Ninh Phàm Kỳ lại đặt tay lên đầu tôi. Hình như trên trán vẫn còn cảm giác mềm mại ấm nóng có chút dính lại.

Hưởng thụ lấy sự ấm áp này, tôi từ từ nhắm mắt chìm vào giấc mộng. Lúc này, rốt cuộc không phải ác mộng nữa.

Một lần nữa mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, cả căn phòng buổi sáng được chiếu rọi. Theo sau đó, không phải là giọng của Ninh Phàm Kỳ, mà là một giọng nữ đầy xúc động và cái ôm mềm mại thơm tho:

“Tiểu Viễn, con tỉnh lại rồi!”

Tôi tỏ vẻ bất ngờ. Nhưng rồi khi nhìn thấy người còn lại đứng bên giường, cha tôi, tôi liền biết rõ người đang ôm tôi là ai rồi. Tôi không lên tiếng, đợi bà từ từ bình tĩnh đã.

Mắt nhìn qua người đang đứng một bên, người đàn ông luống cuống cả tay chân và đang đầy kích động ấy, tôi không khỏi thở dài. Hình như, người đàn ông này vẫn luôn không biết cách biểu đạt cảm xúc của mình. Tôi với ông, có lẽ giống nhau điểm này.

Lại từ đó nhìn sang, đứng sau lưng ông, người phụ nữ vẻ mặt trầm tĩnh, khí chất sang trọng, cũng là mẹ kế tương lai của tôi. Mẹ là một người tràn đầy cảm xúc, mà người phụ nữ này thì hoàn toàn trái lại, im lặng mà lạnh lùng, thật chẳng biết sao cha tôi lựa chọn trước sau khác biệt như vậy nữa – hay phải nói là vì hoàn toàn không giống nhau, cho nên mới chọn?

Hôm nay, hẳn là một ngày đầy tương bình rồi.

Thế nhưng, hình như thiếu gì đó... Đúng rồi, Ninh Phàm Kỳ đâu rồi? Gã đi nào rồi?

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Không Hiểu Được Tình Cảm Của Cha Mẹ

“Mẹ...” Tôi xoay người khỏi, ý bảo mẹ ôm hơi bị lâu rồi đấy.

“Í, mẹ ôm con đau sao? Mẹ chỉ vì vui thôi, không để ý. May là chỉ bị thương bên ngoài, thật là quá tốt rồi.” Mẹ vẫn không giấu được khuôn mặt đầy vui mừng, bên khóe mắt thậm chí có ánh nước rồi. Bà hơi đẩy tôi ra nói.

“Mẹ, Ninh Phàm Kỳ đâu rồi?” Tôi cười, hỏi. Phương pháp tốt nhất để chặn lại nước mắt bà là chuyển đề tài nói chuyện.

Mẹ dường như hơi không vui vì người đầu tiên tôi tìm khi tỉnh lại là người khác, hai hàng lông mày giãn ra, hỏi: “Hừ! Biết ngay là kiếm người ta mà! Con hỏi là cái bạn kia đấy à?”

Tôi lập tức gật đầu.

“À... cậu ta ở ngoài. Cậu ta bảo tối qua con đã tỉnh lại rồi, hai đứa cũng gặp mặt rồi, hôm qua nói chuyện rồi, cho nên đi ra ngoài cho chúng ta dễ gặp nhau.” Lúc này, cha mới tiếp lời.

Mẹ quay đầu nhìn về phía ông, bĩu môi, mặt dỗi liếc ông một cái.

Cha thấy vậy, trên mặt cũng hơi đỏ, tay chân lại bắt đầu luống cuống.

Bây giờ, tôi bắt đầu hơi bị tròn mắt rồi. Cảnh này... không phải là tán tỉnh nhau à? Mà lại còn là cha tôi với mẹ tôi á?! Tôi lập tức quay đầu nhìn người phụ nữ sau lưng cha, lại phát hiện bà ấy vẫn vẻ mặt trầm tĩnh, một

chút cảm xúc thay đổi cũng chẳng có, không, có lẽ có, chỉ là không biểu lộ mà thôi.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Đoán rằng là Ninh Phàm Kỳ, nên tôi ngay tức khắc gọi vào rồi.

Quả nhiên, Ninh Phàm Kỳ mặt mày nhẹ nhàng cầm theo bình giữ ấm vào, vừa bảo: “Làm phiền rồi, con nghĩ Trác Viễn đói bụng rồi, nên mua chút cháo.”

Mẹ thấy vậy lập tức lộ mặt xấu hổ, không để ý mà vỗ trán, tự cười mình bảo: “Ấy, xem cô làm mẹ này, này giờ vui quá, lại quên mất chuyện này.” Nói rồi, muốn cầm lấy phần cháo trên tay Ninh Phàm Kỳ. Nhưng gã lại né ra. Mẹ nhướng mày, nhìn gã. Ninh Phàm Kỳ cũng chẳng biết bị cái gì, không tránh mà nhìn lại. Hai người bỗng dưng nhìn nhau.

Thấy vậy, tôi với cha cũng nhú mày. Cha chắc là vì ghen rồi. Mà cũng kỳ, cho dù cha kiên quyết rời khỏi mẹ, hơn nữa thời gian kia tình trạng hôn nhân của bọn họ đến là tệ, ông cũng có thể ghen lên kinh được. Dù mẹ chỉ nhìn một người đàn ông khác có chút thôi, cũng có thể khiến ông giận dữ.

Còn tôi, thì tôi thật sự đói lắm rồi. Đối với tôi, gã với mẹ tôi giống như đang tranh xem ai có uy hơn ấy, chẳng thà tôi chịu đựng dùng tay trái ăn còn hơn.

Kết quả cuối cùng, dĩ nhiên là Ninh Phàm Kỳ thắng. Bởi vì, so với mẹ tôi không giỏi chăm sóc người khác, Ninh Phàm Kỳ gần đây luôn chăm sóc tôi đáng tin cậy hơn chút.

Song, khi miệng tôi vừa muốn ngậm vào muỗng cháo đang đưa bên miệng, cửa bị đẩy ra, mà người bước vào khiến tôi hết hứng ăn.

“Cảnh sát Triệu?!” Ninh Phàm Kỳ là người đầu tiên gọi tên người đến. Trừ tôi, cả ba đều có vẻ ngạc nhiên.

Người phản ứng lại trước nhất là mẹ tôi. Bà lấy làm lạ hỏi: “Mọi chuyện không phải đã nói rồi sao? Chuyện đã xảy ra cũng rõ ràng rồi mà.”

Tôi biết bà hiểu lầm rồi.

“Mẹ, cảnh sát Triệu đến không phải vì chuyện này đâu.” Tôi giải thích. Tiếp đó, chỉ thấy cảnh sát Triệu cho mọi người thấy thẻ công tác. Tới giờ, tôi mới biết ông ta gọi là Triệu Thần Khởi.

“Thế vậy...?” Cha mẹ hiển nhiên vẫn còn rất ăn ý, hai mặt nhìn nhau, sau đó bà hỏi.

Tôi và Ninh Phàm Kỳ cũng thắc mắc. Theo lý, Ninh Phàm Kỳ hẳn không đi tìm Triệu Thần Khởi, nếu không tối qua đã nói tôi rồi. Vì vậy cũng không lạ khi Ninh Phàm Kỳ lên tiếng: “Cảnh sát Triệu, thế này là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Thần Khởi nghe vậy, khuôn mặt nghiêm túc, làm mọi người hơi băn khoăn, giọng nặng nề: “Xảy ra chuyện rồi.”

Tôi vốn giật mình, thế rồi lòng thoáng cái đã trồi nặng.

Mà Ninh Phàm Kỳ rõ ràng suy nghĩ giống tôi. Vừa nghe gã đã nhìn tôi. Hai chúng tôi liếc nhau một cái rồi lại quay qua nhìn Triệu Thần Khởi, chờ ông ta tiếp tục.

Nhưng rồi đợi lâu mà cũng chưa thấy ông ta tiếp tục. Lúc này, Ninh Phàm Kỳ giật giật góc áo tôi. Tôi kỳ quái liếc gã, thấy gã hất cằm ra hiệu, ánh mắt rơi xuống trên người cha mẹ. Tôi có chút hiểu ý, nói với cha mẹ:

“Cha mẹ, dì Tinh, mọi người ra ngoài trước một chút đi. Tụi con nói với cảnh sát Triệu một lát.”

“Nói cái gì mà không thể để cha mẹ biết?” Mẹ gần đây không gặp được con mình lại bị đặt ra ngoài, vừa nghe đã hỏi ngay, tôi hiểu thế nên cảm thấy thật mệt, một lúc này không biết nên mở miệng thế nào. Cuối cùng đành phải đem ánh mắt cầu cứu quăng cho Ninh Phàm Kỳ bên cạnh.

Ninh Phàm Kỳ vừa nhận được tín hiệu đã lập tức hành động, nhưng vào lúc gã toan mở miệng, cha tôi đã đoạt trước hỏi:

“Cảnh sát Triệu, là về án mạng ở phòng Tiểu Viễn sao?”

Tôi lập tức kinh ngạc quay đầu nhìn Ninh Phàm Kỳ, lại thấy mặt gã cũng biểu lộ y hệt mặt tôi vậy. Tôi nhỏ giọng hỏi: “Cậu nói bọn họ biết hết rồi à?”

“Không có.” Gã dứt khoát ngồi xuống bên giường, kể tôi, nhỏ giọng trả lời, “Tôi chỉ nói cậu cứu bạn học nên mới bị xe đụng thôi.”

“Sao cha tôi lại biết được nhỉ?” Tôi nhú mày lăm lăm. Chuyện này hiện tại chỉ có chúng tôi biết, chưa hề kể qua với ai, huống chi là cha tôi.

Mà cha dường như nhìn ra sự khó hiểu của chúng tôi, liền giải thích: “Ngày hôm qua lúc đi đến trường Tiểu Viễn xin phép nghỉ học, có nghe được chút đồn đãi.”

Mẹ nhìn quanh quất mọi người, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cha phải cầm tay bà tạm thời an ủi. Ông lại nói: “Tôi nghĩ chúng tôi làm cha mẹ, có quyền biết rõ con chúng tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Triệu Thần Khởi và Ninh Phàm Kỳ vừa nghe, đều nhìn về phía tôi, hiển nhiên là muốn tôi ra quyết định. Tôi nhướng mày, khiến cha càng có vẻ thêm gánh nặng, nhìn ông.

Cha đột nhiên lộ ra nét mặt hiểu rõ, quay đầu nói với dì Tinh gương mặt vẫn không một biểu cảm hay sợ hãi: “Văn Tinh, em ra ngoài trước một chốc được chứ?”

Tôi ngạc nhiên. Tôi cam đoan, mình tuyệt đối không nhìn qua dì Tinh, tuyệt đối không có ý muốn cha gạt bỏ sự có mặt của bà. Nhưng lời nói và hành động của cha lại khiến tôi rất kinh ngạc. Dù sao, ông làm như vậy, không thể nghi ngờ đã gián tiếp cự tuyệt dì Tinh trở thành một thành viên trong gia đình.

Tất nhiên, cũng có khả năng là cha muốn vẹn toàn hai gia đình phân biệt, mà chuyện của tôi thì không cần qua khỏi giới hạn này. Nghĩ đến có thể là nguyên nhân này, trong lòng nhin không được khó chịu một hồi.

Có điều, khiến tôi không ngờ nhất không phải là cha, mà là dì Tinh. Vốn tưởng bà sẽ xấu hổ, ít nhiều sắc mặt cũng không tốt được, nhưng lại không nghĩ rằng bà cũng chỉ gật đầu, liến xoay người ra ngoài, vẫn không quên nhin tay đóng cửa lại.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Sau khi mẹ xác định dì Tinh đi khỏi, liền không thể nhin được hỏi cha.

“Anh chỉ là nghe nói, phòng ký túc Tiểu Viễn chơi trò gọi hồn, chạm phải mấy thứ không sạch sẽ. Trước đây đã có một chết một bị thương rồi.” Mặt cha tôi lại phiến muộn trả lời.

“Anh bảo là đám Tiểu Viễn gặp phải quỷ?!” Mẹ la lên. Thật sự, đối với một người chỉ tin tưởng khoa học như bà, chuyện như thế này thật không tưởng tượng nổi.

Cha không nói gì, mắt nhìn chúng tôi. Mẹ thấy vậy, cũng lập tức hướng ánh mắt qua. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi cũng không biết nên nói cái gì. Nhưng Ninh Phạm Kỳ lại đột nhiên hỏi Triệu Thần Khởi:

“Cảnh sát Triệu, ông còn chưa nói lý do hôm nay đến đây? Là vụ án của Đông Ngôn Huy có tiến triển sao? Ông bảo là có chuyện... rốt cuộc là chuyện gì?”

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Những Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi

Phải rồi, bảo có chuyện...là có ý gì? Tôi với Ninh Phàm Kỳ hiện tại đều ổn cả, hẳn không phải chúng tôi rồi. Như vậy...chẳng lẽ là—

“Tch... ai!” Triệu Thần Khởi nhíu mày, là vẻ mặt không biết nên bắt đầu từ đâu. Ông ta hít sâu một hơi, thở dài thật lớn, rồi nói tiếp, “Có thể nói vụ án có tiến triển rồi... Bởi vì, nạn nhân thứ hai đã xuất hiện.”

Tôi thoáng như ngừng thở. Tôi rõ ràng nghe được âm thanh mình nuốt nước bọt. Mà Ninh Phàm Kỳ bên cạnh cũng là mặt nặng nề.

Không khí trong phòng như đã đông đặc lại.

“...Ai?” Thật lâu, tôi mới khó khăn mở miệng. Giọng nói khàn đặc khiến bản thân còn thấy kinh ngạc.

“Là Trần Hải.” Triệu Thần Khởi bất đắc dĩ nói.

Người thứ ba, cuối cùng đã xuất hiện.

Một tích tắc kia, tôi có cảm giác hết thảy thật hoang đường. Một lần không biết vì sao quên mình cứu người, kết quả lại như cũ sửa không được.

Trong phòng lại một hồi im lặng. Tôi nghĩ, tất cả mọi người đều cảm thấy thật vớ vẩn.

“Thi thể được phát hiện ở khu vui chơi.” Triệu Thần Khởi nhìn chúng tôi, lại tiếp tục nói, “Vào sáng sớm hôm nay. Là do công nhân vệ sinh quét dọn buổi sáng phát hiện. Thời gian tử vong tầm 12 giờ đêm tối qua.”

Khu vui chơi?! Trần Hải không có việc gì lại chạy tới khu vui chơi làm chi? Lại là nửa đêm?

“Cảnh sát Triệu bảo cái chết của cậu ta và Đông Ngôn Huy có liên quan là thế nào?” Ninh Phàm Kỳ sau khi im lặng một hồi lại hỏi, “Trước đây ông không phải đã nói Đông Ngôn Huy bị mưu sát? Chẳng lẽ Trần Hải cũng vậy?”

Lúc này, trên mặt Triệu Thần Khởi lộ ra một thoáng xấu hổ, giải thích: “Lần trước sau khi chúng tôi nhận định Đông Ngôn Huy bị mưu sát, chúng tôi liền bắt đầu điều tra vật chứng, nhưng kết quả lại không hề tiến triển. Trái lại, chúng tôi cảm thấy càng nhiều sự kiện không cách nào dùng lẽ thường giải thích, lại thêm sau khi có báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của Trần Hải, chúng tôi càng cảm thấy chuyện này không bình thường. Cho nên, chúng tôi đành phải hướng theo một giả thuyết khó xác định kia.”

Tôi cùng Ninh Phàm Kỳ hai mặt nhìn nhau.

“Lần trước tôi và các cậu đã từng đề cập, sự kiện thi thể Đông Ngôn Huy bị phân hủy không rõ ràng, chúng tôi đã điều tra qua, cũng không phát hiện được bệnh độc gì có thể phát triển thành kết quả như vậy. Trái lại, chúng tôi phát hiện trên thi thể cậu ta có không ít vi khuẩn chỉ xuất hiện ở thi thể đã phân hủy lâu ngày. Hơn nữa...tạm thời không đề cập đến cậu ta nữa, trước nói về Trần Hải. Thi thể là được phát hiện dưới vòng xoay khổng lồ, căn cứ phân tích hiện trường, phỏng đoán cậu ta rơi xuống từ một buồng trên vòng xoay ở độ cao cao nhất. Bởi vì từ đó đến mặt đất theo phương thẳng đứng, có dấu vết máu để lại không ít. Thế nhưng, theo lời khai của nhân viên công tác ở khu vui chơi, khu vui chơi đêm đó 8 giờ đã đóng cửa, đồng thời 10 giờ đã không còn một ai, khi đó sẽ không phát hiện có ai ngồi trong buồng vòng xoay. Vì vậy, chúng tôi suy đoán, cậu ta vượt qua tường vây đi vào. Nhưng kỳ quái là, chúng tôi cũng không tìm được dấu vân tay cậu ta ở trên vòng xoay – đúng rồi, buổi tối khu vui chơi toàn bộ đã cắt điện, cho nên chúng tôi loại trừ khả năng cậu ta từ dưới đi lên từ

buồng vòng xoay.” Hai mắt Triệu Thần Khởi sáng lên vô cùng, cứ như đang từ nét mặt chúng tôi tìm kiếm dấu vết gì đó. Có điều nhìn ánh mắt thoáng thất vọng của ông ta, thì biết chả kiếm được gì rồi.

“Vậy kết luận của ông là?” Tôi đen mặt hỏi.

“Cậu ta hẳn là tự sát –vốn chúng tôi nghĩ như thế đấy.” Triệu Thần Khởi thở dài, lại bảo, “Nhưng, sáng nay, lúc chúng tôi đến phụ cận tìm nhân chứng, lại gặp được một người phụ nữ đêm qua mất ngủ khai lại, bà ta vào lúc 12 đến 1 giờ bắt gặp một lần vòng xoay khổng lồ hoạt động, toàn bộ đèn ở khu vui chơi bỗng bật sáng. Đồng thời, bà ta cũng trông thấy có thứ gì từ vòng xoay rơi xuống, đoán ra hẳn là Trần Hải.”

“Trong buồng vòng xoay có dấu vết chống cự sao?” Ninh Phàm Kỳ híp mắt hỏi.

Triệu Thần Khởi chẳng biết vì sao, nghe vậy liền sững sờ, nét mặt quái dị nói: “Vấn đề này không trả lời được. Bởi vì chúng tôi cũng không biết có hay không –trong buồng ngoại trừ vân tay của Trần Hải, không hề có của ai khác.”

“Ý ông là?” Tôi nghe ông ta nói có chút ngu người rồi. Ông ta đặt ra giả thiết, lại suy luận, càng đi càng vòng trở về.

“Ý tôi là vậy đấy, một khả năng là cậu ta có thể thừa dịp mở điện toàn khu, đi lên vòng xoay, sau đó tự sát, trước đó lau hết tất cả dấu vân tay. Có điều như vậy thì có hai điểm bất thường, một là cậu ta mở điện bằng cách nào, hai là tại sao phải lau hết dấu vân tay người khác. Khả năng thứ hai là có người giết cậu ta. Mở điện và đẩy cậu ta xuống đều là do người đó, cái này có thể giải thích vì sao dấu vân tay đều bị lau sạch. Tuy nhiên, như vậy lại phát sinh một vấn đề khác, bằng cách nào người đó có thể phân biệt đâu là vân tay Trần Hải, đâu là của những người khác? Ngoài ra, bên trong buồng vòng xoay không có dấu vết chống cự, trên giá đỡ vòng xoay cũng

không có dấu vết mờ ám gì – nếu như người đó muốn động gì vào giá đỡ thì phải làm mạnh tay hơn nữa. Hơn nữa, mở điện cũng là một điểm bất thường. Người trực ban đêm đó cũng nói ông ta hoàn toàn không mở điện.”

Chuyện này, nếu như, người đó...không phải là người thì sao? Có phải chẳng mọi chuyện đều có thể giải thích?

Nghĩ vậy, tôi có lẽ đã khẳng định, hung thủ, lại là “nó” rồi.

“Cảnh sát Triệu, ông nói những điều này, hình như không liên quan đến cái chết Đông Ngôn Huy cho lắm mà.” Ninh Phạm Kỳ kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên là có quan hệ.” Triệu Thần Khởi đột nhiên cười khỗ, bảo, “Ngay trước khi tôi đến, pháp y lại nói cho tôi biết, thi thể Trần Hải bị phân hủy dưới tốc độ kinh người, không hề có vẻ như vừa chết, mà như trải qua hai mươi ngày rồi. Tôi nghĩ tới bây giờ, thi thể vẫn còn trong tình trạng phân hủy. Loại tình huống này cùng Đông Ngôn Huy giống nhau như đúc.”

“Ý của ông là mấy người chúng tôi đều có thể như vậy — chết đi không rõ ràng, sau đó bị phân hủy biến dạng hoàn toàn?” Hoảng loạn và oán hận vọt thẳng lên não khiến mắt tôi trở nên sắc bén, cuối cùng vọt ra miệng gần như là giọng chất vấn.

“Tiểu Viễn!”

“Tiểu Viễn!”

Cha mẹ cùng hô lên, xông tới. Có điều tôi nhìn nét mặt sợ hãi của bọn họ, khẳng định mặt tôi so với họ còn hơn nhiều.

“Tiểu Viễn, thật ra là xảy ra chuyện gì? Hà?” Mẹ gần như dùng giọng cầu xin hỏi. Bối rối, không biết xử lý thế nào đã không đủ để diễn tả tâm trạng của bà lúc này.

Tôi không phản ứng lại được, chỉ là lọt qua khe hở giữa hai người đang vây lấy tôi, cùng Ninh Phàm Kỳ nắm tay nhau thật chặt.

Thì thế... Thối rữa...

Một giây phút kia, dường như có gì trong đầu hiện lên. Nhưng tôi trong chốc lát không thể nào nắm bắt.

“Chuyện này, cảnh sát Triệu, ông lần này đến đây, là vì ở lại theo dõi chúng tôi có thể giống như bọn họ hay không, hay là chỉ đến thông báo cho chúng tôi một tiếng, sau đó chuyển giao án?” Ninh Phàm Kỳ sắc bén đưa ra vấn đề, khiến mỗi người đều ngây ngẩn.

Tôi lập tức dời ánh mắt lên Triệu Thần Khởi. Lại phát hiện sắc mặt ông ta ngoại trừ một chút khó coi, cũng không có cảm xúc chấn động đặc biệt gì. Hay là nói, trước khi đến đã có chuẩn bị tâm lý bị chỉ trích?

Ông ta thở dài, bảo: “Nếu chuyện này đã vượt qua phạm vi khả năng – phạm vi con người có thể lý giải được bằng khoa học, chuyện còn lại chúng tôi cũng không còn cách nào. Đương nhiên, trước mắt thì, còn chưa có bằng chứng rõ ràng chuyện này vượt qua năng lực con người.”

Ý của ông ta là, nếu như kẻ đằng sau thật sự là “nó”, như vậy cảnh sát bọn họ sẽ buông tay mặc kệ? A...mà thôi cũng đúng, ai sẽ tự động đi dây vào những thứ này đâu chứ?

Tôi thần thờ giật nhẹ môi, một lời không nói.

Về phần câu nói cuối cùng của ông ta, chúng tôi tự nhiên không quan tâm tới. Bởi vì một khi ông ta biết được có sự kiện gì phát sinh với chúng tôi, như vậy, chỉ sợ thật sự phạm vi gì cũng không quan trọng nữa.

“Vậy hãy để chúng tôi nói rõ hết tất cả mọi chuyện cho ông, để xem có phải như lời ông nói, tất cả đều không khoa học không!” Giọng Ninh

Phàm Kỳ rất lạnh, bao gồm cả trào phúng lẫn chỉ trích.

Vẻ mặt Triệu Thần Khởi đã trở nên tê cứng như chúng tôi. Không biết là do quá sợ hãi, hay vì quá trấn tĩnh.

“Chúng ta vậy liền bắt đầu từ—” Ninh Phàm Kỳ giận dữ mở miệng, lại bị tôi cắt đứt nửa chừng.

“Chờ đã!”

Mọi người nhìn qua tôi. Tôi nhún vai, nói: “Tôi hy vọng có thể xác nhận một điều này, cho nên tôi có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì? Cậu cứ nói.” Triệu Thần Khởi rút ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, lại không châm lửa. Hẳn là vì bệnh viện cấm hút thuốc nhĩ.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Những Người Bạn Đã Mất Đi

“Tôi muốn nhìn thi thể của Đông Ngôn Huy và Trần Hải một chút.” Tôi nói. Ninh Phàm Kỳ kể bên cũng kinh ngạc nhìn tôi, tôi nhìn lại gã. Cũng không biết gã thật ra có hiểu ý tôi không, nhưng gã chỉ chốc lát đã tỏ vẻ hiểu rõ rồi.

Triệu Thần Khởi không nói một lời gật đầu. Còn cha mẹ dù mặt lộ vẻ lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì được. Hai người nhanh tay giúp tôi mặc đồ bên ngoài, muốn vịn tôi ra. Tuy nhiên vì tôi yêu cầu dữ dội được thả xuống, hai người cuối cùng đành bỏ, để tôi và Ninh Phàm Kỳ sóng vai đi theo cảnh sát Triệu, bọn họ theo sau.

Lúc đi ra ngoài phát hiện dì Tinh đã đi mất, chỉ dặn y tá nói lại cho cha bảo sớm về “nhà”. Mẹ nghe xong sắc mặt không thay đổi, ngược lại cha lại có vẻ hơi buồn buồn.

Bởi vì cảnh sát cho rằng Đông Ngôn Huy có thể bị mưu sát. Vì vậy thi thể đặt ở nhà xác, chưa hỏa táng. Trần Hải thì vẫn còn trong phòng khám nghiệm tử thi.

Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, khi tôi bước vào phòng chứa xác lạnh như băng, cả người vẫn không kiềm được run rẩy, da đầu cũng run lên. Cả người Ninh Phàm Kỳ đứng kế tôi cũng không được tự nhiên, nhưng so với tôi còn bình tĩnh hơn một ít.

Nhưng khiến tôi không ngờ được chính là, thi thể của Đông Ngôn Huy cũng không giống những thi thể khác được đặt trong ngăn kéo. Mà đặt trên giường thép dài ngay giữa. Bên trên có đắp vải trắng.

Triệu Thần Khởi nhìn khắp một vòng, xác định chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, mới từ từ xốc vãi trắng lên.

Cùng lúc, bốn người chúng tôi đều hít một hơi. Trong đó, tôi và Ninh Phàm Kỳ là rõ ràng nhất. Bởi vì, chúng tôi nhìn ra được một thứ ngoài ý muốn.

Lúc trước được cho biết thi thể Đông Ngôn Huy bị phân hủy, cho nên khi tôi nhìn thấy thi thể thì mặt mũi đã không còn rõ ràng nữa rồi, cũng không cảm thấy cái gì quá đáng sợ. Thế nhưng, khi tôi nhìn kỹ rồi, phát hiện dấu vết khô lại trên thi thể hằn, một suy nghĩ trong đầu bỗng bật ra, khiến tôi cực kỳ giật mình.

Hiển nhiên Ninh Phàm Kỳ cùng tôi có chung suy nghĩ, lúc tôi đưa mắt nhìn về phía gã, gã cũng nhìn tôi. Hơn nữa tôi từ trong mắt gã đọc được một câu trả lời khẳng định. Tôi lại không kiềm được da đầu run lên.

“Cảnh sát Triệu, trên người cậu ta sao lại có dấu khô lại?” Tôi hít sâu một hơi hỏi.

“À, đúng rồi, vốn vừa rồi nên nói với các cậu.” Triệu Thần Khởi giật mình gật đầu, sau đó mặt âm u buồn bực kể tiếp, “Ngay ngày hôm qua, người tới kiểm tra theo thông lệ phát hiện thi thể này đột nhiên... Ài, nói thế nào nhỉ? Ừ, phải nói là đột nhiên xuất hiện thay đổi.”

“Thay đổi gì?” Tôi vội vàng truy hỏi.

“Cậu cũng thấy đó, thi thể Đông Ngôn Huy không có khả năng ở trên bàn giải phẫu này mới phải. Trên thực tế, là buổi sáng này mới bắt đầu để ở đây, sáng nay, sau khi pháp y kiểm tra đã đem thi thể cậu ta khô lại.”

“Khô lại?! Tự dưng sao phải khô lại?” Tôi càng thêm kinh ngạc.

“Ngày hôm qua thi thể Đông Ngôn Huy đột nhiên có nhiều chỗ da vỡ ra, xương cũng gãy, cậu xem, đây là báo cáo sau đó.” Nói xong, Triệu Thần Khởi không biết từ đâu đưa ra một tờ giấy.

Ninh Phàm Kỳ nhận lấy, nhíu mày đọc: “Xương cột sống vỡ vụn, năm ngón tay phải đồng thời vỡ vụn ở mức độ bất đồng, sọ dập nát, đùi...” Sau đó là một mớ danh từ nghe không hiểu được. Tuy nhiên, trong đó có một thứ khiến tôi chú ý, đó chính là phần sọ vừa mới đề cập.

Dường như, tôi đã nắm bắt trúng điểm nào đó rồi.

“Cảnh sát Triệu, có thể cầm lên phần đầu của cậu ta được không?” Tôi nhìn chăm chăm vào mặt Đông Ngôn Huy, hỏi nhỏ.

Thi thể dường như thật sự không giống với lúc trước. Lúc trước khi phát hiện ra thi thể, cho dù tôi không dám nhìn lâu, thế nhưng tôi dám khẳng định, nét mặt của Đông Ngôn Huy không phải là vẻ trước mắt. Hẳn hiện tại, cho dù hai mắt đã nhắm nghiền, tôi vẫn có thể nhìn ra được từ khóe mắt hằn, cái miệng rộng, phần cơ vạm vỡ trên gương mặt, nhìn được sợ hãi và không cam lòng của hắn. Có vẻ như, dáng vẻ trước khi chết không hề như di thư thể hiện sự thông dong hiểu rõ.

Đột nhiên, tôi nghi ngờ tính chân thật của bức di thư trong máy tính.

Mọi người nhìn tôi kỳ quái, lại đưa mắt nhìn thi thể. Triệu Thần Khởi nâng thi thể lên. Bởi vì nó đã cứng ngắc, không thể nào uốn nắn được nữa, nên tôi chỉ có thể ngồi xổm xuống dưới phần đầu, nhìn ót hằn.

Tơ máu đỏ sẫm xen lẫn với hỗn hợp trắng sữa như tôi nghĩ, cái đồng ấy dính trên mớ tóc đen ngắn ngủn.

Thấy thế, tôi suýt ngã ra đất. Ninh Phàm Kỳ tỉnh mắt, tiến lên đỡ lấy.

“Cảnh sát Triệu, chúng ta đi xem Trần Hải đi.” Tôi hít sâu một hơi, nói tiếp.

Mọi người như muốn nói lại thôi, nhưng thấy Ninh Phàm Kỳ là người biết rõ nội tình đã không thắc mắc, liền không nói gì nữa. Mọi người hướng qua một phòng khác.

Bởi vì thi thể Trần Hải vẫn còn được khám nghiệm, nên lúc chúng tôi đi vào liền thấy mấy người mặc áo blouse trắng đang bận rộn. Có điều kỳ lạ là, tiếng thảo luận của mọi người vang rất lớn, lại cùng biểu lộ sự ngạc nhiên, giọng nói nghe đều lấy làm lạ.

Triệu Thần Khởi so với chúng tôi còn kinh ngạc hơn, không chờ chúng tôi hỏi đã tự chạy đến hỏi: “Bác sĩ Tần, có chuyện gì à?”

Một người phụ nữ trong đó đang cầm dao giải phẫu, chú ý nghe trợ thủ báo cáo từ quan sát thi thể nghe vậy ngẩng đầu, giọng điệu quái dị bảo: “Là cảnh sát Triệu à, anh đến vừa lúc.” Nói rồi, vẫy lui những người khác, có lẽ muốn thảo luận rõ chi tiết.

Triệu Thần Khởi giúp bọn chúng tôi đi qua. Nữ pháp y họ Tần hiếu kỳ nhưng cũng không hỏi nhiều, nói ngay:

“Thi thể này giống với lần trước. Từ sáng tới giờ, da đã bắt đầu tróc, thịt cũng bong lỏng. Anh xem, khúc xương đùi chỗ này..” Sau đó pháp y nói gì tôi cũng chẳng nghe được nữa, bởi từ chỗ cô ta chỉ, ánh mắt tôi đã dán chặt trên thi thể Trần Hải.

Tứ chi vặn vẹo, xuyên từ phần thịt ở gáy qua cổ, tủy xương và máu không ngừng chảy ra... Tất cả tất cả, đều quen thuộc như thế.

Dường như là khắc vào xương tủy, từng hình ảnh đầy máu dịch trong gương, hiện lên trong đầu, nhanh chóng, và rõ mồn một.

Thi thể chỉ có một điểm duy nhất khác biệt, chỉ sợ là những con dòi không ngừng sinh sôi kia. Tôi càng nhìn, càng cảm thấy tim đông lạnh lại. Cảm giác buồn nôn khiến tôi suýt nữa thì ói ra.

Đến bây giờ, tôi đã hoàn toàn xác định rồi.

“Ninh Phàm Kỳ, đến một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ trở thành những gì đã thấy trong đêm ấy nhỉ.” Tôi cười thê thảm, thở than nhẹ nhàng mà đắng chát.

Gã dường như cũng hiểu, không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Ngược lại mọi người trừ nữ pháp y, đều nhìn hai chúng tôi một cách kinh dị. Thậm chí mẹ là một người kiên cường, vừa thốt ra đã khóc nước mắt.

“Cuối cùng là sao? Hai đứa các con nói cho rõ ràng xem!” Cha lập tức ôm lấy bà, kéo lại không để bà nhào đến.

“Có phải các cậu lại gặp được sự kiện gì không bình thường?” Triệu Thần Khởi ừ dột hỏi, trong giọng nói có một chút bất đắc dĩ không dễ phát hiện.

Lại gặp được? À... Từ lúc vừa bắt đầu chúng tôi đã gặp qua không ít rồi!

“Chúng ta đi ra ngoài nói sau.” Ninh Phàm Kỳ đột nhiên lộ ra vẻ mặt không còn cách nào khác, cười khổ bảo. Vừa nói xong liền dẫn đầu kéo tôi ra khỏi phòng xác.

Cho đến khi qua khỏi các phòng chứa xác, tôi như cũ vẫn còn chút hoảng hốt. Tôi dường như cảm thấy, có rất nhiều thứ đã dồn nén lại, khiến tôi cảm thấy không thở nổi.

Bởi vì sự kiện là hai vụ án mạng, cho nên cuối cùng kể ra mọi việc là ở đồn cảnh sát, văn phòng của Triệu Thần Khởi.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lòng Kiên Cường Trong Sự Nhu Nhược

Sau đó, tôi và Ninh Phàm Kỳ bắt đầu kể lại mọi chuyện, từ buổi tối chơi trò gọi hồn đến những gì chứng kiến ban nãy, kể cả việc tôi nhiều lần ngửi thấy thứ mùi khác lạ, hay hình ảnh trong gương, lúc phát hiện thi thể Đông Ngôn Huy, hai chúng tôi phát hiện tình trạng quái dị của Lý Thành sau khi “mộng du”, theo dõi cả thấy quá trình hãm “mộng du”, di thư của Đông Ngôn Huy, cùng với sự “trùng hợp” khi nhìn thấy hai thi thể.

Trong quá trình kể lại, tôi với Ninh Phàm Kỳ bổ sung nhau, luân phiên kể.

Cũng nhờ lần này nói ra rõ ràng, tôi mới biết câu chuyện theo góc độ chứng kiến của tôi có chút chênh lệch, dù không lớn lắm. Nhưng quan trọng nhất, cùng gã giống nhau, cùng quý dị, cùng kinh khủng.

Tuy nhiên, không lâu sau từ lúc vừa bắt đầu kể, có một việc khiến tôi rất để ý. Chuyện đó là sau khi tôi cẩn thận miêu tả hết hình ảnh trong gương đêm đó, Ninh Phàm Kỳ lại chỉ nói một câu “Tôi cũng thấy như Trác Viễn” liền cho qua. Vốn cho rằng gã như mọi người kinh sợ vì hình ảnh trong gương và trạng thái thi thể giống nhau, nên tạm thời không nghĩ kỹ càng, chưa bổ sung – thực tế thì căn cứ vào biểu hiện vừa rồi của gã, rõ ràng đã sớm nhận ra. Không nghĩ rằng, sau khi gã nói xong câu ấy lại chuyển chủ đề sang việc hôm ấy Đông Ngôn Huy chết.

Tôi không biết vì sao gã không nói rõ tử trạng hai chúng tôi, không, có lẽ chỉ có tôi, trong kính, là vì không nhìn thấy, hay thật sự không muốn nói? Tôi không cho rằng việc không nhìn thấy bản thân có nghĩa mọi chuyện sẽ

không sao cả. Trái lại, tôi lại nghĩ đó chẳng qua quyết định bởi thân phận là người ngoài cuộc đứng xem mà thôi. Nói như thế, nghĩa là dù Ninh Phàm Kỳ không thấy bản thân gã, cũng có thể thấy được tôi.

Chờ chúng tôi kể lại hết, mẹ đã khóc ngã vào trong ngực cha rồi. Mà cảnh sát Triệu chỉ chăm chăm hút thuốc, không nói một lời. Tôi nhìn trong gạt tàn đã chứa một bụm thuốc, lại có cảm giác rất muốn cười. Nước mắt sao? Có vẻ là không chảy được.

“Cảnh sát Triệu, Lý Thành đâu rồi? Cậu ta đang ở đâu?” Lúc này, tôi chợt giật mình nhớ tới lão Tứ. Hẳn hẳn không xảy ra việc gì chứ!

“Cậu ta... chúng tôi cũng đã kiểm tìm, nhưng lại không tìm được. Hỏi qua những người ở gần phòng ký túc các cậu, đều nói là ngày cậu gặp tai nạn thì mất tích.” Triệu Thần Khởi vừa nói vừa đem nửa điều thuốc còn thừa dúi vào gạt tàn, lại lấy ra một điều khác. Hai ngón tay kẹp lấy, không châm.

Mất tích?! Lý Thành đi đâu chứ?

Tôi kinh ngạc mà nghi ngờ nhìn Triệu Thần Khởi, hòng tìm ra một điểm sơ hở. Bởi vì, trong suy nghĩ của tôi, Lý Thành từng được cho là có khả năng thành người thứ ba nhất, giờ Trần Hải đã chết bất ngờ, hẳn còn an toàn không gặp chuyện thật khó có thể. Huống chi, Trần Hải nói “Thằng này đã sớm bị quỷ nhập”..., lời này khiến tôi sờn cả gai ốc, không tin cũng khó.

Đáng tiếc, mặc kệ tôi sẫm soi thế nào, cũng không tìm ra dấu vết Triệu Thần Khởi nói dối. Ngược lại lần này quan sát, tôi mới phát hiện một vấn đề nên sớm phát hiện mới phải. Đó chính là, Triệu Thần Khởi hình như trở nên...tiều tụy rồi. Triệu Thần Khởi vốn nhìn đã không trẻ, tính chất nghề nghiệp càng làm ông ta có vẻ chưa già đã yếu. Có chút tóc bạc, nếp nhăn sâu như dao cắt, môi sạm màu theo thói quen quặp xuống, đều nói rõ sự

thật. Điểm duy nhất khiến người ta cảm thấy ông ta còn trẻ, còn chút sức sống, chỉ sợ là cặp mắt kia. Chỉ tiếc trong đó ngẫu nhiên sẽ hiện lên ảm đạm và bất đắc dĩ, khiến cho khí thế dồi dào của ông ta cứ thế mà sụp đổ đi nhiều.

Thấy vậy, tôi không khỏi có chút hả hê cười thầm. Cứ như thế, trong trò chơi đánh cuộc mạng sống này, cũng không chỉ có chúng tôi bị cuốn vào cả người gian nan chịu không nổi, liên tục bị công kích nặng nề.

Thế rồi, tôi lập tức lại cảm thấy bi ai một hồi. Bởi vì cảm giác thỏa mãn nhỏ nhặt này, thông thường chỉ xuất hiện giữa hai người có cùng khả năng gặp phải bất đắc dĩ như nhau.

Sự im lặng lan tràn giữa mọi người. Tất cả như đắm chìm trong suy nghĩ chính bản thân. Có lẽ, tất cả đều có suy đoán giống tôi.

Thật lâu sau, Triệu Thần Khởi cuối cùng lên tiếng. Ông ta hít một hơi sâu, sau đó lại như nghĩ đến điều gì, lộ ra nhụt chí có chút hơi hướm buồn rầu, nói nhẹ: “Ông Trác, bà Trác, tôi có chút lời muốn nói với hai người, mời cả hai cùng ra một chút được không?” Nói rồi, dẫn đầu ra cửa.

Cha mẹ hai người hơi ngạc nhiên một lát, liền gật đầu theo ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, cửa bên cạnh lại mở ra.

Ánh đèn ảm đạm lúc này càng thêm nhợt nhạt. Thì ra, cuối cùng ở lại đây, vẫn là hai chúng tôi.

Tôi không biết tường cách âm ở đây không tốt cho lắm, dù sao tôi hoàn toàn không thể nghe được rõ ràng từng câu ba người nói cái gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng gào la không rõ nghĩa vang lên.

Trước khi bọn họ quay về, tôi ngẩng đầu nhìn sang Ninh Phàm Kỳ ngồi một bên không nói gì, lại cúi đầu nhìn chăm chăm cánh tay phải đang

treo ngang của mình, nhẹ giọng gọi:

“Ninh Phàm Kỳ.” Dường như, tôi có chút sợ đối mặt với gã lúc này.

“Ừ?” Gã cứ như không màng tới mà trả lời. Tôi nghe chỉ cảm thấy lòng hoảng hốt. Biết rõ ràng Ninh Phàm Kỳ thuộc phái hành động, trước kia có những tình huống tôi không có mặt gã làm ra hành động kinh người hẳn không thể ít hơn tôi được. Vì thế, gã suy nghĩ không rõ ràng thế này khiến tôi thật sự đề phòng. Tôi thậm chí muốn bắt lấy cổ gã lay lắc hỏi gã đang có ý gì. Nhưng rất nhanh, tôi dè lại sự xao động này. Tôi, không thể sụp đổ bây giờ.

“Cậu đang nghĩ gì?” Những lời này tôi luôn muốn hỏi gã. Nhưng chẳng biết vì sao, lần nào cũng thế, tôi sẽ cứ luôn một mình suy đoán, mà chẳng thể hỏi ra. Cứ như, trong bóng tối luôn có một sức mạnh nào đấy ngăn cản tôi có thể hiểu gã. Có lẽ, trong bóng tối luôn có một sức mạnh khiến người và người không dám giải bày với nhau, để chỉ còn lại ngăn cách.

“...Không có gì.” Thật lâu, Ninh Phàm Kỳ mới trả lời tôi một câu này.

Lúc này, phòng kế bên lại vang lên một lần la hét.

Im lặng bên này và ồn ào bên nọ, đều khiến tôi cảm nhận được áp lực và giận dữ. Mà câu trả lời của Ninh Phàm Kỳ lại càng khiến tôi điên tiết. Chỉ là, tôi không biết mình giận vì điều chi nữa.

Là ghét gã tỉnh táo, hay oán hận bản thân mình yếu đuối, hay không cam lòng vì cái chết đã chọn mình? Hẳn là nhiều cảm xúc đan xen nhĩ.

“Ninh Phàm Kỳ.” Tôi lại gọi.

“Ừ?” Gã bình tĩnh đáp lại.

“Lúc tôi chết nhìn như thế nào?” Vừa mới hỏi dứt, thân người bên cạnh rõ ràng cứng đờ, tôi vì bắt được mà lại vui thầm, trong lời nói còn chưa nhận ra ý cười. Không biết gã có nhìn kỹ không nữa. Tôi liếc gã, lại hỏi, “Cậu đêm đó hẳn nhìn thấy phải không. Tôi đêm đó không thấy được mình, vậy còn cậu? Có thấy bản thân mình sao?”

Câu hỏi vừa dứt, mặt nạ thông dong của Ninh Phàm Kỳ rớt cuộc xuất hiện vết rách.

Thật ra, tôi cũng không hẳn muốn biết hình dạng tôi lúc chết – tôi còn muốn không ai biết đến nữa kìa. Huống chi, dù cho đã biết, tôi cũng không có cách nào từ thi thể biết được tôi sẽ chết thế nào, không cần nói đến khả năng tránh nó. Tựa như Đông Ngôn Huy và Trần Hải, khi chết và thi thể sau khi chết hoàn toàn khác nhau, mà hình ảnh ở gương lại thể hiện cái thứ hai.

“Có thấy.” Ninh Phàm Kỳ đột nhiên quay đầu nhìn tôi, hai mắt đen bóng trong ánh đèn trắng ảm đạm lại sáng rực lạ kỳ. Tôi thoáng nôn nóng, trong lòng muốn gã nói ngay lại sợ gã nói thì mình chịu không được.

Cuối cùng, ngay lúc này sự hiếu kỳ chiến thắng sợ hãi, tôi nuốt nước bọt, nhẹ giọng hỏi: “Cậu nói thấy, là thấy ai?”

“Cậu và tôi.” Gã vẫn cứ bình tĩnh nhìn tôi, “Cậu muốn nghe ai?” Câu hỏi này, không biết có phải tôi cảm giác sai, tôi cảm thấy trong đó như chứa đựng chút trào phúng, chỉ là không biết gã trào phúng tôi hay chính gã. Có lẽ, thật ra Ninh Phàm Kỳ cùng tôi như nhau, cũng dẫn lòng, lòng cũng nguội lạnh rồi. Vừa rồi, không phải tôi cũng có suy nghĩ chết một mình không bằng chết cả thấy sao? Nghĩ đến đây, tôi không khỏi lạng đi. 26. Lòng kiên cường trong sự nhu nhược

Sau đó, tôi và Ninh Phàm Kỳ bắt đầu kể lại mọi chuyện, từ buổi tối chơi trò gọi hồn đến những gì chứng kiến ban nãy, kể cả việc tôi nhiều lần

ngửi thấy thứ mùi khác lạ, hay hình ảnh trong gương, lúc phát hiện thi thể Đông Ngôn Huy, hai chúng tôi phát hiện tình trạng quái dị của Lý Thành sau khi “mộng du”, theo dõi cả thấy quá trình hằn “mộng du”, di thư của Đông Ngôn Huy, cùng với sự “trùng hợp” khi nhìn thấy hai thi thể.

Trong quá trình kể lại, tôi với Ninh Phàm Kỳ bổ sung nhau, luân phiên kể.

Cũng nhờ lần này nói ra rõ ràng, tôi mới biết câu chuyện theo góc độ chứng kiến của tôi có chút chênh lệch, dù không lớn lắm. Nhưng quan trọng nhất, cùng gã giống nhau, cùng quỷ dị, cùng kinh khủng.

Tuy nhiên, không lâu sau từ lúc vừa bắt đầu kể, có một việc khiến tôi rất để ý. Chuyện đó là sau khi tôi cẩn thận miêu tả hết hình ảnh trong gương đêm đó, Ninh Phàm Kỳ lại chỉ nói một câu “Tôi cũng thấy như Trác Viễn” liền cho qua. Vốn cho rằng gã như mọi người kinh sợ vì hình ảnh trong gương và trạng thái thi thể giống nhau, nên tạm thời không nghĩ kỹ càng, chưa bổ sung – thực tế thì căn cứ vào biểu hiện vừa rồi của gã, rõ ràng đã sớm nhận ra. Không nghĩ rằng, sau khi gã nói xong câu ấy lại chuyển chủ đề sang việc hôm ấy Đông Ngôn Huy chết.

Tôi không biết vì sao gã không nói rõ tử trạng hai chúng tôi, không, có lẽ chỉ có tôi, trong kính, là vì không nhìn thấy, hay thật sự không muốn nói? Tôi không cho rằng việc không nhìn thấy bản thân có nghĩa mọi chuyện sẽ không sao cả. Trái lại, tôi lại nghĩ đó chẳng qua quyết định bởi thân phận là người ngoài cuộc đứng xem mà thôi. Nói như thế, nghĩa là dù Ninh Phàm Kỳ không thấy bản thân gã, cũng có thể thấy được tôi.

Chờ chúng tôi kể lại hết, mẹ đã khóc ngã vào trong ngực cha rồi. Mà cảnh sát Triệu chỉ chăm chăm hút thuốc, không nói một lời. Tôi nhìn trong gạt tàn đã chứa một bùm thuốc, lại có cảm giác rất muốn cười. Nước mắt sao? Có vẻ là không chảy được.

“Cảnh sát Triệu, Lý Thành đâu rồi? Cậu ta đang ở đâu?” Lúc này, tôi chợt giật mình nhớ tới lão Tứ. Hẳn hẳn không xảy ra việc gì chứ!

“Cậu ta... chúng tôi cũng đã kiểm tìm, nhưng lại không tìm được. Hỏi qua những người ở gần phòng ký túc các cậu, đều nói là ngày cậu gặp tai nạn thì mất tích.” Triệu Thần Khởi vừa nói vừa đem nửa điều thuốc còn thừa dúi vào gạt tàn, lại lấy ra một điều khác. Hai ngón tay kẹp lấy, không châm.

Mất tích?! Lý Thành đi đâu chứ?

Tôi kinh ngạc mà nghi ngờ nhìn Triệu Thần Khởi, hòng tìm ra một điểm sơ hở. Bởi vì, trong suy nghĩ của tôi, Lý Thành từng được cho là có khả năng thành người thứ ba nhất, giờ Trần Hải đã chết bất ngờ, hẳn còn an toàn không gặp chuyện thật khó có thể. Huống chi, Trần Hải nói “Thằng này đã sớm bị quỷ nhập”..., lời này khiến tôi sờn cả gai ốc, không tin cũng khó.

Đáng tiếc, mặc kệ tôi sẫm soi thế nào, cũng không tìm ra dấu vết Triệu Thần Khởi nói dối. Ngược lại lần này quan sát, tôi mới phát hiện một vấn đề nên sớm phát hiện mới phải. Đó chính là, Triệu Thần Khởi hình như trở nên...tiều tụy rồi. Triệu Thần Khởi vốn nhìn đã không trẻ, tính chất nghề nghiệp càng làm ông ta có vẻ chưa già đã yếu. Có chút tóc bạc, nếp nhăn sâu như dao cắt, môi sạm màu theo thói quen quặp xuống, đều nói rõ sự thật. Điểm duy nhất khiến người ta cảm thấy ông ta còn trẻ, còn chút sức sống, chỉ sợ là cặp mắt kia. Chỉ tiếc trong đó ngẫu nhiên sẽ hiện lên ảm đạm và bất đắc dĩ, khiến cho khí thế dồi dào của ông ta cứ thế mà sụp đổ đi nhiều.

Thấy vậy, tôi không khỏi có chút hả hê cười thầm. Cứ như thế, trong trò chơi đánh cuộc mạng sống này, cũng không chỉ có chúng tôi bị cuốn vào cả người gian nan chịu không nổi, liên tục bị công kích nặng nề.

Thế rồi, tôi lập tức lại cảm thấy bị ai một hồi. Bởi vì cảm giác thỏa mãn nhỏ nhất này, thông thường chỉ xuất hiện giữa hai người có cùng khả năng gặp phải bất đắc dĩ như nhau.

Sự im lặng lan tràn giữa mọi người. Tất cả như đắm chìm trong suy nghĩ chính bản thân. Có lẽ, tất cả đều có suy đoán giống tôi.

Thật lâu sau, Triệu Thần Khởi cuối cùng lên tiếng. Ông ta hít một hơi sâu, sau đó lại như nghĩ đến điều gì, lộ ra nhụt chí có chút hơi hướm buồn rầu, nói nhẹ: “Ông Trác, bà Trác, tôi có chút lời muốn nói với hai người, mời cả hai cùng ra một chút được không?” Nói rồi, dẫn đầu ra cửa.

Cha mẹ hai người hơi ngạc nhiên một lát, liền gật đầu theo ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, cửa bên cạnh lại mở ra.

Ánh đèn ảm đạm lúc này càng thêm nhợt nhạt. Thì ra, cuối cùng ở lại đây, vẫn là hai chúng tôi.

Tôi không biết tường cách âm ở đây không tốt cho lắm, dù sao tôi hoàn toàn không thể nghe được rõ ràng từng câu ba người nói cái gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng gào la không rõ nghĩa vang lên.

Trước khi bọn họ quay về, tôi ngẩng đầu nhìn sang Ninh Phàm Kỳ ngồi một bên không nói gì, lại cúi đầu nhìn chăm chăm cánh tay phải đang treo ngang của mình, nhẹ giọng gọi:

“Ninh Phàm Kỳ.” Dường như, tôi có chút sợ đối mặt với gã lúc này.

“Ừ?” Gã cứ như không màng tới mà trả lời. Tôi nghe chỉ cảm thấy lòng hoảng hốt. Biết rõ ràng Ninh Phàm Kỳ thuộc phái hành động, trước kia có những tình huống tôi không có mặt gã làm ra hành động kinh người hẳn không thể ít hơn tôi được. Vì thế, gã suy nghĩ không rõ ràng thế này khiến tôi thật sự đề phòng. Tôi thậm chí muốn bắt lấy cổ gã lay lắc hỏi gã

đang có ý gì. Nhưng rất nhanh, tôi đề lại sự xao động này. Tôi, không thể sụp đổ bây giờ.

“Bạn đang nghĩ gì?” Những lời này tôi luôn muốn hỏi gã. Nhưng chẳng biết vì sao, lần nào cũng thế, tôi sẽ cứ luôn một mình suy đoán, mà chẳng thể hỏi ra. Cứ như, trong bóng tối luôn có một sức mạnh nào đấy ngăn cản tôi có thể hiểu gã. Có lẽ, trong bóng tối luôn có một sức mạnh khiến người và người không dám giải bày với nhau, để chỉ còn lại ngăn cách.

“...Không có gì.” Thật lâu, Ninh Phàm Kỳ mới trả lời tôi một câu này.

Lúc này, phòng kế bên lại vang lên một lần la hét.

Im lặng bên này và ồn ào bên nọ, đều khiến tôi cảm nhận được áp lực và giận dữ. Mà câu trả lời của Ninh Phàm Kỳ lại càng khiến tôi điên tiết. Chỉ là, tôi không biết mình giận vì điều chi nữa.

Là ghét gã tỉnh táo, hay oán hận bản thân mình yếu đuối, hay không cam lòng vì cái chết đã chọn mình? Hẳn là nhiều cảm xúc đan xen nhĩ.

“Ninh Phàm Kỳ.” Tôi lại gọi.

“Ừ?” Gã bình tĩnh đáp lại.

“Lúc tôi chết nhìn như thế nào?” Vừa mới hỏi dứt, thân người bên cạnh rõ ràng cứng đờ, tôi vì bắt được mà lại vui thầm, trong lời nói còn chưa nhận ra ý cười. Không biết gã có nhìn kỹ không nữa. Tôi liếc gã, lại hỏi, “Bạn đêm đó hẳn nhìn thấy phải không. Tôi đêm đó không thấy được mình, vậy còn cậu? Có thấy bản thân mình sao?”

Câu hỏi vừa dứt, mặt nạ thông dong của Ninh Phàm Kỳ rốt cuộc xuất hiện vết rách.

Thật ra, tôi cũng không hẳn muốn biết hình dạng tôi lúc chết – tôi còn muốn không ai biết đến nữa kìa. Huống chi, dù cho đã biết, tôi cũng không có cách nào từ thi thể biết được tôi sẽ chết thế nào, không cần nói đến khả năng tránh nó. Tựa như Đông Ngôn Huy và Trần Hải, khi chết và thi thể sau khi chết hoàn toàn khác nhau, mà hình ảnh ở gương lại thể hiện cái thứ hai.

“Có thấy.” Ninh Phàm Kỳ đột nhiên quay đầu nhìn tôi, hai mắt đen bóng trong ánh đèn trắng ảm đạm lại sáng rực lạ kỳ. Tôi thoáng nôn nóng, trong lòng muốn gã nói ngay lại sợ gã nói thì mình chịu không được.

Cuối cùng, ngay lúc này sự hiếu kỳ chiến thắng sợ hãi, tôi nuốt nước bọt, nhẹ giọng hỏi: “Cậu nói thấy, là thấy ai?”

“Cậu và tôi.” Gã vẫn cứ bình tĩnh nhìn tôi, “Cậu muốn nghe ai?” Câu hỏi này, không biết có phải tôi cảm giác sai, tôi cảm thấy trong đó như chứa đựng chút trào phúng, chỉ là không biết gã trào phúng tôi hay chính gã. Có lẽ, thật ra Ninh Phàm Kỳ cùng tôi như nhau, cũng dẫn lòng, lòng cũng nguội lạnh rồi. Vừa rồi, không phải tôi cũng có suy nghĩ chết một mình không bằng chết cả thầy sao? Nghĩ đến đây, tôi không khỏi lặng đi.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Sinh Hoạt Bình Thản

Thế nhưng Ninh Phàm Kỳ không nhận ra suy nghĩ trong lòng tôi thay đổi, vẫn mở miệng bảo:

“Tôi thấy bản thân quỳ trên đất, đầu gị gập sang trái 90 độ, cả khí quản đã bị đâm xuyên thủng. Cánh tay trái và đầu gối máu thịt không rõ, xương xấu bên trong nhìn thấy cả. Eo không thấy nữa, người bị uốn thành góc độ kỳ quặc nào đấy, tôi cũng không biết diễn tả thế nào.”

Cho dù chỉ vài câu miêu tả, nhưng chỉ cần nghĩ đến thảm trạng của bọn Đông Ngôn Huy đêm ấy, tôi không khó tưởng tượng ra, chân thực và kinh dị.

“Còn cậu... cậu đứng đấy, nhưng lưng khom thành 90 độ, hai tay vươn về trước, giống như đang giúp gì đó. Nhưng, những đầu ngón tay đều không có thịt, chỉ lỏng lẻo chút da, lộ ra xương trắng hếu. Ót cậu còn chảy ra máu đen không ngừng, cổ vỡ ra, đầu lúc lắc gần rớt.”

Hiện tại Ninh Phàm Kỳ, hết như một kẻ kể chuyện, hòa mình vào câu chuyện đến thế nào đi nữa, khơi gợi bầu không khí đến thế nào đi nữa, mãi mãi chỉ là người ngoài cuộc. Tôi nghĩ, gã sở dĩ không đề cập đến suy nghĩ bản thân, thật sự đặt mình vào cuộc, hẳn là sợ phải cảm thấy sự kinh hoàng này một lần nữa.

Sau khi nghe xong, rất bất ngờ, tôi lại không sợ hãi quá, không, hẳn phải nói, không cách nào biểu lộ được nỗi sợ trong lòng thì đúng hơn. Có lẽ tự giác kiềm nén đã quen rồi, cũng chẳng biết ngày nào sẽ đột ngột bùng phát nữa.

Ngoài ra, nghe xong lời Ninh Phàm Kỳ, tôi có lẽ như đã nắm bắt được chuyện gì đó, nhưng thoáng qua rồi biến mất.

Lúc này, cửa phòng mở ra. Triệu Thần Khởi trong ánh mắt giận dữ của cha mẹ tôi đằng sau đi đến, cha đi sau cùng, một tay khoác lên vai mẹ, an ủi không nói gì.

Một khoảnh khắc đó, tôi đã rõ ràng cả thấy. Không khỏi liếc qua Ninh Phàm Kỳ bên cạnh, quả nhiên thấy sắc mặt gã biến đổi, càng khó coi. Cũng đúng, vừa ban nãy là gã định chủ động nhờ giúp đỡ, lại không nghĩ rằng người đến cứu còn chưa đợi chúng tôi lên tiếng xin đã dứt khoát vứt bỏ chúng tôi rồi.

“Mọi chuyện chúng tôi cũng đã biết được không khác với các cậu lắm, Trác Viễn cậu còn bị thương, trước hết các cậu về nghỉ ngơi đi.” Lúc này, gương mặt ông ta trong mắt chúng tôi còn xấu hơn cả thi thể đã mục rữa.

Tôi giận dữ đứng lên, chuẩn bị rời đi, lại không nghĩ Ninh Phàm Kỳ lại mở miệng, mà lời nói khiến tôi rất ngạc nhiên:

“Cảnh sát Triệu, có chuyện này hy vọng ông có khả năng thu xếp.”

“À...Cậu nói đi,” Đại khái tên họ Triệu này trong lòng cảm thấy xấu hổ, do dự một hồi cuối cùng cũng đồng ý, “Chỉ cần trong khả năng của tôi, tôi cam đoan sẽ thực hiện.”

“Thật ra cũng chẳng có gì. Trần Hải trước đây không lâu có mua bảo hiểm. Cậu ta mua nhiều loại lắm, tôi cũng không biết điều kiện bảo hiểm bồi thường như thế nào. Cho nên tôi hy vọng ông có thể vào thời điểm xử lý bản án này của Trần Hải, có thể khiến cậu ta đạt điều kiện bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Cha mẹ Trần Hải đã mất, chỉ còn cậu ta và em gái. Vì vậy mong ông có thể đem tiền bảo hiểm cho em cậu ta.” Giọng của Ninh Phàm Kỳ rất lạnh, thậm chí mang theo sự giận dữ. Chưa nổi giận là vì đang nhờ vả thôi.

Triệu Thần Khởi không nói gì, liên tục gật đầu xem như đã đáp ứng. Thật lâu sau, thở dài: “Dù không hợp điều kiện, tôi cũng sẽ để người cho nó “hợp”.”

Tôi nghe xong cười khỗ. Quả thế, từ tình huống hiện tại của họ, công ty bảo hiểm hẳn đã điều tra và rất có thể không đền bù gì cả, nhưng nếu Triệu Thần Khởi sẵn lòng giả tạo vài “bằng chứng,” thế thì hẳn không còn vấn đề gì nữa.

Một thời gian sau đó, tôi luôn nằm trong bệnh viện nghỉ ngơi, Ninh Phàm Kỳ thì qua lại giữa hai nơi trường học và bệnh viện, điểm danh so với ba mẹ hơn chỉ không thiếu. Nói cũng lạ, cũng chẳng biết ngày đó ba người lớn bọn họ giải quyết được gì. Dù sao kết quả kể từ hôm ấy, cha mẹ bắt đầu thay phiên thăm tôi, gần như tới mức độ một tắc không rời. Lễ đính hôn của cha và dì Tinh cũng không thấy ông lo, công việc của mẹ cũng không thấy bà để ý. Ngoài ra, dì Tinh không đến thì thôi, nhưng cũng chẳng thấy cha nhận điện thoại của bà, thật sự rất kỳ lạ – đừng bảo đã chia rồi đấy chứ?

Dù bị vây trong cảm giác chờ đợi thời khắc quan trọng tới, nhưng đối với tôi, khi cuối cùng được tìm lại sự yêu thương của cha mẹ trong cuộc sống như thế này, tình thân khiến người ta khó thở như vậy chân thật hơn bao giờ hết.

Còn có một chuyện khiến mọi người, kể cả tôi vô cùng ngạc nhiên, đó là vết thương của tôi. Theo lý, bị thương động tới gân cốt muốn lành cũng phải trăm ngày. Cho dù tôi còn trẻ, nhưng mức độ bị thương của tôi cũng phải đợi ít nhất hai tháng để lành. Nhưng thực tế, tôi trải qua chưa tới hai tuần, bác sĩ đã bất ngờ thông báo, xương của tôi lành như bình thường rồi, hơn nữa vết rách cũng khép lại. Nhìn bên ngoài cứ như chưa từng bị gì.

Vốn tôi đã muốn xuất viện, nhưng cha mẹ kiên quyết bảo thương tổn như thế này hoàn toàn không thể để lành như vậy, nhìn bên ngoài thì lành

lặn thế thôi, không chừng bên trong còn chưa phục hồi chức năng được, xuất viện xui rủi động đâu lại gãy. Vì vậy ở lại bệnh viện nghỉ ngơi tốt hơn. Thế là thời gian êm đềm ấm áp này lại kéo dài.

Những gì đã xảy ra trước khi xa xôi như cách cả thế hệ. Tất nhiên, ngẫu nhiên cũng nghĩ lại; hướng chi trong lòng tôi vẫn còn nhiều điểm để ý đến. Ví dụ như Ninh Phàm Kỳ ngày ấy nói về tử trạng của hai chúng tôi, lúc đó đầu tôi chợt lóe suy nghĩ, đến nay còn chưa bắt được.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng Ninh Phàm Kỳ đột nhiên vang lên bên tai tôi.

Dời mắt khỏi khung cảnh ngoài cửa sổ, ngay khi vừa quay đầu đã thấy mặt gã dán tới. Tôi ngơ ngác nhìn gương mặt phóng lớn của gã, nhất thời mờ mịt không biết làm sao.

“Thì ra cậu đang ngẩn người.” Ninh Phàm Kỳ tủm tủm cười, nói rồi mới lùi về.

Có lẽ thời gian này thật sự quá mức nhàn rỗi, người xung quanh đều đã buông lòng. Gần đây, gã và cha mẹ thường lộ ra nụ cười như thế này, nhẹ nhõm, hạnh phúc. Chỉ là, bọn họ càng như thế, tôi càng cảm thấy những sự kiện kinh khủng kia chỉ là hải thị thận lâu(*), càng không chân thực. Cứ cảm thấy rằng, càng có nhiều điều ghê gớm hơn sắp ập tới. Đỉnh điểm cùng cực sẽ ngay lúc mọi người chẳng ai đề phòng mà bất ngờ đánh tới.

(*) hải thị thận lâu (phổ biến lâu trai). Hải thị: thành phố trên biển – trên mặt biển thường hay có không khí bốc lên, khiến người đứng trong bờ nhìn ra tưởng có thành thị trên biển. Thận lâu: lâu của con trai dựng nên – trên mặt biển khi lặng sóng thường thấy như có cung điện trên không, ngày xưa người ta cho đó là hơi thở của con trai bốc lên mà thành. -> thành ngữ này ý chỉ cảnh biển ảo không thực.

Tôi cười cười, không nói gì.

“Đúng rồi, lần trước cậu không phải bảo chán quá sao? Nhìn nè, tôi đem theo vài chiếc đĩa, cái gì cũng có hết. Trong đó còn có mấy phim khoa học viễn tưởng cậu thích nhất nè.” Nói rồi, Ninh Phàm Kỳ liền lấy ra một chiếc hộp giấy khoảng 5 inch, sau đó lấy laptop mà mẹ để lại trong tủ.

Thật ra nếu không vì cha mẹ cấm tôi không được dùng tay phải, có laptop tôi cũng không buồn chán thế này. Một tay vọc máy thật sự mệt, đánh chữ hay chơi trò chơi gì cũng bất tiện. Cuối cùng đành phải quăng máy vào góc xó.

Ngay dịp gã thu dọn, tôi mở hộp ra lục lọi thử xem có gì thú vị không. Ninh Phàm Kỳ là một người rất có lòng, nhìn hộp đựng đĩa này là thấy được. Bên trong xếp rất nhiều, nhưng lại tiết kiệm được không gian, mỗi đĩa đều bỏ đi hộp đựng cồng kềnh, chỉ để trong bao đĩa bằng nhựa, kèm theo giới thiệu ngắn trên một tấm thẻ. Vừa tiện vừa không rối mắt.

“Ồ? Đây là đĩa gì vậy?” Tôi quơ tay lấy một chiếc đĩa không hề có giới thiệu gì, ngoắc ngoắc hỏi, “Không có giới thiệu nè.”

Ninh Phàm Kỳ đi đến cầm lấy, giở ra xem, mới chột bảo: “A, tôi nhớ rồi. Vừa nãy trước khi tới thấy nó trên bàn máy tính, tôi nghĩ hẳn là phim gì đó nên tiện tay cầm luôn. Bởi vì lúc đi vội, cũng chưa bỏ vào máy xem là gì. Lát nữa xem có bộ nào thiếu đĩa gì không, có lẽ là nó.” Nói rồi lại trả cho tôi.

Tôi không nhận. Bởi vì tôi đã đoán ra xuất xứ của cái đĩa này rồi. Trước đó cùng ngày của cái lần đầu tôi muốn chứng minh Ninh Phàm Kỳ là hung thủ, có xem một đĩa ghi hình của lần chơi trò gọi hồn, rồi sau khi hai chúng tôi tranh luận, tôi để chiếc đĩa trên bàn máy vi tính. Từ đó đến nay, dường như chưa động lại. Nói như vậy, chiếc đĩa này hẳn là ghi hình của đêm ấy rồi. Một đoạn ngắn quen thuộc nào đấy rất nhanh lướt qua đầu tôi,

mà tôi cuối cùng cũng bắt được rồi. Vì xác nhận lại suy đoán của mình, tôi lập tức nói với Ninh Phàm Kỳ:

“Ninh Phàm Kỳ, cậu bỏ đĩa vào máy đi, tôi nghĩ mình hình như biết nó là gì rồi.”

QUỲ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nạn Nhân Thứ Tư

Gã nhú mày, sau đó nghe lời bỏ đĩa vào máy tính, nhấp full screen, rồi ngồi vào cạnh tôi.

Cảnh đầu tiên là khuôn mặt kê sát của tôi, sau đó quay đầu.

Tấm gương quỳ đi, ánh trăng đẹp đẽ.

Trò chơi bắt đầu.

Ninh Phàm Kỳ cùng xem hẳn đã lập tức nhận ra đây là bản sao ghi hình từ DV đặt trong phòng tập nhảy. Gã ngạc nhiên nhìn tôi, lấy tay làm dấu hiệu đặc biệt của phòng ký túc chúng tôi, ý hỏi xem tiếp hay không. Tôi không chút do dự gật đầu.

Hình ảnh và những gì tôi xem ngày ấy giống nhau y đúc. Đến cùng một chỗ kia, tôi mặc kệ mẹ cấm không được sử dụng tay, lập tức duỗi tay phải ấn tạm dừng.

Lúc này 4 người đứng, nhìn vào gương, không có chỗ nào không ổn hay quỷ quái. Điểm kỳ quặc duy nhất, cũng chỉ có tôi đang đưa lưng về màn hình.

“Ninh Phàm Kỳ, cậu nhìn chỗ này.” Tôi duỗi ngón tay chỉ vào màn hình, “Chỗ này không phải có một cục gì màu đen đen nhỉ? Cậu nhìn thấy quen không?” Tôi chỉ đúng vào khung hình mà ngay ót tôi có thứ gì phản chiếu ánh sáng. Ngày đó xem, tôi còn chưa rõ nó là gì, nhưng bây giờ thì đã biết rồi.

So với tôi ngày càng hiểu ra, Ninh Phàm Kỳ lúc này cũng mở mắt nhìn. Dù sao gã đã “thấy” hình dạng lúc chết của tôi, cộng thêm lời nói của gã khiến tôi càng dễ dàng đem hai thứ này liên kết với nhau.

“Đây là máu đóng cục?!” Ninh Phàm Kỳ lấy làm lạ hỏi, “Tại sao lại có thể?”

Đúng, tại sao lại có thể? Vì sao DV không quay được cảnh trong gương lại có thể quay được một phần trong tử trạng của tôi? Chẳng lẽ ảo giác chỉ có thể xuất hiện trên một lần mặt kính?

“Thế nhưng vậy thì sao chứ?” Đột nhiên, Ninh Phàm Kỳ nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt kỳ quái hỏi.

“Ờ?” Tôi nhất thời phản ứng không lại, khó hiểu hỏi, “Sao là sao?”

“Ý tôi là, du phát hiện hình ảnh này, nhưng nó chứng minh được cái gì đâu, lại có thể giúp chúng ta cái gì?” Không thể nghi ngờ, một lời này của Ninh Phàm Kỳ như một thùng nước lạnh, ào ào một chốc khiến sự kích động trong lòng tôi bị gội sạch.

Đúng, cho dù xác nhận được hai việc này có liên quan gì sao? Ngoại trừ một lần nữa cho thấy việc này rất quý dị, căn bản không thể chứng minh được gì khác nữa, khỏi cần nói đến việc trợ giúp.

Tôi không khỏi nhớ lại lời Ninh Phàm Kỳ miêu tả tử trạng của bản thân, “Còn cậu... cậu đứng đấy, lưng khom thành 90 độ, hai tay vươn về trước, giống như đang giúp gì đó. Nhưng, những đầu ngón tay đều không có thịt, chỉ lỏng lẻo chút da, lộ ra xương trắng hếu. Ót cậu còn chảy ra máu đen không ngừng, cổ vỡ ra, đầu lúc lắc gần rớt.”

Cổ vỡ ra, đầu lúc lắc gần rớt. Tám chữ này cứ như ma chú không ngừng vang lên trong đầu tôi. Thế rồi, tôi lại nhớ đến một chuyện.

Giấc mơ.

“Này, Ninh Phàm Kỳ.” Tôi gọi gã, còn chưa đợi gã đáp lại đã nói tiếp, “Cậu biết không... tôi từng có một giấc mơ. Trong mơ có tôi, cũng có cậu. Mà lúc bắt đầu thì chỉ có mỗi tôi thôi, chung quanh đều là bia mộ. Mà cách tôi gần đó có 4 cái. Phía trước mặt là Đông Ngôn Huy, bên trái là Trần Hải, bên phải là Lý Thành. Còn có một ở sau lưng nữa, nhưng tôi không biết ai, vì không dám quay đầu nhìn. Cậu nói xem có phải tôi không?” Tôi quay đầu nhìn gã, cười thâm thiết.

Ninh Phàm Kỳ ngạc nhiên.

“Bởi vì,” Tôi nói tiếp, “Cậu đột nhiên xuất hiện. Sau đó hỏi tôi, ‘Trác Viễn, cậu... đầu cậu đâu?’ Rồi, tôi giơ tay sờ đầu mình, lại phát hiện không có gì cả! Cậu có biết tôi lúc đó sợ đến mức nào không?”

Tôi vừa nói, vừa như trong mơ cũng giơ tay sờ đầu mình, chà vuốt không ngừng, chà vuốt không ngừng, càng ngày càng nặng, cuối cùng tôi nhin không được nắm mạnh lấy tóc của bản thân, lỏng lẻo nghẹn ngào, cả người như một tên bệnh tâm thần, laptop rớt trên mặt đất.

Ninh Phàm Kỳ thấy vậy, vừa vội nhào tới hô lên, “Tĩnh lại, Trác Viễn!” vừa ôm lấy tôi, cố gắng làm tôi đang không khống chế được dịu lại. Thế nhưng, tôi đã lún vào trong sự tưởng tượng kinh khủng đó, sự dịu dàng này cứ như không thấy. Không, tôi hẳn vẫn biết, chỉ là tôi lựa chọn bỏ qua, bởi vì đã chịu áp lực quá lâu.

Nửa tháng yên ả, với tôi mà nói, là yên bình trước cơn bão, nặng nề và đáng sợ.

Chúng tôi giằng co trong sự điên cuồng này đến cả nửa tiếng. Cuối cùng, Ninh Phàm Kỳ cũng nhận ra cách này chẳng thể nào khiến tôi tỉnh táo, nên lựa chọn một cách thức khác – bạo lực.

Tôi đột nhiên cảm thấy cảm đau điếng, người đã té xuống đất, đụng vào laptop đang nằm dưới đó.

Tôi không giãy giụa nữa, mà cứ nằm trên đất. Bởi vì là phòng chăm sóc đặc biệt, trên đất có thảm, nằm cũng không thấy bẩn. Nhưng tôi cũng chẳng có lòng cảm nhận được thảm mềm hay không.

Lúc này, Ninh Phàm Kỳ đang thở hổn hển chạy tới, phủ lên người tôi, vươn tay ra. Tôi lắc đầu, tỏ ý không muốn đứng dậy, cũng nhẹ giọng gọi:

“Ninh Phàm Kỳ.”

“Ừ?” Ninh Phàm Kỳ thấy vậy, liền thu tay, còn ngồi thẳng xuống đất luôn, bên cạnh tôi.

“Tôi nghĩ, không bao lâu nữa, tôi sẽ mơ hoặc nhìn thấy thêm vào cảnh...về tử trạng của mình. Ngoại trừ bị chặt đầu, ót chảy máu, còn gì xuất hiện nữa nhỉ? Đầu ngón tay không có thịt phải không? Khi tôi nhìn được hết tất cả, có phải tới lượt tôi không?” Tôi nhỏ nhẹ thì thầm.

“Trác Viễn,” Ninh Phàm Kỳ đặt tay phải lên trán tôi, nghiêm túc bảo, “Đó là mơ thôi.” Về mặt của gã, trong mắt tôi, và cách suy nghĩ và nói của gã, không bằng nói gã đang cầu nguyện.

Tôi đột nhiên cảm thấy, tôi chính là một cơ thể bất cứ khi nào cũng có thể trở thành miếng thịt tế phẩm, mà sự cầu nguyện yếu ớt của người hiền để cứu vớt thế giới như vậy, thật cố chấp và bất lực.

Tôi cười khỏ một tiếng, đưa tay đặt lên mu bàn tay phải của gã, kéo xuống, che đi ánh mắt của tôi, mới nhẹ giọng nói đứt quãng: “Tôi nghĩ, lão Đại, lão Tam và lão Tứ, có phải bọn họ cũng như vậy không, cũng mơ thấy hay bằng cách nào đó nhìn được tình huống lúc chết? Nếu thật như thế, tôi có thể hiểu được vì sao mọi người trở nên kỳ lạ rồi. Không, phải nói như tôi hiện tại trở nên kỳ lạ.”

“Trác Viễn!” Pha lẫn chút bực bội và nhắc nhở, “Tôi nói đây chỉ là mơ thôi.”

“Ha ha... lừa mình dối người.” Còn tôi chỉ cười nhỏ, khịt mũi khinh thường. Chỉ là, cùng với tiếng cười tôi bật ra, khóe mắt thật sự đã tuôn ra chút ươn ướt.

Hắn là cảm nhận được ướt át từ lòng bàn tay, Ninh Phàm Kỳ không nói gì thêm.

Thì ra, chính mình lại sợ chết như thế. Nhớ rõ lần trước rơi lệ, là trong phòng tối buổi chiều tà sau khi cha mẹ ly hôn. Tôi chỉ còn một mình, đắm chìm trong tịch mịch.

Đúng rồi, cha mẹ sau khi tôi chết hẳn sẽ rất đau lòng. Nhất là mẹ, không có cha bên mình, bà có thể chỉ dựa vào công việc để vượt qua sao? Như vậy bà có thể không vì chuyện của tôi mà ngã bệnh?

Nếu có người hỏi tôi, nguyện vọng trước khi chết là gì, trước đó có lẽ tôi sẽ bảo: đương nhiên là khỏi phải chết, ngu ngốc. Hiện tại tôi lại hy vọng, cha mẹ có thể tái hợp. Hy vọng xa vời này trước khi đã tuyệt vọng, và lúc này, hy vọng xa vời vẫn là hy vọng xa vời.

“Cộc cộc cộc!” Đột nhiên, trên đầu vọng lại tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng cửa mở.

Tôi lập tức ngồi dậy, rất nhanh lau khô nước mắt.

Dáng vẻ chật vật thế này, cho một người xem là đủ rồi.

“Các cậu sao ngồi dưới đất?” Người đứng ngay cửa ra vào kinh ngạc hỏi. Nhưng, tôi nghĩ chúng tôi còn kinh ngạc hơn ông ta.

“Cảnh sát Triệu?” Tôi kỳ quái hỏi. Ninh Phàm Kỳ bên cạnh thay đổi sắc mặt, vô cùng khó coi. Tôi liền nhớ tới người thấy chết không cứu trước mặt này, giọng cũng bắt đầu hơi chua hỏi, “Vậy ngài đây vì sao tới? Không phải thăm bệnh chứ?”

Triệu Thần Khởi đầu tiên giật mình, sau đó mặt lộ vẻ xấu hổ, đoán là chúng tôi biết rõ việc ông ta quyết định bỏ án này. Nhưng dù sao cũng là người đã trải qua nhiều chuyện, Triệu Thần Khởi rất nhanh đã bình thường lại. Ông ta ho nhẹ một cái, sau đó mới nghiêm túc nói:

“Tôi tới, là muốn nói cho các cậu một tin.”

Dường như là không cần nghĩ ngợi, tôi lập tức thốt ra: “Lý Thành chết rồi, thi thể được phát hiện?”

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Giả Thuyết Hoang Đường Cắt Ngang

Vừa nói xong, không chỉ bọn họ kinh ngạc, tôi còn kinh ngạc đến nửa ngày.

“Sau cậu biết?” Triệu Thần Khởi hỏi với giọng điệu quái đản. Ngay cả Ninh Phạm Kỳ nhìn tôi với vẻ mặt kinh dị.

Người thứ tư rốt cuộc xuất hiện rồi.

Tôi sửng sốt, rồi cười khố bảo: “Trực giác.” Lời này vừa nói xong, hai người đều không lên tiếng.

Thật ra nếu suy nghĩ kỹ càng, cả hai cũng biết rõ sau sự kiện liên tiếp từ Ninh Nhất Phạm, Đông Ngôn Huy và Trần Hải, cả hai sẽ đụng mặt nhau nữa. Điều duy nhất để phá vỡ hoàn cảnh cứng nhắc này, sợ rằng chỉ có người thứ tư, án mạng thứ ba xuất hiện thôi.

Tất nhiên, lúc ấy tôi trả lời nào suy nghĩ được nhiều vậy, mà thật là một loại trực giác, trực giác đã bảo rằng, đây là lúc người thứ tư nên xuất hiện. Chỉ là, sau đó tôi vẫn vì thứ trực giác này cảm thấy thật lạnh lẽo.

Kế đó phải làm gì, chúng tôi ai cũng không mở miệng hỏi hay nói ra, mà không hẹn mà cùng thực hiện – đi đến hiện trường nhìn thi thể Lý Thành. Nguyên nhân làm vậy, rất khó nói rõ. Dù sao, đối với chúng tôi, cái chết của Lý Thành có thể đoán trước, chúng tôi đã biết rõ kết quả như thế. Đi xem, và nhận diện, chỉ tăng thêm sợ hãi mà thôi. Đối với Triệu Thần Khởi, hẳn càng rõ. Ngay từ đầu đã không muốn dây vào, dù có thêm một án mạng nữa, ông ta hoàn toàn có thể lấy kết luận như tự sát hoặc tai nạn để

kết án. Cho dù là Đông Ngôn Huy hay Trần Hải, cũng có thể sử dụng cách kết án này.

Thế nhưng, bao nhiêu công sức tìm kiếm sự thật đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Sau 15 phút ngồi trên xe cảnh sát, tôi cuối cùng nhin không được mở miệng hỏi: “Cảnh sát Triệu, đây là hướng tới trường học mà.” Chẳng lẽ Lý Thành gặp chuyện tại trường học?

Ninh Phàm Kỳ cũng tò mò nhìn ông ta.

Cảnh sát Triệu vẻ mặt nặng nề gật đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt kéo cao. Ông ta một tay cầm lái, một tay cầm điều thuốc gác lên cửa sổ xe, rất nhanh khói thuốc nhóm lên khói trắng tán ra trong gió. Nhìn như có một dải bụi nhạt bay ngang xe.

“Phát hiện trong bể formalin. Tôi vừa nhận được tin liền nói với các cậu. Đồng sự đã đi trước rồi.” Mắt Triệu Thần Khởi như cũ nhìn về phía trước. Nói xong, cũng không lên tiếng nữa.

Nhìn phong cảnh bên ngoài xe lùi dần về sau một hồi, tôi đột nhiên quay đầu nhìn Ninh Phàm Kỳ này giờ vẫn im lặng, khẽ cười nói:

“Ninh Phàm Kỳ, người thứ tư đã xuất hiện. Cậu nghĩ, kế tiếp là ai?”

Cả người Ninh Phàm Kỳ cứng đờ, rồi quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt quái dị, hỏi lại: “Cậu nói thử xem?”

“Cậu chắc không?” Tôi lơ đãng cười, nói chuyện hơi giễu, “Cậu làm sao biết chắc chúng ta sẽ cùng chết chứ?”

Ninh Phàm Kỳ rốt cuộc có nụ cười trên mặt, vẻ mặt cũng đùa cợt như thế. Ánh mắt gã rơi xuống trên người cảnh sát Triệu, mỉm cười nói: “Tự sát

là được mà?”

Vừa nói xong, tôi rõ ràng thấy toàn thân cảnh sát Triệu run lên, màu sắc trên mặt hoàn toàn biến mất, mồ hôi lạnh to như hạt đậu phủ đầy trán, nét mặt vắn vẹo một hồi.

Tôi cười gật gù, lại gật đầu đáp lại: “Cũng đúng.”

Nói thật, tới giờ tôi cũng vẫn không rõ vì sao cảnh sát Triệu lại tỏ rõ lập trường sẽ không nhúng tay vào những án này nữa, ngoài trừ chuyện bọn họ đi nhật xác. Thực tế, ông ta có thể không cần nói, chỉ cần ngoài mặt tỏ vẻ hết sức rồi, nạn nhân cũng không oán trách ông ta được gì cả. Dù sao, cũng có trách được đâu.

Là vì sợ “nó” tìm tới mình? Hay vì những đồng nghiệp khác? Thế nhưng cho tới bây giờ, rõ ràng, cũng có sự kiện nào liên quan đến người ngoài cuộc cả, lo lắng của ông ta hơi dư thừa rồi. Huống chi, từ hướng nhìn của tôi, đồng sự của ông ta cũng không né tránh tiếp cận với chúng tôi.

Suy ra thì, tôi cũng vừa mới nghĩ tới, ông cảnh sát Triệu này cũng chính trực quá rồi. Ông ta là người nói một không nói hai, biết rõ mình không có khả năng, thì sẽ không hề cho người trong cuộc và người nhà có bất cứ hy vọng gì. Việc làm này hoàn toàn một trời một vực với tác phong nửa che nửa đậy của cảnh sát bấy giờ. Hơn nữa, ông ta chính là dốc hết sức nói cho chúng tôi biết rõ tất cả – từ tình huống trên các thi thể, suy đoán của cảnh sát, tiến triển vụ án mọi thứ tường tận đều cho chúng tôi biết.

Nhưng bởi vì ông ta như thế, chúng tôi càng khó chấp nhận, đặc biệt là những người chúng tôi đã bị đẩy vào ngõ cụt.

Chúng tôi quả thật muốn cho ông ta biết cả hai rất có thể vì sợ hãi mà tự sát, thật là muốn cho ông ta nghĩ nếu không bị vứt bỏ chúng tôi cũng không đến bước đường cùng này, thật là muốn khiến ông ta có thẹn trong lòng, thậm chí hối hận cả đời.

Kẻ lương thiện, luôn dễ bị thương mà, aish...

Dường như, dù người chết thật sự là sáu người chúng tôi thôi, nhưng bị thương, thế mà là cả đám người.

Ngay khi chúng tôi bước vào trường học, bạn học ngày xưa đều xì xào bàn tán, chỉ trỏ, cũng nhốn nháo nhường đường.

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ dưới hình thức này trở lại sân trường đã lâu ngày xa cách. Tôi và Ninh Phàm Kỳ quen thuộc đi về phía viện Y, Triệu Thần Khởi ngược lại theo sau chúng tôi.

Trên đường đi, lại không gặp được bao nhiêu người, mà dần dần thấy vắng vẻ đìu hiu. Không biết là vì cảnh sát phong tỏa khu vực, hay mọi người không dám đến gần, sợ dính phải cái gì. Cảnh sát Triệu không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt hăm hiu chậm rì rì đi theo, một chút cũng không có dáng vẻ hối hả của cảnh sát khi gặp án, về sau còn muốn tụt lại tới mười mét hơn.

“Trác Viễn.” Ninh Phàm Kỳ đột nhiên gọi tôi.

“Hử...sao?” Tôi còn đang ngẩn ngơ lại càng giật mình, sau mới phục hồi tinh thần, vội đáp.

“Nguyện vọng của cậu là gì?” Gã nhẹ giọng hỏi, cũng không nhìn tôi.

“Nguyện vọng?” Tôi liếc sườn mặt gã, quái dị hỏi lại, “Sao tự nhiên lại hỏi cái này?” Tôi bỗng nhiên nhớ tới suy nghĩ lúc trước: nếu có người hỏi tôi, nguyện vọng trước khi chết là gì, mong muốn của tôi hiện tại là cha mẹ tái hợp.

Chỉ là... hiện tại nói sao cũng không được đâu.

“Tôi đang nghĩ, cho dù bạn Trần Hải đã chết, nhưng tôi nghĩ bạn họ còn không tiếc nuôi gì nhiều nữa.” Dừng một chút, vẻ mặt gã như nghĩ tới điều gì, “Từ di thư của Đông Ngôn Huy đã có thể biết rõ, cậu ta đã làm hết những việc cần làm, rồi mới chết. Mà em của Trần Hải, vì được bảo hiểm của cậu ta đền bù, sinh hoạt tạm thời không cần lo. Cũng coi như giải quyết được lo lắng trong lòng rồi. Về phần Lý Thành, cậu ta được phát hiện trong bể formalin, thi thể có lẽ được bảo tồn rất tốt. Cái này không phải đúng như cậu ta đã nói ư – sau khi chết có thể hiến dâng cho y học.”

“Ý cậu là gì?!” Tôi càng nghe càng cảm thấy không tưởng nổi và giận dữ không cam lòng, người đứng lại, hai tay ôm ngực, quay người đối mặt gã, “Ý cậu là con quỷ kia có lương tâm, trước khi hại chết chúng ta thì sẽ cho thời gian hoàn thành tâm nguyện trước lúc lâm chung?! Ý cậu là vậy sao?”

Ninh Phàm Kỳ cũng dừng chân, lại không phản bác, ngược lại bình tĩnh nhìn tôi.

“Cậu nói những lời này là có ý gì?” Gã im lặng khiến tôi càng cảm thấy vớ vẩn, tôi hít sâu một hơi, mới nói, “Chẳng lẽ những ngày này lo sợ khôn cùng là chỉ vì “nó” cho chúng ta đầy đủ thời gian hoàn thành tâm nguyện? Cho nên chúng ta lúc trước đều đang lãng phí thời gian? Tôi không cảm nhận được ý định tốt đẹp của “nó”? Chết rồi thì sẽ cảm nhận được nhỉ?” Tôi càng nói càng kích động, cuối cùng dường như rống lên. Loại giả thuyết hoang đường này, nói ra tôi quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Ninh Phàm Kỳ cũng để yên cho tôi giải tỏa, một chút ý ngăn cản cũng không có.

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tôi Và Cậu Sẽ Không Cô Đơn Đâu

Cuối cùng, Ninh Phàm Kỳ thấy tôi đã tỉnh táo lại, mới thở dài bảo: “Tôi biết rõ giả thuyết này rất vớ vẩn, tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, cũng chỉ là một khả năng thôi.” Dừng lại chút, lại cười khổ nói tiếp, “Ít nhất cũng khiến chúng ta lạc quan mà, tính toán cho tương lai chẳng hạn.”

Tôi giật mình, sau đó không nói thêm gì nữa, quay người tiếp tục đi lên phía trước.

Lời của Ninh Phàm Kỳ, khiến tôi nghĩ tới hai chữ “buông xuôi”.

Hoàn toàn chính xác, dưới tình huống này, có lẽ ngoại trừ cố gắng làm tốt hết thủy, nhả nhủ gửi gắm chuyện sau này cho người khác, thì không thể làm gì khác được nữa. Như gã nghĩ vậy, so với không làm gì cả thì vẫn tốt hơn.

Nhưng, tôi vẫn không kiềm chế được phản bác:

“Vì đâu cậu nói thế, Tiểu Phàm hiện tại không có việc gì là vì tâm nguyện của nó chưa xong sao? Kiểu này phải đợi tới năm nào tháng nào? ‘Nó’ sẽ chờ lâu vậy sao? Lý Thành tuy chết trong bể formalin, lại thêm phần trước đó cứ uống vào thì ngấm dần, nhưng vậy thì sao chứ? Thi thể cậu ta sau khi chết sẽ không bị phân hủy như mấy lần trước? Uống nhiều hơn nữa cũng không thể trở thành tiêu bản cho người “nghiên cứu” hay để lại thân thể cho người giải phẫu.”

Ninh Phàm Kỳ đuổi theo sau khi nghe xong, cũng không nói gì, đoán chừng cũng đồng ý.

Mà khi chúng tôi dừng lại, Triệu Thần Khởi đã bắt kịp, lúc nghe được vài phần đối thoại của chúng tôi, dù không biết nghe được bao nhiêu nhưng sắc mặt quả là lúc xanh lúc trắng.

Không lâu sau, tòa nhà học viện y xuất hiện trong tầm mắt. Xa xa đã nhìn thấy vài người tím tùm.

“Trác Viễn.” Ninh Phàm Kỳ lại gọi.

“Ừ?”

“Cậu còn chưa nói nguyện vọng của mình.” Ninh Phàm Kỳ vậy mà còn bám đề tài này chưa dứt.

“Vậy còn cậu? Theo như cậu nói, cậu không phải cũng có tâm nguyện cuối cùng muốn cố gắng hoàn thành sao? Dù tôi nói, cậu cũng không giúp được tôi, cậu hay là quan tâm mình thì hơn.” Tôi thoáng cúi đầu, lơ đãng nói.

Lại không nghĩ rằng Ninh Phàm Kỳ vẫn bình thản cười ung dung, bảo: “Tôi có hai nguyện vọng, một là Nhất Phàm có thể sống vui vẻ, không cần sống trong cái bóng của tôi. Hiện tại nó đã từ tai nạn phục hồi rồi, sau này đi học lại sẽ không có vấn đề. Còn một nguyện vọng khác... đã thực hiện được phân nửa rồi, tôi chỉ cần lặng yên chờ đợi là được rồi, không cần ép xin.”

Nghe được câu cuối cùng, tôi thế mà lại tò mò. Nhưng thấy gã hình như không muốn nói nguyện vọng thứ hai gì, tôi cũng không tiện hỏi thêm.

“Cậu thì sao? Nguyện vọng của cậu là gì?” Gã lại bắt đầu hỏi.

Tôi nghĩ gã cũng đã nói ra, dù không được đầy đủ, nhưng dù gì cũng là nói, tôi cũng không nên lại khó dễ, đành phải cười nói: “Nếu là lúc trước, nguyện vọng của tôi đương nhiên là không cần chết rồi. Thế nhưng bây

giờ, nguyện vọng của tôi là cha mẹ có thể tái hợp.” Lại ngừng chút, giọng lại nhanh lên, tôi u ám nói, “Có điều rất không có khả năng. Dù sao, cha trước đó không lâu mới đính hôn với dì Tinh. Gần đây vì chuyện của tôi mới chậm lại, đợi sau khi tôi chết, hẳn không cần...”

Ninh Phàm Kỳ vỗ vai tôi, xem như an ủi.

Lúc đi vào tầng hầm lầu ba, người còn lại đã rất ít, chỉ thấy một vài cảnh sát. Không biết có phải bọn họ cũng nghe nói về tình huống của chúng tôi không, hay vì trông thấy Triệu Thần Khởi sau lưng chúng tôi. Dù sao bọn họ khi vừa thấy hai chúng tôi, liền rất tự giác mở ra một con đường.

Gần về sau, lại thấy được bác sĩ Tần mới gặp cách đây không lâu. Cô ta trông thấy hai chúng tôi, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhưng trong giây lát, lại gật đầu như có vẻ hiểu được. Xem như chào hỏi. Chúng tôi cũng gật đầu đáp lại.

Đợi Triệu Thần Khởi đi tới, bác sĩ Tần mới nói rõ:

“Cảnh sát Triệu, bởi vì tôi sợ thi thể trong quá trình vận chuyển sẽ thay đổi nhanh chóng, tôi sẽ không kịp xem xét kỹ, chỉ nhìn được kết quả, nên mới theo tới đây. Anh biết rõ, càng về sau tốc độ phân hủy nhanh hơn thi thể trước rất nhiều.”

Xem ra vị nữ pháp y này cường công việc, rất sợ bỏ qua bất cứ manh mối nào.

Triệu Thần Khởi gật đầu, hỏi: “Vậy thi thể này thì sao?”

Câu hỏi của ông ta vừa dứt, sự chú ý của chúng tôi cũng tập trung đến thi thể Lý Thành. Thật ra, lúc bọn họ nói chuyện, ánh mắt của chúng tôi cũng đã khóa chặt trên thi thể Lý Thành rồi.

Cho dù đã nghe thấy từ lâu chuyện hai thi thể kia bị phân hủy nhanh chóng, hay như thi thể của Trần Hải, cũng chỉ là thấy giống như tử trạng trong gương thôi, quá trình phân hủy chúng tôi cũng chưa bao giờ. Trước mắt là lần đầu tiên.

Chỉ trên trên thi thể biểu hiện sự phù thũng do ngâm quá độ, mặc trên người quả là quần áo bệnh nhân xanh trắng, chỉ là quần áo gần như rách nát, chỗ được che không nhiều lắm. Làn da lộ ra ngoài phủ kín hồ máu tử thi(*), màu sắc dưới sự quan sát của mắt thường biến đổi với tốc độ cao – hồ máu tử thi biến đổi ứng với từng thời điểm tử vong. Cuối cùng mới bắt đầu quá trình phân hủy, từng đợt mùi thối rửa xông vào mũi. Lập tức khiến khuôn mặt thật của tử thi bị mờ đi, lộ ra phần bụng đã hơi nứt, lấp ló có thể thấy được các cơ quan trong đó. Nếu nói quá trình phân hủy bên ngoài thi thể thì tôi còn có thể chịu được, nhưng việc thấy nội tạng như vậy thì thách thức con người tới tận cùng rồi, ít nhất là tận cùng của tôi.

(*) Hồ máu tử thi: vết ứ đọng máu nổi lên trên tử thi sau một thời gian chết, căn cứ vào nó có thể cho biết thời điểm tử vong cũng như tình trạng thi thể. Và vâng, tục xưng “thi ban” trong bản quê tê và nhiều bản dịch đàm khác, và Xích không muốn khác người đâu, nhưng đáng tiếc thi ban không phải tên chính thức tiếng Việt, cũng không có văn bản tiếng Việt nào dùng.

Nếu không có ý định có thể tận mắt nhìn thấy tất cả diễn biến sau này, sợ tôi đã sớm không quan tâm lao ra, thoát khỏi chỗ này rồi.

Nhìn các cảnh sát khác đang vây xem xung quanh, không ai không có vẻ khiếp sợ.

Che mũi, rặn chặt răng, cố gắng ép xuống dịch chua trào khỏi yết hầu, tiếp tục nhìn kỹ.

“Lần này quả nhiên là phát triển đúng rồi.” Pháp y Tần nhìn thi thể không ngừng thay đổi, hai mắt lóe tia sáng, “Anh xem, tốc độ thay đổi của

hồ máu tử thi cực cao, so với thi thể Trần Hải gấp mấy lần. Mà mức độ phân hủy hiện tại, cũng giống y như sự thay đổi của thi thể Trần Hải. Hơn nữa chiều hướng phân hủy còn chưa dừng lại, chỉ sợ tiếp tục thế này, có khả năng không còn xương nữa.”

Mọi người nghe xong đều giật mình.

Vậy mà...

Tôi không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn Ninh Phàm Kỳ. Trong mắt gã, tôi nhìn được sự khiếp sợ như nhau.

Nếu thật sự phân hủy nhanh như thế, vậy phải chăng khi tôi và Ninh Phàm Kỳ chết đi, rất có thể lập tức hóa thành xương trắng? Nghĩ đến khả năng này, tôi gần không được hơi run, cảm giác buồn nôn càng tăng. Nếu không phải Ninh Phàm Kỳ kịp thời cầm chặt tay tôi, tôi nhất định sẽ thét thất thanh rồi.

Tuy nhiên, tình huống mà nữ pháp y nói cũng không xuất hiện, nhưng cũng chẳng khá nơi gì cả...

“Rắc!”

Đột nhiên, một âm thanh bẻ gãy sắc nhọn vang lên, có chuyện xảy ra.

Chỉ thấy làn da trước đó còn lành lặn, liên tục nứt toác ra, nội tạng cũng như thế. Nhiều bộ phận hiện ra vẻ vỡ vụn rõ ràng. Xương gân theo tiếng thứ nhất vang lên tiếng đứt đoạn không dứt, nhiều chỗ xương lộ ra bên ngoài không hề có dấu hiệu cảnh báo cứ thế mà gãy nát, cốt tủy từ từ chảy ra.

Ngón tay vặn vẹo, hốc mắt trào ra máu, xương bánh chè chọt ra lồ lộ, tất cả tất cả đều quen thuộc như thế, khiến người sợ hãi như thế...

“A, dừng lại rồi. Ủ, quả nhiên đã bình thường lại.” Nữ pháp y thấy thế, nhỏ giọng bảo, “Dựa theo mức độ phân hủy, hình dạng này đã trải qua hai mươi ngày.”

“Ý của cô là mức độ phân hủy này là chỉ của người chết hai mươi ngày mới có?” Triệu Thần Khỏi lại hỏi.

“Ủ... Thì cũng có thể nói như vậy, có điều...” Pháp y muốn nói lại thôi.

“Bác sĩ Tần, sao vậy?” Ninh Phàm Kỳ đột nhiên xen vào, đồng thời nắm chặt tay tôi.

Nữ pháp y nhìn mọi người rồi mới nói: “Tuy cảm thấy không có khả năng, nhưng ba thi thể này đều có điểm kỳ lạ.” Dừng một chút, lại phân tích, “Cho dù ba thi thể nguyên nhân cái chết tất cả không giống nhau, tử trạng vừa mới chết cũng không giống, nhưng sau khi bọn họ trải qua biến đổi, nguyên nhân cái chết lại cùng loại... giống như, chết vì bị đè ép quá độ.”

Vừa mới nói xong, vẻ mặt mọi người khác nhau, nhưng không tránh khỏi kinh ngạc.

“Lại một bí ẩn khác.” Tôi cười lạnh, thốt ra lời châm chọc.

Ủ thì, đưa ra được nghi vấn thì sao? Tìm ra điểm giống nhau thì thế nào? Không phải vẫn đi về hướng quỷ dị này sao?

Tôi đứng lên, nói câu “Tôi phải đi” liền cất bước rời khỏi. Ninh Phàm Kỳ nhìn mọi người xung quanh một vòng rồi mới đuổi theo tôi.

Đợi đến lúc đi đến con đường lớn trống trải không người, tôi mới nhận không được cười khổ hỏi:

“Ninh Phàm Kỳ, chết hẳn là chết hết rồi. Kế tiếp có phải là chúng ta không?”

Không giống lúc trước giả vờ trước mặt Triệu Thần Khởi, lần này, tuyệt vọng sâu sắc và sợ hãi xâm chiếm lấy tôi thật nhanh, nhanh tới mức không làm gì được.

Ninh Phàm Kỳ nhìn tôi thật lâu, rồi cười dịu dàng trả lời:

“Đừng lo, tôi và cậu sẽ không ra đi cô đơn đâu.”

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hình Bóng Bị Lãng Quên

Những cơn sợ hãi ngăn ngủi thường không khắc sâu trong trí nhớ con người, thậm chí đối với nhiều người, quên hẳn hoàn toàn không là việc gì khó khăn. Tuy nhiên, khi sự sợ hãi ấy kéo dài, đeo bám như hình và bóng, cho dù con người có lá gan lớn thế nào cũng khó lòng thoát khỏi, thậm chí từ đó có thể gây nên sụp đổ rối loạn, trở thành một kẻ tâm thần.

Hiển nhiên, “nó” rành rẽ nguyên lý này. Từ sau cái chết của Lý Thành, chỉ qua một tuần lễ. Bảy ngày này, bảo tôi sống một ngày như một năm cũng không diễn tả hết ý. Mỗi khi đêm về, tôi cũng không dám chìm vào giấc ngủ đơn giản vậy. Và rồi dù khi đã ngủ, một khi có chút dấu hiệu nhỏ nào, tôi cũng có thể lập tức giật tỉnh. Vì thế đã nhiều ngày nay, thần kinh tôi suy sụp đến gần bờ vực, mặt mày tiêu tụy không tả nổi, còn có cả dấu hiệu bị thần kinh. Nhưng mặt ngoài, tôi rất tỉnh táo, không, hẳn phải nói là buông xuôi. Mà Ninh Phạm Kỳ muốn chết cùng tôi, dường như ảnh hưởng cũng không lớn. Nhưng mỗi ngày gã lo lắng cho tôi cũng đủ bức gã tới giới hạn.

Đối với tình huống hiện tại của cả hai, cha mẹ cũng không còn cách nào khác. Nhưng bọn họ lại không thường xuất hiện ở bệnh viện nữa, cứ như đang bận rộn gì vậy.

Phỏng đoán của tôi về việc bản thân mơ thấy tử trạng của mình lại không xảy ra – đây cũng là nguyên nhân tôi sợ ngủ sâu, nhưng tôi lại nghĩ mình không thấy lại chưa hẳn nó không xảy ra. Còn về giả thuyết của Ninh Phạm Kỳ, khoảng thời gian trước khi chết cũng không phải là sự già yếu mà để chúng tôi hoàn thành tâm nguyện, tôi vẫn không thể tin được.

Thế nhưng, sau khi Lý Thành mất được tám ngày, chính là hôm nay, sau khi nghe xong thông báo của mẹ, tôi lại không thể không nghi ngờ giả thuyết mình đã chối bỏ kia.

“Mẹ, mẹ vừa nói cái gì?!” Tôi khép lại cằm bởi vì ngạc nhiên mà há ra, không thể tin hỏi.

Chỉ thấy mẹ có vẻ mặt như đã đoán trước tất cả, quay đầu cười với cha đang nhìn mình dụi dàng, rồi mới quay lại bảo:

“Mẹ nói, con trai à, cha con với mẹ con, cuối tuần này, là ba ngày sau đó, sẽ làm đám cưới. Chúng ta muốn tái hợp.”

Tái hợp? Tái hợp?! Tái hợp...

-nếu có người hỏi tôi, nguyện vọng trước khi chết là gì, hiện tại tôi muốn cha mẹ tái hợp...

-cậu có ý gì? Ý cậu là con quý kia có lòng tốt, trước khi giết chết chúng ta thì để dành thời gian cho chúng ta hoàn thành tâm nguyện?! Ý cậu là thế sao?

-chẳng lẽ những ngày lo lắng kinh hoàng chỉ là vì “nó” cho chúng ta đủ thời gian hoàn thành tâm nguyện? Cho nên chúng ta trước đó đã luôn lãng phí thời gian? Tôi không cảm nhận được tấm lòng của “nó”? Chết rồi thì cảm nhận được à?

Cuộc đối thoại lúc trước với Ninh Phạm Kỳ trong một giây lát hiện lên. Ánh mắt không thể tưởng nổi của tôi rơi xuống trên người Ninh Phạm Kỳ, thấy nét mặt gã không thay đổi gì nhiều, vẫn dụi dàng và đầy khuyến khích như thế, khiến tôi nghi ngờ gã có phải chẳng đã sớm cảm nhận được.

“Vì...vì sao?” Thật lâu, tôi mới khó nhả phun ra được một câu hỏi.

Mẹ cười tủm tỉm hỏi lại: “Vì sao là vì sao? Chẳng lẽ con không vui vì chúng ta tái hợp?”

Tôi lắc đầu, ngoan cố hỏi: “Hai người tại sao phải tái hợp? Dì Tinh thì sao? Cha không phải đã đính hôn với dì Tinh à?”

Khuôn mặt tươi cười của mẹ hơi chút trách móc, nhưng rất nhanh lại cười lớn, gắt giọng: “Con nít thì biết gì? Cái thằng này thích tò mò quá nhỉ, suy đoán lung lung không. Cha mẹ kết hôn đương nhiên vì chúng ta yêu nhau thôi ~.”

Tôi bĩu môi, lơ đãng cãi lại: “Hai người lúc trước không lẽ không yêu nhau? Cũng ly hôn đó thôi? Bây giờ làm sao có thể tái hợp lại? Còn cả đám cưới?”

Mẹ sừng sốt một hồi, rốt cuộc giận tái mặt, có chút không biết làm sao quay đầu nhìn cha. Cha nhận được tín hiệu cầu cứu, đành bước lên, mặt tỏ rõ khó khăn:

“Tiểu Viễn, hai ta tái hợp đương nhiên là có lý do của riêng mình, về phần Văn Tinh, cha đã nói rõ với dì, dì cũng hiểu được.”

“Lý do của hai người là gì?” Tôi vẫn không thuận theo không bỏ qua.

Hai người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cha đành thở dài giải thích:

“Tiểu Viễn, chuyện xảy ra với tụi con thật sự rất khó nghĩ tới. Cha với mẹ con đều rất lo lắng, nhưng hai ta không làm được gì cả. Vậy nên cả hai đành phải sử dụng vài phương pháp của người xưa cố gắng giảm thiểu chuyện xấu vậy. Đuổi xui thì tốt nhất phải rước vui rồi, cho nên...”

Nghe vậy, tôi ngạc nhiên, bỗng dưng không biết phải nói gì.

Đối với cha mẹ thế này, tôi còn có thể nói được gì đây? Mê tín? Vớ vẩn? Chuyện chúng tôi gặp phải không phải càng vớ vẩn hơn sao?

Thật lâu sau, giọng tôi mới mang vẻ nghẹn ngào nói: “Con cảm ơn.”

Kể từ sau khi hai người ly hôn, tôi không hề nói với bọn họ những chữ này nữa.

Những ngày tiếp theo, tôi trải qua với việc Ninh Phàm Kỳ theo giúp tôi đi thử lễ phục, mua lễ vật và làm việc vặt. Thân thích hai nhà cũng đã bỏ qua khúc mắc, vì chuyện này bận rộn không ngừng. Cũng may tôi vẫn còn ở bệnh viện nghỉ ngơi, cho nên bọn họ cũng không tiện tới.

Ngày mốt là lúc cử hành hôn lễ, những việc cần lo hiện đã xong, tôi cũng rảnh rỗi lại. Cũng tới lúc này, tôi mới có đầu óc tĩnh lặng để suy nghĩ lại. Chỉ là giờ ngẫm nghĩ lại cũng thấy không được tốt lắm, lòng vốn vì bận rộn mà cuốn quýt lên giờ lại rỗng không, sự sợ hãi quen thuộc, dự cảm không lành lại lan tràn. Nhưng ngẫm lại kỹ càng, tôi mới lập tức phát hiện có chuyện không ổn!

“Ninh Phàm Kỳ, hôm nay là ngày mấy?” Tôi hỏi Ninh Phàm Kỳ đang thả lỏng ngắm cảnh.

Bởi vì tay tôi không còn gì phải lo nữa, nên ngày thường khi rảnh cả hai thường hay xuống lầu tản bộ bên lề cỏ bệnh viện. Chim hót hoa nở, tốp năm tốp ba bệnh nhân đã trút bỏ đi cái bệnh quẩn người, lộ rõ sức sống, nhìn cũng thấy thú vị.

“Hử?” Gã hơi ngớ ra, nghĩ hồi mới nói, “Ngày 12 tháng 10.”

“Khai giảng ngày mấy?” Tôi hỏi lại ngay.

“Gần một tháng rồi.” Ninh Phàm Kỳ nhú mày trả lời, “Sao vậy?”

“Tiểu Lục, nó... tại sao còn chưa xuất hiện?” Tôi mở to miệng, thật vất vả lắm mới nói được những lời này. Bởi vì dự cảm không lành đột ngột dâng lên khiến tôi bắt đầu suy nghĩ tới hướng xấu. Nhưng rồi tôi lại không thể không đè nén ý nghĩ của mình, chặn lại suy nghĩ lung tung của bản thân.

Vốn Chung Tân Duy sau khi cùng chúng tôi du lịch đã về nhà, nói ngày khai giảng mới về trường, nhưng giờ khai giảng đã gần một tháng, còn chưa thấy bóng dáng của cậu ta.

Ngoài ra, ban đầu tôi không để ý, nhưng đào sâu mới thấy quỷ dị, lúc Đông Ngôn Huy gặp tai nạn, chúng tôi, thậm chí cảnh sát Triệu, lại không ai nhắc tới hay liên hệ với cậu ta! Nói chính xác, dường như, tất cả sự kiện, toàn bộ quá trình, tiểu Lục hoàn toàn không tham dự! Chuyện này thật sự quá kỳ quái. Không tính đến việc sau chuyện đã xảy ra tại ký túc xá chúng tôi không hề liên lạc với cậu ta để thông báo, thậm chí cảnh sát điều tra cũng tự động bài trừ tiểu Lục thì quá mức kỳ lạ! Theo lý, lúc Đông Ngôn Huy gặp tai nạn, nói thế nào thì tiểu Lục cũng phải nằm trong diện tình nghi cùng chúng tôi. Thậm chí căn cứ theo tình huống lúc ấy cảnh sát cho rằng đó là mưu sát, không có mặt tiểu Lục cũng có thể suy theo chiều hướng hung thủ không có mặt ở đây. Thế nhưng, trong chúng tôi chưa từng ai nhớ tới cậu ta!

Dù hiện tại tôi đang tự hỏi, cũng chẳng hiểu tại sao mỗi lần tôi nghĩ tới “nó”, tôi sẽ luôn mặc định tiểu Lục là người sống sót, nhưng hoàn toàn không có ý nghĩ liên lạc với cậu ta, hỏi thăm gì đó, hoàn toàn không!

“Á? Đúng rồi, nó không phải bảo lúc khai giảng...” Ninh Phàm Kỳ vốn là kinh ngạc, lập tức chuyển thành ngớ người. Trong giây lát, gã dường như cũng phát giác có chỗ không bình thường, nói rồi mà không hề có tiếng.

Tôi xua tay dữ dội, hồng mong đem ý tưởng không tốt xóa đi. Hít sâu một hơi, mới cười lớn nói: “Có gì đâu chứ, gọi điện thoại không phải là được rồi? Đoán gì chứ?”

Ninh Phàm Kỳ gật đầu, cũng trả lời: “Ừ, nói không chừng là trùng hợp có việc thôi.” Nhưng sắc mặt gã vẫn bối rối lắm.

Thấy vậy, tôi lấy điện thoại trong túi áo gã, gọi đến nhà tiểu Lục.

Tiếng títt títt càng nhiều nhưng vẫn không thấy ai bắt máy, trong lòng tôi vốn đã bình thường lại giờ hơi không ổn nữa rồi, nôn nóng ngày càng nhiều.

“Không có ai ở nhà.” Tôi gấp điện thoại, giọng có chút không bình thường.

Ninh Phàm Kỳ nhú mày, hỏi: “Gọi lại thử xem?”

Nghe vậy tôi lại lần nữa cầm điện thoại, nhưng vẫn không có người bắt. Tôi bắt đầu bất an rồi, mờ mịt nhìn Ninh Phàm Kỳ.

Vẻ mặt Ninh Phàm Kỳ cũng dần dần không được.

Đột nhiên, gã lôi kéo tôi đứng dậy, chạy đến cổng bệnh viện.

“Đi đâu?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Đi tiệm net, chúng ta gửi email vậy.” Ninh Phàm Kỳ nói.

Bên cạnh bệnh viện là một tiệm net quy mô lớn.

Tôi cười khổ một tiếng, chỉ có thể đuổi theo.

Có lẽ vì nằm cạnh bệnh viện, người trong tiệm cũng rất thưa thớt, có không ít là bệnh nhân.

Sau khi trả tiền, chúng tôi chọn một cái máy nằm trong góc.

Nhìn biểu tượng QQ quen thuộc trên màn hình, ma xui quỷ khiến thế nào, lại dời con chuột qua, ngay cả Ninh Phàm Kỳ cũng cản không kịp, mà tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại click vào.

Nhưng khiến tôi ngoài ý muốn, avatar chớp sáng trên QQ của tôi, vậy mà là con thỏ màu xanh da trời quen thuộc – của tiểu Lục?!

Sáng đèn, nói rõ là đang online, không cần phải nhấp lại.

Tôi quay đầu nhìn Ninh Phàm Kỳ, vẻ mặt gã cũng sửng sốt như tôi vậy.

“Có lẽ...nó đang ở tiệm net?” Tôi hỏi không quá chắc chắn.

“Có lẽ.” Ninh Phàm Kỳ lắc đầu, mở ra tính năng video.

Thấy vậy, tôi vội vàng nhấp vào avatar của tiểu Lục, nhân tiện xem tin tức.

Tiểu Lục rất nhanh đã nhận.

Trên màn hình xuất hiện khung nhỏ hình ảnh, là Chung Tân Duy đã lâu không gặp.

Nhưng kỳ quái là, sau lưng tiểu Lục rõ ràng là nhà cậu ta.

Chẳng lẽ không nghe được tiếng chuông điện thoại?

“Tiểu Lục, cậu sao không về trường?” Không nói chuyện phiếm, tôi hỏi thẳng.

“Ờ?” Tiểu Lục ban đầu ngớ ra, sau mới cười giải thích, “À...sau khi em về ba mẹ nói muốn kéo theo tôi đi du lịch. Mặc dù mới trở về, nhưng

em cũng đồng ý luôn. Dù sao tháng đầu khai giảng chương trình còn chưa phải chạy. À, nói anh nghe, tháng này em đi rất nhiều nơi đó...” Sau đó, toàn là tiểu Lục vui vẻ giới thiệu chuyến hành trình của mình. Nghe cậu ta nói quá vui vẻ, tôi trước đó không thoải mái cũng khô khỏi bị lây, kiên nhẫn nghe, mà vì cậu ta nói rồi hứng quá, Ninh Phàm Kỳ bên cạnh cũng nghe được không ít, biết không có gì đáng lo nữa, gã cũng không chen vào, im lặng lắng nghe.

Chỉ là, vui vẻ, dường như từ sau buổi tối ấy, không thể áp dụng lên người chúng tôi được.

Mục rửa, kinh tởm, buồn nôn... cái mùi nọ lại thoáng qua.

Vốn lòng đang ấm nóng, lại cứ như bị một chậu nước đá dốc thẳng xuống đầu. Hơi lạnh như băng từ xương sống lúi thẳng xuống, thấm vào lạnh ngắt. Toàn thân tôi nổi da gà, da đầu run lên.

Tiếng người ồn ã xung quanh, tiếng bàn phím lách cách, dần dần rời xa.

Vừa rồi hết thấy như hải thị thận lâu, tất cả như trôi tụt đi. Một khoảnh khắc kia, vốn tất cả những gì tốt đẹp trở thành ảo ảnh, thậm chí trở nên ghê rợn.

Những nhận thức trước đó, trong nháy mắt này, như chiếc gương rơi xuống, vỡ vụn.

Tôi quay phắt sang nhìn về phía Ninh Phàm Kỳ.

Chẳng lẽ, một lời tạm biệt chính thức cũng không thể? Lại đến nhanh như thế...

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Trò Chơi Trước Đó Đã Bắt Đầu

Hàng vạn suy nghĩ trong đầu tôi chuyển đổi không ngừng, Chung Tân Duy sau đó còn nói gì nữa tôi đều không thể nghe rõ. Ninh Phàm Kỳ bên cạnh đã phát hiện tôi không bình thường, duỗi tay nắm chặt tay tôi, muốn nói lại dừng.

Bên tai vẫn vang lên tiếng nói chuyện liên miên của tiểu Lục phản nản này nọ, nhưng tôi lại không còn tâm trạng nghe nữa. Lúc này tôi cũng chẳng biết có suy nghĩ thế nào, lại thốt lên:

“Ninh Phàm Kỳ...cậu có ngửi thấy mùi đó không?” Giọng nói của tôi đã run dữ dội, tự bản thân cũng cảm thấy không tưởng được.

Lời vừa ra, Ninh Phàm Kỳ nửa ngồi trước mặt tôi đột nhiên đổi sắc mặt, hai mắt trợn lên, mặt mũi tràn ngập khiếp sợ. Tôi thậm chí cảm giác được tay gã nắm tay tôi cứng đờ, trở nên lạnh buốt.

“Hửm? Mùi? Mùi gì? Không có à.” Bên kia máy truyền tới giọng tiểu Lục ngơ ngác hỏi.

Tôi cười khố một tiếng, gật đầu khẳng định với Ninh Phàm Kỳ, rồi mới nhẹ giọng nói với tiểu Lục:

“Không có gì... Đúng rồi, cậu khi nào về? Ngày một cha mẹ tôi tổ chức đám cưới, cậu tới kịp không?” Không biết vì sao, dù biết hiện tại người có thể tạm biệt chỉ có tiểu Lục, nhưng tôi không cách nào nói điều này với cậu ta.

“Gì cơ á! Thật không? Tối kíp, tối kíp, sáng ngày mai ba mẹ chở em về trường, mấy anh nhớ tới đón đó.” Tiểu Lục hớn hờ dặn.

“Ừ, tôi với Ninh Phàm Kỳ sẽ đi đón cậu, lúc đó gọi điện thoại cho tôi là được.” Tôi cố gắng nói chuyện vui vẻ, tay lại bắt ngược lại tay Ninh Phàm Kỳ nắm chặt.

“Á? Mùi gì vậy? Có mùi gì là lạ...” Ngay lúc này, tiểu Lục lại nói ra một câu khiến ngực tôi tê rần, máu huyết đông cả lại, “Ngũ ca, sao anh biết ở đây có mùi lạ? Được rồi, để em đi xem cái đã, hình như phát ra từ phòng bếp á. Ngũ ca, anh chờ chút.” Sau đó, tiểu Lục đã biến mất khỏi khung hình.

Đến lúc này, tôi mới kịp phản ứng lại – chẳng lẽ thứ mùi kia không phải xuất phát từ người tôi và Ninh Phàm Kỳ? Chẳng lẽ... mục tiêu của “nó” không đơn giản là sáu người chúng tôi?! Chẳng lẽ...

Tôi gần như đã gào lên: “Đừng! Tiểu Lục, trở lại!” Người chung quanh nghe thấy đều nhìn sang, nhưng tôi một chút cũng không để ý nữa.

Chỉ là, hai mắt tôi vẫn không hề muốn rời khỏi màn hình, cũng bướng bỉnh tin tưởng cậu ta rất nhanh sẽ quay lại.

Ninh Phàm Kỳ thấy tôi như thế, mặt lộ vẻ hoảng hốt, gấp gáp hỏi: “Rốt cuộc là sao?”

Tôi đau khổ: “...Tiểu Lục, nó nói nó cũng ngửi thấy mùi lạ, nó nói... muốn đi xem.” Nói đến đây, tôi đột nhiên la lên, “Có phải nó sẽ... Ninh Phàm Kỳ, tiểu Lục sẽ không sao đúng không? ‘Nó’ muốn giết chỉ có sáu người chúng ta, tiểu Lục sẽ không sao đúng không? Hả?”

Nếu như Ninh Phàm Kỳ không cho tôi một câu trả lời phủ định thuyết phục, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ điên mất.

May rằng, Ninh Phàm Kỳ lập tức bỏ đi sự hốt hoảng, cố gắng bình tĩnh an ủi tôi:

“Ừ, tiểu Lục sẽ không có chuyện gì đâu. Mọi chuyện sẽ kết thúc nhanh thôi! Hơn nữa kết thúc ở chúng ta, sẽ không liên lụy người khác đâu!”

Câu sau cùng của gã quả là nói đúng thứ đè nặng trong lòng tôi.

Đúng, tất cả rồi sẽ qua đi, là chúng tôi sẽ khiến nó dừng lại!

Đến giờ, tôi đã hoàn toàn chấp nhận rồi. Chỉ cần tất cả chấm dứt với chúng tôi, cũng không sao cả. Tôi không muốn cũng không thể chấp nhận được phạm vi liên đới mở rộng. Nếu như “nó” chỉ chọn đủ sáu người chúng tôi, nhưng về sau lại là tiểu Lục, vậy chẳng phải bảo rằng, kế tiếp sẽ là bạn học chúng tôi, bạn bè chúng tôi, người thân chúng tôi? Cuối cùng bao nhiêu người mới đủ? Cuối cùng mới bỏ sót ai?

Tôi càng nghĩ càng hận, cuối cùng không kiềm được quay qua bốn phía kêu to, cứ như “nó” đang ở bên cạnh chúng tôi vậy.

“Mày cuối cùng muốn giết bao nhiêu người mới đủ? Mày rốt cuộc muốn thế nào? Tội tao từ đâu chộc đến mày! Con mẹ nó mày muốn đến thì đến đi!”

Ninh Phàm Kỳ ngậy ra, rồi lập tức ôm lấy tôi đang điên loạn. Tai nghe, cũng vì vậy rớt trên đất.

Người xung quanh nhìn chúng tôi giật mình. Nhưng tôi bỏ qua tất cả, bỏ qua âm thanh chửi bậy không ngớt, nước mắt cứ không điều khiển được mà chảy ra. Hai mắt Ninh Phàm Kỳ cũng âm ỉ, nhưng xem như còn tỉnh táo, càng không ngừng cố gắng khiến tôi dịu lại. Chỉ là, thời gian dài lâu này, nỗi căm hận sao dễ dàng bị ép xuống nổi, hơn nữa tôi cũng không hề muốn kiềm lại.

Tôi thậm chí muốn tự làm khó mình, tốt nhất là chọc giận “nó”, khiến “nó” dưới cơn giận dữ giải quyết tôi là tốt nhất, dù sao kết quả cũng thế thôi, xong sớm để tôi không cần phải lo lắng sợ hãi.

Thế mà giữa một phút giây tĩnh lặng kia giữa chúng tôi đang âm ỉ, trong khung hình nhỏ lại đột nhiên có mặt Chung Tân Duy.

“Ngũ ca? Còn đây không? Anh nói cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh yếu ớt phát ra trong tai nghe đã rơi xuống đất.

Trong khung hình, Chung Tân Duy vẫn ổn, rất có tinh thần, sắc mặt vẫn hồng hào.

Dấu hiệu kỳ quái nào cũng không có.

Hai người chúng tôi cứng người, hai mặt nhìn nhau. Tôi vội vàng lau khô nước mắt, nhặt tai nghe lên, gọi một tiếng “này”.

Vừa mới nói, giọng tiểu Lục đầy tức giận truyền lại: “Ngũ ca, tiếng của anh ban nãy là sao? Anh mới mắng ai à? Sao lâu vậy mới trả lời?”

Tâm trạng của tôi bây giờ chỉ có thể diễn tả là cực kỳ vui vẻ, cảm xúc trong lòng nhấp nhôm đứng tim.

“Không có gì, là người khác. Vừa rồi tai nghe của tôi rớt trên đất.” Tôi nhẹ nhõm trả lời, lại hỏi, “Đúng rồi, cậu mới bảo mình ngửi thấy mùi gì?”

“À, phòng bếp có mùi gì khét khét ấy, em xem bếp tắt chưa.” Tiểu Lục cười nói, “Tiếc quá, không có gì ăn hết.”

“Ừ, nấu đồ ăn rồi để khét.” Tôi khoát tay, lặp lại một lần. Đây cũng là để Ninh Phàm Kỳ cùng nghe, ra dấu không cần lo nữa. Kể đó, tôi cũng không còn lòng dạ nào ngồi tám chuyện, nói đơn giản vài câu rồi hủy kết nối.

Tôi và Ninh Phàm Kỳ nhìn nhau thật lâu, không nói gì. Bởi vì, tôi nghĩ ra được, cho dù hiện tại tiểu Lục không có việc gì, cũng không có nghĩ sau này sẽ không có chuyện.

Ngày hôm sau, chúng tôi trở về ký túc xá trường dọn đồ, cùng nhau xử lý thủ tục xuất viện và thủ tục trở lại trường. Tiểu Lục gửi tin báo sẽ gặp lúc hai giờ chiều.

Dù cho sợ phải nói với tiểu Lục sau này phải thiếu đi ba người, thậm chí ký túc xá chỉ còn lại một mình cậu ta, nhưng tôi và Ninh Phàm Kỳ vẫn rất mong cậu ta đến. Bởi vì, chúng tôi có thể nhìn lại được những kỷ niệm vui vẻ của sáu người trong phòng trên người tiểu Lục.

Còn về chuyện mùi lạ nọ, tôi vẫn để ý đến, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng có thể chỉ là cảnh báo dành cho tôi và Ninh Phàm Kỳ thôi. Nói vậy, lòng tôi cũng không nặng nề lắm.

“Tiểu Lục nhắn báo đã đến rồi.” Tôi nhìn điện thoại, nói với Ninh Phàm Kỳ vẫn đang trải giường.

“Hử? Không phải nói hai giờ mới đến sao?” Ninh Phàm Kỳ quay đầu lại hỏi.

“Nó nói ba mẹ nó muốn mời chúng ta ăn cơm, cho nên tới sớm.” Tôi nhún vai, cầm áo khoác nhẹ mặc vào, “Đi ăn thôi.”

“Ừ.” Ninh Phàm Kỳ cũng cầm lấy áo khoác, vừa mặc vừa đi.

Hai chúng tôi sóng vai đi trên con đường trường lá rơi rụng đầy, gió thu nhẹ nhàng lướt qua, để lại nỗi niềm tự tại khó nói thành lời.

Vừa ra khỏi cổng trường, đã nhìn thấy tiểu Lục và ba mẹ của cậu ta đứng đối diện đường chờ. Một chiếc xe đỏ dừng bên cạnh họ. Từ xa, đã

nhìn thấy tiểu Lục vốn đang cười nói với ba mẹ quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ, hai tay giơ lên vung vẩy.

Chúng tôi cũng cười vẩy tay với cậu ta, cũng chờ chiếc xe tải từ xa lái tới vượt khỏi vạch trắng mới định qua.

Thế nhưng, đột ngột khi mọi người còn chưa phản ứng kịp, lúc mọi người vẫn đang tươi cười vui vẻ, chuyện đã xảy đến.

Ngay khi xe tải cách vạch còn chưa tới 10m, tiểu Lục thế nhưng lại nhấc chân chạy tới bên chỗ chúng tôi! Như thể chiếc xe không hề tồn tại, không hề quay đầu liếc nhìn, không hề có chần chờ gì, không hề có điều gì ngăn cản, vẫn giữ nụ cười xán lạn kia, vẩy tay chạy đến!

Mười mét, khoảng cách 10m, tốc độ xe không nhanh, chênh lệch thời gian căn bản không đủ để cậu ta thoát khỏi chiều rộng của chiếc xe tải!

Tôi và Ninh Phàm Kỳ hô to, tôi thậm chí cảm thấy trái tim co rút dữ dội.

Rồi ngay lúc chỉ mảnh treo chuông này, ba mẹ Chung Tân Duy mất hồn mất vía cùng lúc kéo mạnh cậu ta trở về! Tiểu Lục lao đảo lùi về.

Khi đó, xe cách vị trí của cậu ta còn chưa tới năm mét.

Đợi tới khi tôi phản ứng lại, toàn thân đã thấm ướt mồ hôi lạnh, trong lòng cứ mãi hô to may quá, may quá.

Thế nhưng, không cho chúng tôi may mắn được bao lâu, một cảnh tiếp theo diễn ra lại đủ khiến chúng tôi ngừng thở.

Tốc độ xe rất nhanh, phải nói nhanh một cách đáng sợ và quỷ dị – vừa rồi rõ ràng khi tiểu Lục đã lao ra, lẽ thường lái xe hẳn phải giảm lại tốc độ.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối, tốc độ xe chưa từng thay đổi, cứ như không hề phát hiện tiểu Lục.

Ngay khi đầu xe đã đến vị trí ban nãy của tiểu Lục, hình ảnh khác thường cứ thế xảy ra.

Không hề báo trước, thậm chí là quỹ dị hoang đường, tiểu Lục vậy mà xuất hiện phía trước xe tải, khoảng cách giữa cả hai còn không hơn 33cm. Thậm chí, thậm chí...động tác của tiểu Lục còn giữ nguyên tư thế như được nâng lên, hai cánh tay mở ra, hai đầu gối uốn gập. Càng khiến người không thể tin hơn, lúc cả người tiểu Lục xuất hiện, hai chân đã cách khỏi mặt đất! Tựa như, tựa như... đột nhiên bị dịch chuyển không gian vậy!

Tôi nghĩ, tôi vĩnh viễn sẽ không thể quên được một cảnh này. Không chỉ vì ánh mắt phức tạp của tiểu Lục – đau khổ, bất đắc dĩ, tuyệt vọng, vui mừng... nhưng nhiều hơn là vì cậu ta là một trong những người sẽ chết, tôi lại tận mắt nhìn thấy quá trình tử vong của cậu ta.

Cho đến khi tiểu Lục bị thúc bay rồi ngã sấp rơi xuống đất, tiếng thét vang lên liên tục, tôi mới giật mình tỉnh lại.

Từ dáng vẻ tươi cười vui vẻ lần đầu tiên của tiểu Lục cho tới khi biểu lộ trước khi chết vừa rồi của cậu ta, cả hai không ngừng hoán đổi liên tục càng nhanh, như một bí mật cứ mãi được giấu kín, rốt cuộc đã hé mở, như chiếc mạng che mặt được kéo xuống, như chiếc hộp pandora đã được mở ra, điềm xấu bất ngờ thoát ra ngoài...

Trong nháy mắt, tôi cảm giác sức lực toàn thân như vòi nước bị mở chảy, đợi khi tôi bình thường lại mới nhận ra “trạng thái hiện tại”, tôi co rút lưng dựa trong ngực Ninh Phàm Kỳ.

Trước khi nhắm mắt chìm vào trong bóng tối, tôi nhìn thấy Ninh Phàm Kỳ phía trên cùng thất hồn lạc phách.

Thì ra, tất cả đã định trước, “nó” tới so với chúng tôi nghĩ đã sớm hơn nhiều lắm.

Thì ra, tiểu Phàm vốn không phải là người thứ nhất, tiểu Lục cũng không phải người may mắn.

Thì ra, giả thuyết đã từng được xem là hoang đường, nhưng lại là kết quả chúng tôi cùng nhau khao khát.

Thì ra, vừa mới bắt đầu, là sáu người chúng tôi.

Trò chơi, kỳ thật chỉ là màn dạo đầu mà thôi...

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốt

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Chúng Tôi Sẽ Trở Lại!

“Tiểu Phàm gửi cậu gì vậy?” Tôi mở cửa sổ, nhìn mọi người chạy băng băng trên bãi tập dưới lầu, quay đầu hỏi.

“Vài ba ảnh chụp.” Ninh Phàm Kỳ cầm ảnh đi tới, đưa tôi, cũng cùng nhìn ra ngoài cửa.

Một đợt tiếng hô hào từ dưới lầu truyền lên, sôi động như mùa hè.

Gió thu từ ngoài thổi vào, lại lòng vòng trong phòng ký túc, phát phơ lớp bụi mỏng như cánh ve. Ngay cả thế, chúng tôi cũng chẳng muốn quét dọn. Hơn nữa, chỉ sợ... từ nay về sau cũng chẳng có ai dám ở đây đâu.

Tôi lần lượt nhìn từng bức ảnh trong tay, không khỏi theo người trong ảnh mỉm cười.

“Xem ra, tiểu Phàm hiện tại sống rất khá.” Tôi đem ảnh đặt trên bệ cửa sổ nói.

“Ừ.” Ninh Phàm Kỳ lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, “Cũng may lần kia bị thương không để lại di chứng gì, không thì tôi sẽ tiếc cả đời mất.”

“Còn nói nữa!” Tôi trách, “Cậu nói chuyện với em mình không thể tử tế hơn chút được sao? Đêm đó cậu đột nhiên từ cửa sau thò ra, lộ ra “hình dạng thật” ai mà không sợ hãi? Lúc cậu với tôi nhìn thấy hình trong gương còn muốn bị hù nửa mạng ấy.” Dừng một chút, tôi có chút hả hê nhìn gã, “Lại nói, nó té cũng tại cậu, cậu không lùi về nó cũng không chạy đuổi theo, cũng không ngã cầu thang.”

Đối với lời trách mắng của tôi, Ninh Phàm Kỳ một chút xiu áy náy cũng không thể hiện, ngược lại còn hùng hồn biện minh:

“Cậu cũng không phải không biết tình huống hiện tại của tui mình, hơn nữa lúc đó tui cũng sợ lắm chứ, căn bản không kịp hiểu rành rọt, chỉ dựa theo tiềm thức lựa chọn hành động thôi. Hơn nữa, ai sẽ tin thẳng anh trước giờ mình ghét sắp phải chết chứ. Hơn nữa nó vẫn nghĩ tui đối xử tốt với nó là giả vờ cơ.”

“Đấy, cậu thật làm người thất bại!” Tôi buồn cười nói, sau đó lại quay đầu nhìn mọi người đang chơi hăng say, giọng thay đổi, nói khẽ, “Tốt quá... còn sống thật tốt, tiểu Phàm còn sống, mọi người cũng sống rất tốt.”

Ninh Phàm Kỳ dường như cũng cảm nhận được cảm giác tang thương của tôi, thở dài, rồi lại lộ ra dáng vẻ tươi cười đầy khuyến khích, “Còn sống thật tốt, tui vốn nghĩ rằng tiểu Lục có thể thoát khỏi, thật ra, tui còn nghĩ rằng trừ mình, ai cũng có thể thoát. Kết quả, mọi người như nhau. Có điều... có thể để cho người chúng ta yêu quý sống tốt, chúng ta cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Ừ, vốn nghĩ rằng, ít nhất sẽ có một người, ít nhất một người sẽ tránh được tai nạn.

Nhưng rồi trải qua một lời nhắc nhở như thế của gã, tui cũng thoải mái chút, than thở:

“Chỉ tiếc không tham gia đám cưới cha mẹ được.”

“Đám cưới là nghi thức thôi. Trải qua chuyện này, bọn họ đã buộc lại với nhau, không còn chuyện gì xấu nữa đâu. Nguyên vọng của cậu rất cuộc thực hiện được rồi.” Gã cười đáp.

“Nói tới nguyên vọng, nguyên vọng của mọi người đều thực hiện được rồi, dù khó khăn thật đấy. Rõ là có dự cảm nào đó, nhưng cũng chẳng

hoàn toàn rõ ràng, khiến tự bản thân cũng lơ mơ.” Tôi hơi bồi hồi.

Ngắm lại, ngay cả chính mình, cũng cùng như thế trải qua bao lần nghi thần nghi quỷ, cả quá trình không tính trước được.

“Đúng rồi, lúc ấy cậu không phải nói còn một nguyện vọng khác sao? Là gì vậy?” Đột nhiên nhớ tới lời Ninh Phàm Kỳ từng nói, tôi không khỏi hiểu kỳ hỏi.

Ninh Phàm Kỳ ngó người, bỗng cười tươi, hai mắt sáng trong, đầu lại bị bẻ mạnh sang bên trái, gần như thành 90 độ.

Tôi thấy, lòng dần dần đắng chát.

Gã vươn tay về phía tôi, bảo: “Nguyện vọng khác của tôi, là trước khi chết, cùng người mình thích, bên nhau. Cho đến khi...mục nát thành tro.”

Tôi giật mình, nhưng nhìn cánh tay trái và đầu gối gã không ngừng tuôn máu, hai mắt mờ đi. Tôi biết rõ, thứ kia chắc chắn không phải máu.

Tôi run rẩy duỗi bàn tay chỉ còn xương trắng lằn lộn giữa máu thịt, đặt vào tay gã.

Hai tay chạm lấy, giao lại, nắm chặt, máu thịt hòa vào nhau.

“Rắc...”

Âm thanh bẻ gãy nhỏ vun liên tục vang vào tai, vun da thịt không ngừng thay đổi màu sắc lắc rắc rơi xuống, nhìn rất giật mình.

“Lộc cộc” một thoáng, đầu lảo đảo xuống mặt đất, mặt hướng về phía trên.

Vì vậy, tôi có thể nhìn thấy cả hai đang liên tục phân hủy.

Tôi rõ ràng trông thấy, trong đôi mắt trên gương mặt đã biến dạng của Ninh Phàm Kỳ, là thỏa mãn, vui mừng. Tôi tin, tôi cũng thế.

Một cơn gió từ ngoài cửa thổi vào, tản đôi chút thứ mùi mực rửa cổ quái, lại mang đi một chút gió tanh.

Bức ảnh trên bề cửa sổ thoáng cái bị thổi bay, trên không trung xoay tròn vài vòng, rồi thi nhau đáp xuống, rơi lả tả trên đất, nửa thấm trong vũng máu.

* * * * *

Một tháng trước,

“Ấy? Sao xe lửa đột nhiên chậm lại?” Chung Tân Duy ngồi bên cửa sổ trong thấy tốc độ đi tới khe núi chậm đi rõ rệt, ngạc nhiên hỏi.

“Hẳn là sắp đến ga nào đó.” Trác Viễn ngồi đối diện, như cũ dựa trên bàn nhỏ, lười biếng đáp lại, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, mắt híp lại.

“Đường ray đang trên cao.” Bên cạnh có tiếng nói trêu chọc.

Nghe vậy, Trác Viễn bực bội nói thầm: thì sao? Làm như cậu hiểu lắm ấy!

Lúc ngẩng đầu lên, Trác Viễn liếc sang bên ngoài. Quả thật vậy, khi khe núi lui về sau, phía trước là một thung lũng, đường ray xe đã lên cao giữa trời rồi.

“A, xe hơi lắc.” Đông Ngôn Huy còn cặm cụi với chiếc laptop trên đầu gối, lại có thể chia bớt sự tập trung mà nhận xét một câu.

“Lắc?” Vốn Lý Thành đang ngẩn người, lại nghe một tiếng “Xoạt!” Hẳn lập tức bắt lấy ghế. Đáng tiếc vị trí ba người này là ghế cứng, hẳn lại ngồi chính giữa, thật sự không có vị trí nào giúp hẳn cố định. Cuối cùng,

hắn đành phải chụp lấy bàn nhỏ trước mặt. Hắn nào dám động tới Đông Ngôn Huy bên cạnh. Máy tính mà rớt ấy, muốn đền cũng đền không nổi. Còn Chung Tân Duy ngồi một bên, về cơ bản không có khả năng khiến mình yên tâm, cho nên tự dựa vào bản thân thôi.

“Dao động thế này, không biết có bị lệch đường ray không. Nếu lệch thật, tiền bảo hiểm chắc có nè.” Trần Hải vốn nhìn Đông Ngôn Huy ngồi đối diện vọc máy trên gối, lúc này đầu óc lại tỉnh táo sợ.

“Xì!” Trác Viễn dựa bên cửa sổ, nhìn mây mù như có như không bên dưới, khặc khặc cười quái dị một tiếng, mới cười lạnh bảo, “Xe hoãn, tiền bảo hiểm hẳn không ít. Nhưng điều kiện đầu tiên là cậu phải mua bảo hiểm. Lão Đại cậu trùm sò thế này, sẽ đi đóng tiền cho công ty bảo hiểm chắc?”

Vừa nói xong, Trần Hải liền phản bác ngay mình là tiết kiệm chứ không phải keo kiệt. Có điều hắn liên tục nói mãi, cứ như nói hoài chưa xong, Chung Tân Duy bỗng la lên mới khiến mọi người chú ý.

“Sshhh... Ở đây cao quá đi. Hơn nữa đoạn đường ray này hình như hơi bị dài quá thì phải.” Cũng học Trác Viễn dựa bên cửa sổ, nhưng lá gan cũng không lớn như Trác Viễn, vừa hô lên vừa nuốt nước bọt, giọng có chút run, “Tiểu Lục hơi sợ nè.”

Câu cuối cùng khiến Lý Thành vốn lá gán đã không lớn hơn cậu ta bao nhiêu run như cây sậy. Chung Tân Duy u oán liếc ngang hắn, lại tiếp tục.

“Cậu coi chừng, đừng có nằm sấp luôn chứ.” Trác Viễn lại nằm sấp trên bàn, cười chọc, “Không thì xe lửa giữ lực không cân bằng, lệch đường ray thật thì tiêu đó.”

“Lão Ngũ, cậu đừng có nói bậy nhá!” Lý Thành cho Trác Viễn một ánh mắt u oán.

“Trác Viễn chỉ nói đùa thôi, lão Tứ cậu đừng để ý.” Ninh Phàm Kỳ lâu lâu mới mở miệng tự nhiên nói một câu, nhưng lần nữa khiến người bên cạnh, Trác Viễn nói thầm: đừng, ngàn vạn lần đừng, đừng khiến người khác nghĩ cậu hiểu tôi rõ lắm.

Mà Ninh Phàm Kỳ đối với cậu đang trợn mắt nhìn, vẫn thong dong đáp trả. Tất nhiên càng tỏ rõ gã có phong độ rồi. Đương nhiên, cũng có thể xem như cú phản đòn dữ dội bằng phương pháp im lặng.

Bốn người khác đối với hiện tượng không bình thường của hai người này từ lâu đã thấy quen, tất cả đã học được bài nhìn mà không thấy, nghe mà không rành. Tất nhiên, trọng tâm ở đây là phải lựa lời mà nghe.

“Nếu chết thật, tôi nhất định sẽ tiếc nuối cả đời. Ài! Tôi mới hai mươi mà!” Trần Hải lại lần nữa làm trò yêu thích, chọc con nít, đùa em trai.

“Cậu còn tiếc gì nữa chứ? Tiền lời buôn bán nhiều lắm rồi, đủ để em trai em gái học xong đại học rồi. Có tiếc thì cậu cũng tiếc chưa kịp xài tiền thôi.” Vừa đóng laptop lại, Đông Ngôn Huy không mặn không nhạt thả một câu.

“Chắc chắc chắc, tôi nói nè lão Tam, cậu sai rồi.” Trần Hải duỗi ngón trỏ, lắc qua lắc lại trước mặt hắn, “Nếu không thể biết rõ được cái chết của mình, ai lại hoàn thành tất cả nguyện vọng bản thân. Mà không biết mình sẽ chết, hắn cũng sẽ chẳng có ước mong gì, nói chi là nguyện vọng lớn nhất. Bởi vì theo suy nghĩ của bọn họ, mỗi ngày mới đến sẽ có hy vọng mới, không có lớn nhất cũng không nhỏ nhất. Giống với tôi nè, tôi mỗi ngày đều hy vọng tiền lời kiếm được càng nhiều, nhưng nếu tôi đã biết rõ mình sẽ chết, tôi còn có thể có hy vọng này sao? Đương nhiên không!”

“Ấy? Vậy nguyện vọng lớn nhất của cậu là gì?” Lúc này, Trác Viễn có vẻ rất hứng thú. Cậu tò mò hỏi.

“Cái này...” Trần Hải bỗng dừng nghẹn lời, mặt ửng đỏ, lộ vẻ ngượng ngùng.

“Nói đi... đừng lo tất cả chúng tôi sẽ nói hết.” Trác Viễn thúc giục, sau đó lại nhìn mọi người, “Mà phải nói thật! Nhớ đó, là nguyện vọng trước khi chết.”

“Được rồi, tôi nói. Ừm, các cậu cũng biết tình trạng trong nhà tôi, nguyện vọng của tôi đương nhiên là hy vọng hai đứa em có thể sống tốt rồi. Ừ, có lẽ tôi sẽ đi mua bảo hiểm hay nhà cửa gì đó để đảm bảo giá trị tiền. Đương nhiên, tiền hiện tại còn chưa đủ mua nhà.” Trần Hải rũ mí mắt nói, “Còn có, tốt nhất có thể dẫn Hạnh Y và Hạnh Nghĩa đi khu vui chơi một lần. Từ khi cha mẹ mất, chúng tôi còn chưa cùng đến đó.”

Thấy hần lại nói về gia đình, mọi người cũng biết hần không nói giỡn, mà thật là thế. Xem ra, trò chơi “gặp nạn, nói thật” này bắt đầu thật rồi.

“E hèm...” Với tư cách là người bắt đầu, Trác Viễn hần không thể làm người đến sau, cũng nói, “Ừm, còn tôi á, đương nhiên là hy vọng cha mẹ tái hợp... dù tôi biết rõ là rất không khả thi.” Nói rồi, mặt lộ vẻ đắng chát.

“Đến tôi, ừm... nguyện vọng của tôi rất đơn giản, là trước khi chết, luôn kề cạnh bên ba mẹ.” Cũng không biết có phải hoàn cảnh gia đình của mọi người trong ký túc xá không được tốt lắm khiến cậu ta nghĩ thế, hay thật sự là trời sinh bám nhà, Chung Tân Duy cười hì hì nói.

“Tôi hy vọng gia tộc có thể được giữ hoạt động mãi như vậy, dù tôi mất đi.” Không biết từ đâu kiếm được một ly cà phê nóng, Đông Ngôn Huy nhẹ nhàng nói. “Gia tộc” trong miệng hần hần là trên mạng. Đông Ngôn Huy đã tự nhận mình là cô nhi – chị hần từ lâu đã định cư nước ngoài rồi.

“À... còn tôi, đã nói rồi, là suốt đời cống hiến cho y học.” Lý Thành bĩu môi la lên, giọng còn mang theo sự run rẩy.

“Còn cậu, Ninh Phàm Kỳ?” Trác Viễn nhìn cửa vào đường hầm bắt đầu phóng lớn, thúc giục nói.

“Tôi à, ừm, tôi có hai nguyện vọng, thứ nhất là hy vọng em trai có thể sống tốt, thứ hai...” Ninh Phàm Kỳ dường như cố ý khiến người khác phải tò mò bứt rứt, nửa chừng không nói hết. Nói chính xác hơn, là Trác Viễn bị tò mò bứt rứt.

Trong chốc lát, trong xe lửa bắt đầu tối bật.

Trác Viễn vẫn còn đang bứt rứt đành khó chịu la lên: “Được rồi, ra khỏi đường hầm nói sau, nói chuyện trong bóng tối hơi không thoải mái.”

Ra khỏi đường hầm, lẽ ra phải nhanh chóng đi đến một thung lũng khác, lên một đường ray khác.

Thế nhưng...

“Rắc!”

“Rầm!” “Rầm!”

Đột nhiên, tiếng nổ mạnh liên tục truyền đến. Ngay sau đó là tràn đầy tiếng thét chói tai.

Trong lúc mọi người còn ngây ra không biết làm gì, cả người đã đột nhiên mất trọng lượng, bay động lên trên, ngã dúi bên mặt nghiêng xe lửa, người đè người, người lách qua người.

Lực đè ép cực lớn khiến nhiều người đập vào bàn được cố định, tiếng gãy xương tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Trong khoảnh khắc, máu thịt trong không gian chật hẹp của xe tung tóe tán loạn.

Nếu lúc này có người từ đỉnh núi nhìn sang, sẽ trông thấy một hàng toa xe thật dài, vốn phải là xe lửa chạy băng trên đường ray, từ ngay giữa

đột nhiên rơi xuống, hình thành một đường vòng cung uốn lượn rơi thẳng xuống.

Trong quá trình không ngừng đảo vòng, thỉnh thoảng có người bị ném bay khỏi cửa sổ, trên không trung chao đảo rồi lại tuyệt vọng chờ đợi cái chết.

“Rầm rầm!”

Tiếng nổ mạnh như tiếng sấm vang lên liên tục đến tận tầng mây vang lên giữa đáy núi nón, lạng lẽ mang đi mấy trăm mạng người...

Thật lâu, khi dưới núi đã dừng tiếng nổ lớn.

Dường như vang vọng âm thanh của mấy trăm linh hồn già cỗi, xa xưa, liên miên, trầm lắng...

Chúng tôi sẽ trở lại...

Chúng tôi sẽ trở lại.

Chúng tôi sẽ trở lại!

Chúng tôi, đã trở lại.

A...

* * * * *

“Tiếp theo là tin tức ngày 12 tháng 9, theo sự kiện xe lửa mất tích. Qua quá trình điều tra, cảnh sát cuối cùng đã phát hiện xe lửa KXXX mất tích từ thung lũng phụ cận, 764 người bao gồm hành khách và nhân viên phục vụ, tất cả đều thiệt mạng. Phía dưới là danh sách tử vong được công bố, xin xem phụ đề màu đỏ.”

“...Trần Hải, Ninh Phàm Kỳ, Đông Ngôn Huy, Lý Thành, Trác Viễn,
Chung Tân Duy...”

QUỶ THI ĐỘC HƯƠNG

Cốt Cốc

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Lời Cuối Sách

Uầy, bắt đầu nói từ đâu đây.

Thứ nhất, tất cả những gì đã xảy ra, vì phòng ngừa mọi người vẫn chưa rõ, nên tôi lảm nhảm vài câu vậy. Thật sự thì bọn họ lúc đi du lịch vùng núi đã chết rồi, trở về chỉ vì khát vọng mãnh liệt khi còn sống. Bọn họ cũng không phải ngay từ đầu biết mình đã chết, mà phải qua một vài phương tiện khác, ví như Trác Viễn là nhờ gương và cảnh trong mơ. Ninh Phàm Kỳ cũng là do gương, và qua cái khác nữa. Cũng bởi vì sự thật khiến bọn họ từng bước một nghĩ đến khả năng mình đã chết, nên bọn họ mới có thể sợ hãi đến nhường ấy. Có thể bạn sẽ hỏi, vậy sao lúc Ninh Phàm Kỳ biết mình sẽ chết, còn có thể cảm thấy sợ hãi về cái chết của tiểu Lục? Bởi vì, lúc trước bọn họ không hề nghĩ đến tiểu Lục. Thậm chí có thể nói rằng, Ninh Phàm Kỳ không tin nhất là việc Trác Viễn chết, nên gã luôn có ý thuyết phục Trác Viễn và bản thân nghĩ theo hướng khác.

Thứ hai, về chuyện H. Thật ra, trong quá trình viết, mọi người có bảo tôi nếu có H cũng kích thích lắm. Ờ thì... H đúng là có, nhưng mà, trong ổ cứng máy khác của tôi. ☹ rz

Bản thảo ban đầu của tôi với cốt truyện phát triển sau này cũng không khác lắm đâu, rồi sau đó cảm thấy vì để tình cảm giữa họ thêm nồng thắm, tính thêm H, nhưng sau đó phát hiện lại không hợp, lãng quẻ với cảm giác ban đầu tôi đặt ra là sự ấm áp nhẹ nhàng, nên tôi đành vung bút, xóa! ==+

Thứ ba, về quá trình sáng tác. Thật ra quá trình này, viết nên truyện này rất vất vả, chủ yếu là vì vấn đề điều chỉnh tâm trạng. Mỗi lần đều nghĩ,

thôi đi, hay là cứ đăng bản trong ổ cứng máy là xong, không nên phát triển thêm gì nữa. Làm gì mà cứ tự rước khổ vô thân. Nhưng sau đó lại thấy, nhiều người reply quá, cho thấy vẫn có nhiều người quan tâm, nên làm thế thì rất không trách nhiệm. Nên cuối cùng tôi vẫn cố gắng hết. O(∩_∩)o. . .

Thứ tư, về bí ẩn của nội dung. Thật ra, truyện này là truyện suy luận bí ẩn, nên tất nhiên sẽ khiến nhiều người có giả thuyết. Bởi vì trước đó có người đã nhìn ra rất sớm, mà tôi lại đồng ý. Thế rồi tôi mới phát hiện ra một điểm không tốt, đó là mọi người nghĩ rằng tôi viết rất vất vả, nhưng sau khi biết được sự thật thì xem cũng được mà không cũng chẳng sao. Mà thật ra đối với văn của bản thân, dù đã bị đoán trúng, tôi cũng sẽ không thay đổi nội dung, vì tôi viết dựa theo dàn ý mà. Chỉ không hy vọng mọi người không nghĩ là vì tôi khó nghĩ ra tình tiết mới thôi. Như vậy cảm giác thất bại lắm. ☹ rz Được rồi, tôi thừa nhận tôi không được tự nhiên.

Thứ năm, ngoại truyện và những chuyện khác. Ngoại truyện thì, tôi từng nghĩ đến việc này, nhưng tạm thời còn chưa hình thành ý tưởng. Rồi sau đó truyện này sẽ được biên tập lại lần nữa, sửa đến mức nào, tạm thời tôi chưa nghĩ, có lẽ làm cái dàn ý gì đó. O(∩_∩)o. . .

Thứ sáu, cuối cùng, cảm ơn các bạn đã reply, chấm điểm, bỏ phiếu, tag, sưu tầm, bôi lông tìm vết và chỉ dẫn. Hẹn gặp lại. O(∩_∩)o. . .

.

Sau lời của tác giả thì tới lời của người chuyển ngữ:

Tôi thường chọn truyện theo cảm tính, cứ thấy có vẻ muốn làm là chop ngay thôi, hoàn toàn không coi trước gì cả; thế nên cuộc hành trình từ đầu đến cuối của các bạn khi đọc, tôi cũng có tham gia.

Nói chung thì truyện cũng không phải xuất sắc gì, thậm chí nhiều khi tôi cũng nản văn tác giả lắm (lập từ quá nhiều), nhưng đi đến cuối, quả thật có một sự tự hào không nhỏ.

Về vụ việc tranh cãi BE vừa qua bên Tổng kết đam mỹ hoàn, như tôi đã nói, đối với tôi truyện không phải là BE. Cái chết của bọn họ không còn gì tiếc nuối, và đặt dấu chấm hết cho truyện là sự thỏa mãn trước khi ra đi hoàn toàn và yên lòng của người ở lại, theo tôi là một cái kết đẹp. Ngoài ra cũng như tác giả đã nói, truyện là suy luận bí ẩn, và tác giả cũng đã bị người đoán ra cốt truyện và rồi không hứng thú với truyện nữa, việc tôi tuyên bố BE hay không rất ảnh hưởng đến nội dung, vì thế cuối cùng, tôi vẫn sẽ không để BE hay gì khác.

Nhưng tóm gọn lại, để những bạn nào lo lắng cho tương lai, tôi chỉ đọc và làm HE, và HE của tôi thì một là sống hạnh phúc cùng nhau, hai là chết hạnh phúc cùng nhau, không phải đưa này sống dở chết dở, đưa kia chết ngắc; hay hai đưa vật vờ.

Beta thì xem như tôi beta xong rồi, mặc dù tôi vẫn còn nghi ngờ con mắt nhập nhèm buồn ngủ hiện tại của tôi đã dò ra hết typo chưa =”= Thôi thì đến đây vậy.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Nạn Nhân Đầu Tiên

Chương 2: Bước Đầu Trò Chơi Giết Người

Chương 3: Diễn Biến Cuộc Chơi

Chương 4: Đêm Ấy

Chương 5: Thế Giới Không Tên Trong Gương

Chương 6: Không Ai Tin

Chương 7: Người Sống Sót Duy Nhất

Chương 8: Nỗi Sợ Của Tiểu Phàm

Chương 9: “Chúng Tôi Không Giết Người!”

Chương 10: Mà Lại Hung Thủ!

Chương 11: Mùi Quỷ Di

Chương 12: Cậu Kế Tiếp

Chương 13: Giọng Sáu Người Trong Chiêm Bao

Chương 14: Theo Dõi

Chương 15: Hơi Formalin

Chương 16: Một Người Cũng Không Thể Thoát?

Chương 17: Cái Ôm Trong Bóng Tối

Chương 18: Lão Tứ Khó Hiểu

Chương 19: Cáo Phó Đã Đăng

Chương 20: Cái Giá Của Sinh Mạng Và Tuổi Trẻ

Chương 21: Tiếng Khóc Dưới Sấm Vang

Chương 22: Trốn Không Thoát Thì Bên Nhau Vậ.

Chương 23: Không Hiểu Được Tình Cảm Của Cha Mẹ

Chương 24: Những Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi

Chương 25: Những Người Bạn Đã Mất Đi

Chương 26: Lòng Kiên Cường Trong Sự Nhu Nhược

Chương 27: Sinh Hoạt Bình Thản

Chương 28: Nạn Nhân Thứ Tư

[Chương 29: Giả Thuyết Hoang Đường Cắt Ngang](#)

[Chương 30: Tôi Và Cậu Sẽ Không Cô Đơn Đâu](#)

[Chương 31: Hình Bóng Bị Lãng Quên](#)

[Chương 32: Trò Chơi Trước Đó Đã Bắt Đầu](#)

[Chương 33: Chúng Tôi Sẽ Trở Lại!](#)

[Chương 34: Lời Cuối Sách](#)